DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

BRANDON SANDERSON

ALCATRAZ

KRİSTALYA ŞÖVALYELERİ

AKILÇELEN Kitaplar

ALCATRAZ
KÖTÜ KÜTÜPHANECİLERE
KARŞI
KRİSTALYA ŞÖVALYELERİ

BRANDON SANDERSON

Çeviri: Özge Özköprülü

AKILÇELEN kitaplar

AKILÇELEN KİTAPLAR
Yuva Mahallesi 3702. Sokak No: 4 Yenimahalle / Ankara
Tel: +90-312 396 01 11 (pbx) Faks: +90-312 396 01 41
www.akilcelenkitaplar.com
Yayıncı Sertifika No: 12382
Matbaa Sertifika No: 23593

Kitabın Özgün Adı ve Yazarı: Alcatraz vs Knights of Crystallia, Brandon Sanderson

Ankara, 2018

Türkçesi : Özge Özköprülü
Yayına Hazırlık : Boğaç Erkan
Sayfa Düzeni : Emine Özyurt
Kapak Tasarımı : Lodos Grup
Baskı : Sarıyıldız Ofset Amb. Kağ. Paz. San. ve Tic. Ltd.
İvedik Ağaç İşleri Sanayi Sitesi, 1354. Cadde,
1358. Sokak, No. 31, OSTİM, Yenimahalle-Ankara

Beni şık göstermek için elinden geleni yapan Jane'e ithafen.
Bunu öyle büyük bir sevecenlikle yapıyor ki birbirine uymayan
çoraplar giymekten rahatsız oluyorum artık.
(Perşembe günleri hariç.)

Önsöz

Ben muhteşem bir insanım.

Hayır, gerçekten. Okuduğunuz en harika insanım. Ya da okuyacağınız. Benim gibi birini daha bulamazsınız. Ben Alcatraz Smedry; inanılmaz müthiş insan.

Eğer otobiyografimin önceki iki cildini okuduysanız (ki umarım okumuşsunuzdur, çünkü okumadıysanız ileride sizinle dalga geçeceğim), bu kadar olumlu bir tavır sergilememe şaşırmış olabilirsiniz. Diğer kitaplarda benden nefret etmeniz için büyük bir çaba sarf etmiştim. Birinci kitapta iyi bir insan olmadığımı açık açık söyledikten sonra ikinci kitapta daha da ileri giderek tam bir yalancı olduğumu kanıtlamıştım.

Yanılmışım. Ben olağanüstü muazzam bir insanım. Bazen biraz bencilce davranıyor olabilirim ama yine de inanılmazım. Bunu bilmenizi istedim.

Bu serinin aynı anda hem Özgür Krallıklar'da hem de Suskun Diyarlar'da yayımlandığını diğer iki kitaptan hatırlıyor olabilirsiniz (şayet bu kadar muhteşem olmam dikkatinizi dağıtmadıysa tabii). Özgür Krallıklar'daki

-Mokia ve Nalhalla gibi yerlerdeki- insanlar kitabımı gerektiği gibi okuyabilirler; yani şöhrete kavuşmamın ardındaki gerçekleri açıklayan otobiyografik bir eser olarak. Suskun Diyarlar'da -Amerika, Meksika ve Avustralya gibi yerlerdeise kitap Kütüphanecilerin ajanlarının dikkatini çekmekten kaçınmak için fantezi romanı olarak yayımlanacak.

Bu kitap iki diyar için de gerekli. Iki diyar da benim kahraman falan olmadığımı anlamalı. Artık bunu izah etmenin en iyi yolunun durmadan ne kadar harika, muhteşem ve inanılmaz bir insan olduğumu tekrarlamaktan geçtiğine karar verdim.

Eninde sonunda anlayacaksınız.

1

O kyanusun üzerinde saatte yüz altmış kilometre hızla yol alan camdan devasa bir kuşun altında tepetaklak duruyordum ve hiç tehlikede değildim.

Doğru okudunuz. Tehlikede değildim. Hayatımda hiç olmadığı kadar güvendeydim. Hem de altımda kilometrelerce uzayıp giden bir boşluk olmasına rağmen. (Ya da tepemde, ne de olsa tepetaklak duruyordum.)

Dikkatle birkaç adım ilerledim. Ayağımdaki büyük botların altında Kanca Cam adı verilen özel bir cam türü vardı ve botlar bu sayede camdan yapılmış diğer şeylere yapışıyordu. Bu da düşmemi engelliyordu. (Ki düşerek öldüğüm noktada yukarısı anında aşağısı olurdu. Yerçekiminin hiç şakası yoktur.)

Rüzgâr etrafımda uğuldarken ve deniz altımda çalkalanırken hâlimi görseydiniz, güvende olduğuma katılmayabilirdiniz. Ne var ki böyle şeyler –mesela hangi tarafın yukarısı olduğu gibi– görecelidir.

Ben evlatlık bir çocuk olarak Suskun Diyarlar'da büyümüştüm: Kötü Kütüphanecilerin idaresindeki topraklarda. Kütüphaneciler çocukluğum boyunca beni dikkatle gözlemişler ve babamdan çok özel kumlar içeren bir çanta alacağım günü beklemişlerdi.

Çanta bana ulaşmıştı. Çantayı çalmışlardı. Çantayı geri almıştım. Şimdiyse camdan devasa bir kuşun altındaydım. Çok basit

aslında. Eğer anlamıyorsanız, bir serinin üçüncü kitabını okumaya kalkışmadan önce ilk ikisini almanızı öneririm.

Ne yazık ki Suskun Diyarlıların bazılarının üçe kadar saymakta zorlandığını biliyorum. (Kütüphanecilerin idaresindeki okullar ileri matematiğin altından kalkmanızı istemiyorlar.) O yüzden faydalı bir kılavuz hazırladım.

"Birinci Cilt" Tanımı: Bir seriye başlamak için en iyi yer. Önce birinci cildi okuduğunuzda Smedry ailesi mutlulukla dans eder. Kaos ise düzeni sağlayacak kadar akıllı olduğunuz için size öfkeyle yumruğunu sallar.

"İkinci Cilt" Tanımı: Birinci ciltten *sonra* okunan cilt. Eğer ikinci ciltten başlarsanız, sizinle dalga geçerim. (Tamam, sizinle her hâlükârda dalga geçeceğim. Ama elime daha fazla koz vermek istiyor musunuz gerçekten?)

"Üçüncü Cilt" Tanımı: Şu anda bir seriye başlamak için en kötü yer. Eğer buradan başlarsanız, size bir şeyler fırlatırım.

"Dördüncü Cilt" Tanımı: Tamam da... buradan başlamayı nasıl başardınız ki? Dördüncü cildi daha yazmadım bile. (Sizi gidi sinsi zaman yolcuları.)

Her neyse, eğer ikinci cildi okumadıysanız, çok önemli olaylar kaçırdınız. Mesela: Efsanevi İskenderiye Kütüphanesi'ne gerçekleştirilen bir yolculuk, ağızda hafif muz tadı bırakan bir tortu, ruhunuzu söküp almak isteyen hayaletimsi Kütüphaneciler, camdan devasa ejderhalar, Birinci Alcatraz'ın mezarı ve –en önemlisi de– göbek deliği pamuğuna ilişkin uzun uzadıya bir tartışma. İkinci cildi okumayarak aynı zamanda bir sürü insanı bu özeti okumakla vakit kaybetmeye de mahkûm ettiniz. Umarım mutlusunuzdur.

Paldır küldür yürüyerek kuşun göğsünün yakınlarında tek başına duran siluete doğru ilerledim. İki yanımda camdan devasa kanatlar açılıp kapanırken, bükülüp geri çekilmiş olan camdan kuş bacaklarının yanından geçtim. Rüzgâr uğulduyor ve yüzüme çarpı-

yordu. *Şahin Nefesi* ismindeki kuş, önceki aracımız kadar görkemli değildi: *Ejdergemi* isminde camdan bir ejderha. Yine de insanın lüks içinde seyahat edebileceği güzel kabinler barındırıyordu.

Elbette büyükbabam bir aracın *içinde* beklemek gibi normal bir şeyle yetinemezdi. Hayır, onun aracın altına tutunup okyanusu izlemesi gerekirdi. Rüzgârla boğuşarak büyükbabama yaklaştım –ve rüzgâr ansızın kesildi. Şaşkınlıkla donakaldım ve botlarımdan biri kuşun camdan tabanına kenetlendi.

Büyükbaba Smedry sıçrayarak döndü. "Dönen Dümbelekler!" diye bağırdı. "Beni şaşırttın evlat!"

"Pardon," dedim ilerleyerek. Ayağımı yerden kaldırıp adım attığım ve yeniden cama kenetlediğim her seferde botlarım tıngırdıyordu. Büyükbabamın üzerinde her zamanki gibi şık, siyah bir smokin vardı. Bu smokin sayesinde Suskun Diyarlar'a daha iyi uyum sağladığını düşünüyordu. Ensesindeki bir tutam beyaz saçın haricinde keldi ve beyaz, sırım gibi bıyıkları vardı.

"Rüzgâra ne oldu?" diye sordum.

"Hım? Ha, rüzgâr." Büyükbabam gözündeki yeşil benekli gözlüğü işaret etti. Bu gözlük Optik Mercekler içeriyordu ve bu büyülü camlar –Büyükbaba Smedry ya da benim gibi Optikçiler tarafından harekete geçirildiğinde– çok ilginç şeyler yapabiliyordu. (Ne yazık ki bu şeylerin arasında tembel okurları ilk iki kitabı yeniden okumaya zorlamak suretiyle bütün bunları tekrar açıklamaktan kurtulmamı sağlamak yoktu.)

"Fırtınakoparan Mercekler mi?" diye sordum. "Böyle kullanılabildiğini bilmiyordum." Bende de Fırtınakoparan Mercekler vardı ve ben onları hep rüzgâr çıkarmak için kullanmıştım.

"Biraz alıştırma istiyor oğlum," dedi Büyükbaba Smedry şen şakrak tavrıyla. "Bana doğru esen rüzgârın tam tersine doğru esen bir esinti oluşturarak onu etkisiz kılıyorum."

"Ama... Oluşturduğun rüzgârın *beni* de geriye itmesi gerekmez mi?"

"Ne? Hayır, gerekmez elbette! Onu da nereden çıkardın?"

"Şey... fizik kanunları?" dedim. (Gerçi büyülü botlar sayesinde tepetaklak dururken fizik kanunlarından bahsetmenin biraz garip olduğunu siz de takdir edersiniz herhâlde.)

Büyükbaba Smedry güldü. "Harika bir espri evlat. Harika." Omzumu sıkı sıkı kavradı. Fizik kanunları gibi Kütüphaneci kavramları, büyükbabam gibi Özgür Krallıklar'dan gelen insanları çok eğlendirirdi. Bu kavramları saçma bulurlardı. Bence Özgür Krallıklar halkı Kütüphanecilere yeterince itibar etmiyordu. Fizik saçma değildi; eksikti sadece.

Özgür Krallıklar büyülerinin ve teknolojilerinin kendine özgü bir mantığı vardı. Mesela camdan kuşu ele alalım. Bu kuş farklı kum ve cam türlerinden faydalanan silimatik motor adlı bir şeyle çalışıyordu. Özgür Krallıklar'da Smedry Yetenekleri ve Optik güçler "büyü" olarak adlandırılıyordu, çünkü bunları sadece özel insanlar kullanabiliyordu. Herkes tarafından kullanılabilen şeyler ise –örneğin silimatik motor ya da ayağımdaki botlar gibi– teknoloji olarak kabul ediliyordu.

Özgür Krallıklar'dan insanlarla daha fazla zaman geçirdikçe, bu ayrıma inancım azalıyordu. "Büyükbaba," dedim. "Sadece dokunarak Kanca Camlı Botlara güç vermeyi başardığımı söylemiş miydim sana?"

"Hım?" dedi Büyükbaba Smedry. "Ne dedin?"

"Bu botlar gibi botlara ekstra güç sağladım," dedim. "Sadece dokunarak... Sanki bir tür akü ya da enerji kaynağı gibi hareket ettim."

Büyükbabam sessiz kaldı.

"Ya Merceklerle de yaptığımız buysa?" dedim gözlüğüme dokunarak. "Ya Optikçi olmak zannettiğimiz kadar kısıtlı bir şey değilse? Ya bütün cam türlerine etki edebiliyorsak?"

"Baban gibi konuşuyorsun evlat," dedi Büyükbaba Smedry. "Onun da bu konuya dair bir teorisi var."

Babam. Yukarı baktım. Ardından büyükbabama döndüm ve onun rüzgârı kesen Fırtınakoparan Merceklerine odaklandım.

"Fırtınakoparan Mercekler," dedim. "Bana verdiğin çifti kırdım."

"Ha!" dedi Büyükbaba Smedry. "Hiç şaşırmadım evlat. Yeteneğin çok güçlü."

Benim Yeteneğim –Smedry Yeteneğim– bir şeyleri kırmaktı. Bütün Smedry fertlerinin bir Yeteneği vardı, evlilik yoluyla Smedry olanların bile. Büyükbabamın Yeteneği bir yerlere ya bir şeylere geç kalmaktı.

Yetenekler hem bir armağan hem de bir baş belasıydı. Örneğin büyükbabamın Yeteneği, kurşun yarası alabileceği olayları veya vergi ödeme gününü kaçırdığında çok faydalı oluyordu. Ne var ki büyükbabam Kütüphanecilerin mirasımı çalmasını önlemeye de geç kalmıştı.

Büyükbaba Smedry tepemizdeki okyanusu izlerken alışık olmadığım kadar sessizdi. Batıya bakıyordu. Hiç ayak basmamış olsam da anayurdum olan Nalhalla'ya.

"Neyin var?" diye sordum.

"Hım? Neyim mi var? Hiçbir şeyim yok! Babanı İskenderiye Küratörleri'nin elinden kurtardık! Smedry ailesine layık bir kurnazlık sergilediğini söylemeliyim. Bravo! Büyük bir zafer kazandık!"

"Annemin eline geçen Çevirmen Mercekleri hariç," dedim.

"Ah evet. O da var tabii."

Bütün bu karmaşayı başlatan Rashid'in Kumları, bütün dilleri tercüme edebilen Merceklere dönüştürülmüştü. Babam bir şekilde Rashid'in Kumları'nı toplamış ve ikiye bölüp yarısını, yani tek bir gözlük yapmaya yetecek kadarını bana yollamıştı. Kendine de bir gözlük yapmıştı. İskenderiye Kütüphanesi'ndeki fiyaskodan sonra annem onun gözlüğünü çalmayı başarmıştı. (Neyse ki benimki hâlâ bendeydi.)

Bu hırsızlık şu anlama geliyordu: Annem bir Optikçi bulabilirse, Unutulmuş Dil'i okuyabilir ve kadim Incarna halkının sırlarına erişebilirdi. Onların üstün büyüleri ve teknolojileri konusunda bilgi edinip gelişmiş silahlar keşfedebilirdi. Bu bir sorundu, çünkü annem bir Kütüphaneciydi.

"Ne yapacağız?" diye sordum.

"Emin değilim," dedi Büyükbaba Smedry. "Ama Krallar Konseyi ile görüşeceğim. Onların bu konuda söyleyeceği şeyler vardır mutlaka, evet, kuşkusuz." Birdenbire canlandı. "Her neyse, şu anda bunlar için endişelenmeye gerek yok! Eminim buraya kadar inmenin sebebi en sevdiğin büyükbabanın dertlerini dinlemek değildir!"

Az kalsın onun *tek* büyükbabam olduğunu söyleyecektim. Sonra bir an tek büyükbabam olmasının çağrıştıracağı şeyleri düşündüm.

"Aslında," dedim *Şahin Nefesi*'ne bakarak, "sana babamı sormak istiyordum."

"Ne olmuş babana evlat?"

"O hep böyle..."

"Dağınık mıdır?"

Başımı sallayarak onayladım.

Büyükbaba Smedry içini çekti. "Baban çok azimli bir insan Alcatraz. Seni Suskun Diyarlar'da büyütülmen için terk etmesini onaylamadığımı biliyorsun... ama hayatında çok önemli şeyler de başardı. Bilginler bin yıldır Unutulmuş Dil'in sırrını çözmeye çalışıyorlardı! Ben artık bunun imkânsız olduğuna hükmetmiştim. Ayrıca hiçbir Smedry'nin Yeteneğini onun kadar ilerlettiğini sanmıyorum."

Tepemizdeki camdan gölgeler ve şekiller görünüyordu... yol arkadaşlarımız. Babam da aralarındaydı; çocukluğum boyunca hep merak ettiğim adam. Beni gördüğüne... daha fazla sevinmesini bekliyordum.

Başta beni *terk etmiş* olsa da.

Büyükbaba Smedry elini omzuma koydu. "Bu kadar surat asma. İnanılmaz İstiridyeler evlat! Nalhalla'yı ilk kez görmek üzeresin. Bütün bunlar zamanla hallolur. Biraz otur da dinlen. Son birkaç ayın çok hareketli geçti."

"Varmamıza ne kadar kaldı?" diye sordum. Bütün sabah uçmuştuk. Bunun öncesinde iki hafta boyunca İskenderiye Kütüphanesi'nin yakınlarında kurduğumuz kampta kalmış ve amcam Kaz'ın Nalhalla'ya ulaşıp bizi alacak bir gemi göndermesini beklemiştik. (O ve Büyükbaba Smedry, Kaz'ın tek başına gitmesinin daha hızlı olacağına karar vermişlerdi. Tıpkı hepimiz gibi, Kaz'ın Yeteneği de –muhteşem şekillerde kaybolmak– kestirilemez olabiliyordu.)

"Az kaldı bence," dedi Büyükbaba Smedry parmağıyla işaret ederek. "Çok az kaldı..."

Dönüp okyanusun ötesine baktığımda, karşımda olduğunu gördüm. Uzaklarda belirmeye başlayan bir kıta. Bir adım ilerleyerek gözlerimi kısıp baktım. Kıtanın kıyısına kurulmuş bir şehir vardı ve güneş ışıklarıyla parlıyordu.

"Kaleler," diye fısıldadım şehre doğru yaklaşırken. "Şehir kalelerle mi dolu?"

Onlarca kale vardı, hatta belki de yüzlerce. *Şehrin* tamamı gökyüzüne uzanan kalelerden ve ince, yüksek kulelerden meydana geliyordu. Kulelerin tepelerinde bayraklar dalgalanıyordu. Bütün kalelerin tarzları ve şekilleri farklıydı. Hepsini çevreleyen görkemli surlar vardı.

Üç kale özellikle göze çarpıyordu. Biri şehrin güney tarafında yer alan kara bir kaleydi. Uzun ve şeffaf cepheleriyle dağ gibi güçlü bir havası vardı. Ya da çok iri bir vücut geliştirici gibi. Şehrin ortasında kuleleri ve siperleri bulunan, piramit şeklinde, tuhaf, beyaz bir kale vardı. Tepesinde uzaktan bile rahatlıkla görebildiğim kocaman, kırmızı bir bayrak dalgalanıyordu.

Şehrin kuzeyinde ve benim sağımda ise kalelerin en tuhafı vardı. Devasa, kristal bir mantar gibi görünüyordu. Yüksekliği en az otuz metreydi ve eni bunun iki katıydı. Şehrin üzerinde yükseliyor ve gölgesi küçük kalelerin üzerine düşüyordu. Mantarın tepesinde güneş ışıklarıyla parlayan daha geleneksel bir kale vardı ve tamamen camdan yapılmış gibi görünüyordu.

"Kristalya mı?" diye sordum parmağımla işaret ederek.

"Evet, doğru bildin!" dedi Büyükbaba Smedry.

Kristalya; Smedry ailesinin ve Özgür Krallıklar'ın soylularının yeminli muhafızları olan Kristalya Şövalyeleri'nin yuvası. *Şahin Nefesi*'ne baktım. Bastille içeride bekliyordu ve Suskun Diyarlar'da kılıcını kaybettiği için hâlâ cezalıydı. Onun yurda dönüşü benimki kadar keyifli olmayacaktı.

Ne var ki... o anda buna odaklanamazdım. *Yurduma* varmak üzereydim. Keşke Nalhalla'yı nihayet görmenin bana verdiği hissi anlatabilseydim. Çılgın bir heyecan ya da sevinç değildi bu; çok daha huzur dolu bir şeydi. Güzel bir uyku çektikten sonra sabah tazelenmiş olarak uyanmanın nasıl bir his olduğunu düşünün.

Çok *doğru* bir histi. Dingin.

Yani, bir şeylerin patlamasının vakti gelmişti.

2

Patlamalardan nefret ederim. İnsan sağlığına zararlı olduğu yetmezmiş gibi, dikkat de gerektirir. Bir patlama meydana geldiğinde insanın işi gücü bırakıp onunla ilgilenmesi gerekir. Aslında patlamaların bu bakımdan küçük kardeşlere benzediği söylenebilir.

Neyse ki ben şu anda *Şahin Nefesi*'nin patlamasından söz etmeyeceğim. Bunun yerine, tamamen alakasız bir şeyden söz edeceğim: Balık kroket. (Alışın. Ben böyle şeyleri hep yaparım.)

Balık kroket hiç kuşkusuz şimdiye dek icat edilmiş en iğrenç şeydir. Normal balık da kötüdür zaten ama balık kroket... iğrençliği yeni bir seviyeye taşır. Sanki varoluşunun *tek* sebebi yazarları onu tanımlayacak yeni kelimeler bulmaya teşvik etmektir, çünkü eski kelimeler yeterince korkunç değildir. Ben *çöporovski* kelimesini kullanmayı düşünüyorum.

"Çöporovski" Kelimesinin Tanımı: "Sıfat. Balık kroketin iğrençliğini tarif etmek için kullanılır." (Not: Bu kelime sadece balık kroketi tarif etmek için kullanılabilir, çünkü henüz onun kadar çöporovski bir şey daha icat edilmemiştir. Gerçi Brandon Sanderson'ın yatağının altındaki pis, küflü ve dağınık alanın buna oldukça yaklaştığı söylenebilir.)

Size neden mi balık kroketten söz ediyorum? Çünkü, korkunç bir illet olmasının yanı sıra, hepsi birbirinin aynıdır. Eğer bir markayı sevmezseniz, muhtemelen hiçbirini sevmezsiniz.

İnsanların kitaplara da balık kroket muamelesi yaptığını fark ettim. Birini deniyorlar ve hepsini denediklerini zannediyorlar.

Kitaplar balık kroket değildir. Hepsi elinizdeki kitap kadar muhteşem olmasa da, öyle çeşitlilerdir ki şaşarsınız. Aynı türde yazılmış iki kitap bile birbirinden tamamen farklı olabilir.

Bu konuyu sonra tekrar konuşacağız. Şimdilik kitaplara balık kroket muamelesi yapmamaya çalışın yeter. (Ve eğer ikisinden birini yemek zorunda kalırsanız, kitapları tercih edin. Bana güvenin.)

Şahin Nefesi'nin sağ tarafı patladı.

Araç havada sarsılırken, uçuşan cam parçaları parlıyordu. Derken cam kuşun bacağı kırıldı ve dünya fırıl fırıl dönmeye başladı. Sanki deli bir adamın atlıkarıncasındaydım.

O anda panik içindeki zihnim ayağımın altındaki cam parçasının –botlarımın hâlâ yapışık olduğu parçanın– *Şahin Nefesi*'nden kopmuş olduğunu fark etti. Araç hâlâ uçmayı başarıyordu. Ancak ben başaramıyordum. Saatte yüz altmış kilometre hızla aşağı çakılmayı "uçmak" saymazsanız tabii.

Her şey birbirine karıştı. Yapışık olduğum büyük cam parçası dönüp duruyordu ve rüzgâr onu kâğıt gibi savuruyordu. Fazla zamanım yoktu.

Kırıl! diye düşündüm ve bacaklarımdan bir şok dalgası yollayarak botlarımı ve cam parçasını kırdım. Cam parçaları etrafımda patladı ama artık dönmüyordum. Aşağıdaki dalgalara baktım. Beni kurtarabilecek bir Merceğim yoktu ve yanımda sadece Çevirmen Mercekleri ve Optik Mercekler vardı. Diğerlerinin hepsini ya kırmış ya birilerine vermiş ya da büyükbabama iade etmiştim.

Geriye sadece Yeteneğim kalıyordu. Rüzgâr uğuldarken kollarımı açtım. Yeteneğimin fırsatını bulduğunda kırabileceği şeyleri hep merak etmiştim. Acaba... Gözlerimi yumarak gücümü topladım.

KIRIL! diye düşündüm kollarımdaki gücü havaya bırakarak.

Hiçbir şey olmadı.

Dehşet içinde gözlerimi açtığımda dalgalar bana doğru yükseliyordu. Ve yükseliyordu. Ve yükseliyordu. Ve... yükselmeye devam ediyordu.

Çakılıp ölmem oldukça uzun zaman alıyor diye düşündüm. Düşüyormuşum gibi *hissediyordum* ama dalgalar yaklaşmıyordu.

Dönüp yukarı baktım. Büyükbaba Smedry smokininin ceketi dalgalanarak bana doğru düşüyordu. Yüzünde yoğun bir konsantrasyon vardı ve ellerini bana doğru uzatmış, parmaklarını açmıştı.

Düşüşüme geç kalmamı sağlıyor! diye düşündüm. Ara sıra Yeteneğimi uzaktan kullanmayı başardığım olmuştu ama bunu yapmak çok zordu ve sonucu belli olmuyordu.

"Büyükbaba!" diye bağırdım heyecanla.

Tam o sırada büyükbabam bana çarptı ve ikimiz birlikte okyanusa çakıldık. Su soğuktu ve şaşkınlıkla yükselen sesimin yerini kısa sürede kabarcıklar aldı.

Öksürerek sudan çıktım. Neyse ki okyanus sakindi ve su buz gibi olsa da dalgalar kötü değildi. Gözlüğümü düzelttim –ilginçtir ki yüzümde kalmayı başarmıştı– ve büyükbabamı bulmaya çalıştım. Büyükbabam birkaç saniye sonra sudan çıktığında bıyığından sular damlıyordu ve beyaz saç tutamı kel kafasına yapışmıştı.

"Pilot Patatesler!" diye bağırdı. "Çok heyecanlıydı, değil mi evlat?"

Cevap olarak titredim.

"Tamam, şimdi hazır ol," dedi Büyükbaba Smedry. Çok yorgun görünüyordu.

"Neye?" diye sordum.

"Düşüşümüzü kısmen geciktiriyorum evlat," dedi Büyükbaba Smedry. "Ama tümden engelleyemem. Ve uzun süre dayanabileceğimi sanmıyorum!"

"Yani bu durumda..." Sözlerim yarım kaldı. Okyanusa yeniden çakılmış gibi oldum ve nefesim kesildi. Sersemleyerek ve donarak

suların altına gömüldükten sonra parlayan ışığa doğru çıkmak için büyük bir çaba sarf ettim. Yüzeye ulaştım ve derin bir nefes aldım.

Ardından yeniden çakıldım. Büyükbaba Smedry çakılışımızı küçük adımlara bölmüştü ama bu küçük adımlar bile tehlikeliydi. Tekrar suya gömülürken göz ucuyla büyükbabamın suyun üstünde kalmaya çalıştığını gördüm. Onun durumu da benden iyi değildi.

Kendimi işe yaramaz hissettim; Yeteneğimle bir şeyler yapabilmem gerekirdi. Herkes devamlı kırma becerimin güçlü olduğunu söylüyordu ve gerçekten de inanılmaz şeyler yaptığım olmuştu. Ne var ki büyükbabamda ve kuzenlerimde görüp imrendiğim hâkimiyete hâlâ sahip değildim.

Tamam, ben bir Smedry olarak yerimi sadece dört aydır biliyordum. Ne var ki insan boğulurken kendine yüklenmeden duramıyor. Dolayısıyla ben de üzerime düşeni yaptım ve bayıldım.

Kendime geldiğimde –neyse ki– ölü değildim ama bir yanım ölmüş olmayı diliyordu. Mikserden geçirilmiş bir kum torbasının içine tıkılmışım gibi her yerim ağrıyordu. İnleyerek gözlerimi açtım. İnce bir genç kız yanıma çömelmişti. Gümüş rengi uzun saçları vardı ve asker üniforması giymişti.

Kızgın görünüyordu. Yani aslında her zamanki gibi görünüyordu. "Bunu özellikle yaptın," dedi Bastille.

Doğrulup oturdum ve elimi başıma götürdüm. "Evet Bastille. Seni rahatsız etmek için ölmeye çalışıp duruyorum."

Bastille beni süzdü. Küçük bir parçasının *gerçekten* onun hayatını zorlaştırmak için başımızı belaya soktuğumuza inandığını görebiliyordum.

Kotum ve gömleğim hâlâ ıslaktı, ayrıca tuzlu deniz suyundan oluşan bir birikintinin içinde yatıyordum, dolayısıyla düşüşümüzün üzerinden uzun zaman geçmemişti muhtemelen. Gökyüzü açıktı ve sağımda *Şahin Nefesi* bir duvara tünemiş, tek bacağının üzerinde duruyordu. Bir kalenin kulesinin tepesinde olduğumu fark ederek gözlerimi kırpıştırdım.

"Avustralya *Şahin Nefesi*'ni alçaltarak ikinizi sudan çıkarmayı başardı," dedi Bastille sorulmamış soruma cevap vererek ve ayağa kalkarak. "Patlamanın sebebini bilmiyoruz. Kabinlerden birinden geldi; bütün bildiğimiz bu."

Zorlanarak ayağa kalktım ve silimatik araca baktım. Sağ tarafı tamamen havaya uçmuştu ve içindeki kabinler açığa çıkmıştı. Kanatlarından biri çatlaklarla doluydu ve –benim de yaşayarak fark ettiğim gibi– kuşun göğsünün büyük bir parçası kopmuştu.

Büyükbabam kulenin parmaklıklarının yanında oturuyordu ve ona baktığımda hâlsizce el salladı. Diğerleri yavaş yavaş *Şahin Nefesi*'nden inmeye çalışıyorlardı. Basamaklar patlamada yok olmuştu.

"Yardım çağıracağım," dedi Bastille. "Büyükbabanı kontrol et ve ben yokken kuleden düşmemeye *çalış*." Bunları söyledikten sonra koşarak merdivenlerden inip kuleye girdi.

Büyükbabamın yanına yürüdüm. "İyi misin?"

"Elbette evlat, elbette." Büyükbaba Smedry sırılsıklam bıyığıyla gülümsedi. Onu sadece bir kere daha bu kadar yorgun görmüştüm; Karayanık ile savaşımızdan sonra.

"Beni kurtardığın için teşekkürler," dedim yanına oturarak.

"İyiliğine karşılık verdim o kadar," dedi büyükbabam göz kırparak. "Kütüphaneye sızdığımızda da *sen beni* kurtarmıştın."

O büyük oranda bir şans meselesiydi. Yol arkadaşlarımızın hâlâ aşağı inmenin bir yolunu bulmaya çalıştığı *Şahin Nefesi*'ne göz attım. "Keşke ben de Yeteneğimi senin gibi kullanabilseydim."

"Ne? Sen Yeteneğini çok iyi kullanıyorsun Alcatraz. Yapışık olduğun cam parçasını kırdığını gördüm. Eğer bunu yapmasaydın, seni asla zamanında göremezdim! Hızlı düşünmen hayatını kurtardı."

"Daha fazlasını da yapmaya çalıştım," dedim. "Ama işe yaramadı."

"Daha fazlasını mı?"

Kızardım. Artık saçma geliyordu. "Düşündüm ki... eğer yerçekimini kırabilirsem uçabilirim."

Büyükbaba Smedry alçak bir sesle güldü. "Yerçekimini kırmak ha? Çok cesur bir düşünce, çok cesurca. Tam Smedry tarzı bir girişim! Ama sanırım bu *senin* gücünü bile biraz aşar. Yerçekimi bütün dünyada devre dışı kalsaydı, nasıl bir kaos yaşanırdı düşünsene!"

Düşünmeme gerek yok. Yaşadım. Ama buna da geleceğiz. Eninde sonunda.

Bir hareket sesi geldi ve birisi nihayet *Şahin Nefesi*'nin kırık tarafından atlayıp kulenin tepesine inmeyi başardı. Bastille'in annesi Draulin gümüş zırhı içinde sert bir kadındı. Tam bir Kristalya Şövalyesi olan –Bastille'in kısa bir süre önce kaybettiği bir unvan– Draulin yaptığı şeylerde çok başarılıydı. Bu şeyler şunlardı: Smedry ailesini korumak, bir şeylerden hoşnutsuz olmak ve bize kendimizi tembel hissettirmek.

Draulin yere indikten sonra araçtaki diğer iki kişiye yardım etti. Kuzenim Avustralya Smedry on altı yaşında, Mokialı tombul bir kızdı. Üzerinde çarşaf gibi görünen rengârenk bir elbise vardı. Ağabeyi gibi koyu tenli ve siyah saçlıydı. (Mokialılar Suskun Diyarlar'ın Polinezya halkıyla akrabadır.) Avustralya yere indikten sonra Büyükbaba Smedry ile bana doğru koştu.

"Alcatraz!" dedi. "İyi misin? Düştüğünü görmedim; patlamayla meşguldüm. Patlamayı gördün mü?"

"Şey, evet Avustralya," dedim. "*Şahin Nefesi*'nden uçmama yol açtı ya hani."

"Doğru ya," dedi Avustralya topuklarının üzerinde sekerek. "Bastille izlemiyor olsaydı, düştüğün yeri göremezdik! Seni kulenin tepesine bıraktığımda canın çok acımadı, değil mi? Seni *Şahin Nefesi*'nin bacağına almam ve iniş yapabilmek için buraya bırakmam gerekti. *Şahin Nefesi*'nin bacaklarından biri koptu. Bilmem fark ettin mi."

"Evet," dedim yorgun bir tavırla. "Patlamayı unuttun mu?"

"Tabii ki unutmadım şapşal!"

Avustralya böyle bir insandır. Aptal değildir; zeki olmayı hatırlamakta zorlanır sadece.

Şahin Nefesi'nden inen son kişi babam oldu; Attica Smedry. Darmadağınık saçları olan uzun boylu bir adamdı ve kırmızı renkli Optik Mercekler içeren gözlüğünü takmıştı. Her nasılsa bu Mercekler babamda bende durduğu gibi pembemsi ve gülünç durmuyordu.

Babam, Büyükbaba Smedry ile bana doğru yürüdü. "Pekâlâ," dedi. "Herkes iyi gördüğüm kadarıyla. Harika."

Bir an tuhaf bir şekilde birbirimize bakakaldık. Babam başka ne söyleyebileceğini bilmiyor gibiydi; sanki ebeveyn gibi davranmak zorunda olmak huzurunu kaçırıyordu. Bastille, peşinde Özgür Krallıklar'a özgü tunikler ve pantolonlar giymiş olan bir uşaklar ordusuyla merdivenlerden çıkınca, babam rahatlamış göründü.

"Ah," dedi. "Mükemmel! Uşaklar yapılması gerekenleri bilir. Yaralanmadığına sevindim oğlum." Hızlı adımlarla merdivenlere doğru yürüdü.

"Lord Attica!" dedi uşaklardan biri. "Uzun zaman oldu."

"Evet, artık döndüm," dedi babam. "Bana hemen odamı ve banyomu hazırlasınlar. Krallar Konseyi'ne yakın bir zamanda çok önemli bir konu hakkında kendileriyle görüşeceğimi bildirin. Ayrıca gazetelere röportaj için müsait olduğumu haber verin." Duraksadı. "Ah, bir de oğlumla ilgilenin. Kıyafetlere falan ihtiyacı olacak."

Peşinde uşaklar ordusuyla merdivenlerden inerek gözden kayboldu. "Bir saniye," dedim Avustralya'ya dönerek. "Neden ona hemen itaat ettiler?"

"Onlar babanın uşakları şapşal. İşleri bu."

"Babamın uşakları mı?" diye sordum aşağıdaki binayı daha iyi görebilmek için kulenin kenarına yaklaşarak. "Biz neredeyiz?"

"Smedry Kalesi'nde elbette," dedi Avustralya. "Başka nerede olacaktık ki?"

Şehre baktım ve *Şahin Nefesi*'ni önceden gördüğüm simsiyah kalenin kulelerinden birine indirmiş olduğumuzu fark ettim. Smedry Kalesi. "Kendi *kalemiz* mi var?" diye sordum şaşkınlıkla, büyükbabama dönerek.

Biraz dinlenmek ona iyi gelmişti ve ayağa kalkıp sırılsıklam smokininin üzerindeki tozları silkelerken gözleri yeniden parlamaya başlamıştı. "Elbette evlat! Biz Smedry ailesiyiz!"

Smedry ailesi. Bunun anlamını hâlâ bilmiyordum. Merak ediyorsanız, bunun anlamı... Bir sonraki bölümde açıklarım. Şimdi çok üşendim.

Uşaklardan biri –bir tür doktor– büyükbabamı yoklamaya başladı ve gözlerine bakarak geriye doğru saymasını istedi. Büyükbabam muayeneden kaçmak istermiş gibi görünüyordu ama Bastille ile Draulin'in kollarını bağlamış, yüzlerinde kararlı ifadelerle yan yana durduğunu fark etti. Duruşları büyükbabamın ve benim *muayene edileceğimizi* söylüyordu; şövalyelerimiz bizi bağlamak zorunda kalsa bile.

İçimi çekerek kulenin kenarına yaslandım. "Bastille," dedim uşaklar bana ve büyükbabama havlu getirirken.

"Ne?" diye sordu Bastille yanıma gelerek.

"Sen nasıl indin?" diye sordum *Şahin Nefesi*'ni işaret ederek. "Kendime geldiğimde herkes içeride mahsurdu."

"Ben..."

"Atladı!" dedi Avustralya heyecanla. "Draulin camın tehlikeli olduğunu ve test etmemiz gerektiğini söyledi ama Bastille hiç beklemeden atladı!"

Bastille Avustralya'ya ateş püsküren gözlerle baktı ama Mokialı kız bunun farkına varmadan konuşmaya devam etti. "Senin için çok endişelenmiş olmalı Alcatraz. Hemen yanına koştu. Ben..."

Bastille çaktırmadan Avustralya'nın ayağına basmaya çalıştı.

"Ah!" dedi Avustralya. "Karınca mı eziyoruz?"

Bastille kızardı. Annesinin sözünü dinlemediği için mi utan-

mıştı? Bastille annesini memnun etmek için çırpınıyordu ama ben Draulin'i memnun etmenin imkânsız olduğundan emindim. Bastille'in araçtan atlamasının sebebi *benim* için duyduğu endişe olamazdı. Beni ne kadar sinir bozucu bulduğunu biliyordum.

Ama... ya benim için endişelendiyse? Bunun anlamı neydi? Birdenbire ben de kızarmaya başladım.

Şimdiyse önceki paragrafı unutmanız için elimden gelen her şeyi yapacağım. O paragrafı yazmamalıydım. Dilimi tutacak kadar akıllı olmalıydım. Beyin kaslarımı çalıştırmalı ve sümüklüböcek hızında düşünmeyi bırakmalıydım.

Bazen ne kadar bencilce davranabildiğimi söylemiş miydim?

Şarkı o anda merdivenlerden çıkarak Bastille ile aramızdaki tuhaf anı noktalandırdı. Benim kuzenim, Avustralya'nın ise ağabeyi olan Şarkı, Şarkı Smedry, dev gibi bir çocuktu. Boyu bir doksanın üzerindeydi ve oldukça topluydu. (Şişman demenin kibar bir yolu.) Şarkı'nın Smedry Yeteneği tökezleyip yere düşmekti; ki kulenin tepesine ulaştığı anda yaptığı da bu oldu.

Taşların sarsıldığını hissettiğime yemin edebilirim. Hepimiz tehlikeden korunmak için çömeldik. Şarkı'nın Yeteneği genellikle bir şeyler ona zarar vermek üzereyken devreye girerdi. Ancak herhangi bir tehlike yaşamadık. Şarkı etrafına baktıktan sonra ayağa kalkıp yanıma geldi ve beni de yerden kaldırarak sıkı sıkı kucakladı.

"Alcatraz!" dedi heyecanla. Kolunu uzatıp Avustralya'yı yakaladı ve ona da sarıldı. "Suskun Diyarlıların takas tekniklerine ve tanıtım yöntemlerine ilişkin yazdığım makaleyi *okumalısınız* çocuklar! Çok heyecanlı!"

Şarkı antropologdu. Uzmanlık alanı Suskun Diyarlar kültürü ve silahlarıydı ama neyse ki bu sefer üzerinde silah taşımıyordu. Üzücü olan şu ki Özgür Krallıklar'da tanıdığım insanların çoğu –özellikle de benim ailemdekiler– bir antropoloji makalesi okumayı gerçekten heyecanlı bulurdu. Birilerinin onlara bilgisayar oyunlarından bahsetmesi gerekiyordu.

Şarkı bizi nihayet bıraktı ve dönüp büyükbabama reverans yaptı. "Lord Smedry," dedi. "Konuşmamız gerekiyor. Yokluğunuzda birtakım sorunlar çıktı."

"Yokluğumda hep sorun çıkıyor zaten," dedi Büyükbaba Smedry. "Hatta ben buradayken de hep sorun çıkıyor. Bu sefer ne oldu?"

"Kütüphaneciler Krallar Konseyi'ne bir elçi gönderdi."

"Tamam," dedi Büyükbaba Smedry rahat bir tavırla, "Brig kendisini şehirden attığında elçinin poposu *çok* acımamıştır umarım."

"Yüce Kral elçiyi kovmadı lordum," dedi Şarkı alçak bir sesle. "Hatta bir anlaşma imzalayacaklar galiba."

"İmkânsız!" dedi Bastille. "Yüce Kral asla Kütüphanecilerle iş birliği yapmaz!"

"Yaver Bastille," diye çıkıştı elleri arkasında, dimdik duran Draulin. "Haddini bil ve üstlerine *karşı çıkma*."

Bastille kızararak gözlerini yere indirdi.

"Şarkı," dedi Büyükbaba Smedry. "Bu anlaşma Mokia'daki savaş konusunda ne diyor?"

Şarkı uzaklara baktı. "Şey... Anlaşma savaşın son bulmasına karşılık Mokia'yı Kütüphanecilere bırakıyor."

"Çatışan Çatapatlar!" diye bağırdı Büyükbaba Smedry. "Geç kaldık! Bir şeyler yapmalıyız!" Birdenbire ileri atılarak merdivenlerden inmeye koyuldu.

Birbirimize bakakaldık.

"Büyük bir atılganlıkla ve yoğun bir vibratoyla hareket etmemiz gerek!" Büyükbaba Smedry'nin sesi merdivenlerden yankılanıyordu. "Ama Smedry yöntemi budur zaten!"

"Peşinden gitsek iyi olur sanırım," dedim.

"Evet," dedi Şarkı etrafına göz gezdirerek. "Bazen çok heyecanlanıyor. Lord Kazan nerede?"

"Burada değil mi?" diye sordu Avustralya. "*Şahin Nefesi*'ni bize o gönderdi."

Şarkı başını olumsuz anlamda salladı. "Kaz birkaç gün önce gitti. Sizinle buluşacağını söyledi."

"Yeteneği yüzünden kayboldu herhâlde," dedi Avustralya içini çekerek. "Kim bilir nerede."

"Hâlâ duruyor musunuz?" Büyükbaba Smedry merdivenlerden başını uzattı. "Yuvarlanan Yumurtalar millet! Önlememiz gereken bir felaket var! Harekete geçelim!"

"Emredersiniz Lord Smedry," dedi Şarkı salına salına yürüyerek. "Ama nereye gidiyoruz?"

"Bir sürüngen çağır!" dedi yaşlı Optikçi. "Krallar Konseyi'ne gitmemiz gerekiyor!"

"Ama... şu anda oturumdalar!"

"Daha iyi ya," dedi Büyükbaba Smedry teatral bir tavırla elini kaldırarak. "Daha ilginç bir giriş yapmış oluruz!"

3

Soylu olmak gerçekten büyük bir eziyet. Bana inanın, bu konuda kaynaklarım sağlam. Hepsi de aynı fikirde: Kral olmak berbat. Hem de çok.

Bir kere çalışma saatlerini ele alalım. Krallar hiç durmadan çalışır. Diyelim ki geceleyin acil bir durum oldu, kalkmaya hazır ol, çünkü kralsın. Derbinin ortasında münasebetsiz bir savaş mı çıktı? Şansına küs. Kralların tatilleri, ihtiyaç molaları ve hafta sonları yoktur.

Bunun yerine başka bir şeyleri vardır: Sorumluluk.

Dünyada çöporovski olmaya yaklaşan şeylerin en beteri sorumluluktur. İnsanların şeker yerine salata yemesine ve kendi isteğiyle erken yatmasına neden olur. Sırtınızda roket güdümlü bir penguenle havaya fırlamak üzere olduğunuzda, bu uçuşun sigorta primlerinizi kötü etkileyebileceğini söyleyen ses kör olasıca sorumluluğun sesidir.

Ben sorumluluğun bir tür psikolojik rahatsızlık olduğunu düşünüyorum. Kafasında bir arıza yoksa, insan neden koşmaya gitsin ki? Sorun şu ki kralların sorumlulukları saymakla bitmez. Krallar dipsiz sorumluluk kuyularına benzerler ve dikkatli olmazsanız sizi de etkilerler.

Neyse ki Smedry ailesi bunu birkaç sene önce fark etmiş ve bu konuda harekete geçmiş.

"*Ne* yaptık?" diye sordum.

"Krallığımızdan vazgeçtik," dedi Büyükbaba Smedry mutlu bir tavırla. "Puf. Bitti gitti. Tahttan çekildik."

"Neden böyle bir şey yaptık?"

"Dünyanın dört bir yanındaki şekerlerin iyiliği için," dedi Büyükbaba Smedry parlayan gözlerle. "Onların da yenmesi lazım, değil mi?"

"Ha?" dedim. Kalenin büyük balkonlarından birinde duruyorduk ve "sürüngen" denen şey her neyse onu bekliyorduk. Şarkı'nın yanı sıra, Bastille ve annesi de yanımızdaydı. Avustralya Büyükbaba Smedry'nin bir işini halletmek için geride kalmıştı ve babam odasına gidip gözden kaybolmuştu. Belli ki Mokia krallığının çöküşü gibi basit bir şey için rahatsız edilmek istemiyordu.

"Şöyle açıklayayım," dedi Büyükbaba Smedry sırtında kenetlediği elleriyle şehre bakarak. "Bundan birkaç asır önce, insanlar çok fazla krallık olduğunu fark ettiler. Bu krallıkların çoğu şehir büyüklüğündeydi ve insan üçünden ya da dördünden geçmeden akşam yürüyüşüne bile çıkamıyordu neredeyse!"

"Duyduğum kadarıyla çok sıkıntılı zamanlarmış," dedi Şarkı. "Bütün krallıkların ayrı kuralları, ayrı bir kültürü ve ayrı kanunları varmış."

"Derken Kütüphaneciler bu krallıkları fethetmeye başladılar," dedi Büyükbaba Smedry. "Krallar teker teker fethedilmelerinin çok kolay olduğunu fark ettiler. Dolayısıyla bir araya gelip krallıklarını birleştirmeye ve ittifaklar kurmaya başladılar."

"Bunu genellikle evlilik yoluyla yapıyorlardı," dedi Şarkı.

"Bütün bunlar atamız Kral Altıncı Leavenworth Smedry'nin zamanındaydı," diye devam etti büyükbabam. "Kral Leavenworth, Smedrius adındaki küçük krallığımızı Nalhalla ile birleştirmeye karar vererek Smedry ailesini zahmetli hüküm sürme işinden kurtardı. Böylece daha önemli şeylere odaklanabilecektik, mesela Kütüphanecilerle savaşmak gibi."

Buna ne tepki vereceğimden emin olamadım. Ailenin varisi bendim. Yani eğer atamız krallığından vazgeçmemiş olsaydı, tahta çıkma sırası doğrudan bende olacaktı. Bu, büyük ikramiyeyi tek rakamla kaçırdığını fark etmek gibi bir şeydi.

"Her şeyden mi vazgeçtik?" diye sordum.

"Her şeyden değil," dedi Büyükbaba Smedry. "Sadece sıkıcı kısımlardan! Politikada söz hakkımız devam etsin diye Krallar Konseyi'ndeki yerimizi koruduk ve gördüğün gibi oyalanmamızı sağlayan güzel bir kalemiz ve büyük bir servetimiz var. Ayrıca hâlâ soyluyuz."

"Bu bize ne sağlıyor?"

"Birçok avantajı var," dedi Büyükbaba Smedry. "Restoranlarda önceden ayırtılmış masalar, kraliyet ahırına ve silimatik taşıt filosuna erişim hakkı; ki geçtiğimiz ay bu taşıtlardan *ikisini* hurdaya çıkarmayı başardık sanırım. Ayrıca asiller sınıfında yer aldığımız için hukukî anlaşmazlıklarda söz söylemek, nikah kıymak ve suçluları tutuklamak gibi haklarımız da var."

"Bir dakika," dedim. "İnsanları *evlendirebilir* miyim yani?"

"Elbette," dedi Büyükbaba Smedry.

"Ama daha on üç yaşındayım!"

"Sen *kendin* evlenemezsin tabii. Ama başka biri senden rica ederse, nikah kıyabilirsin. Bunların hepsini kral tek başına yapamazdı ya! Ah, nihayet geldi."

Arkama bakıp da binaların kenarlarından sürünerek bize doğru ilerleyen kocaman bir sürüngen görünce yerimden zıpladım.

"Ejderha!" diye bağırdım parmağımla işaret ederek.

"Harika bir gözlem Smedry," dedi yanımda duran Bastille.

Ona muhteşem bir karşılık veremeyecek kadar şaşırmış durumdaydım. Neyse ki bu kitabın yazarı benim, dolayısıyla tarihi canımın istediği gibi değiştirebilirim. Bu kısmı baştan alalım.

Öhö.

Arkama bakınca binaların kenarlarından sürünerek bize doğru

ilerleyen, pullarla kaplı tehlikeli bir sürüngen gördüm; hepimizi yutmaya kararlı olduğu belliydi.

"Dikkat edin!" diye bağırdım. "Karşımızda cehennemden gelen menfur bir yaratık var. Arkama geçin, ben onu keserim!"

"Ah Alcatraz," dedi Bastille nefes nefese. "Pek müthiş, pek mertsin."

"Varsın öyle olsun," dedim.

"Korkma evlat," dedi Büyükbaba Smedry sürüngene göz atarak. "O bizim bineğimiz."

Kanatsız ve boynuzlu yaratığın sırtında kabin gibi bir şey olduğunu görebiliyordum. Devasa yaratık yerçekimine meydan okuyor ve kayalara tutunan bir kertenkele misali binaların taş cephelerine tutunuyordu ama bu kertenkele bir otobüsü yutabilecek kadar büyüktü. Ejderha, Smedry Kalesi'ne ulaştıktan sonra pençeleriyle taşlara tutunarak balkona tırmandı. Koca yaratık gözlerini bize dikince, istemeden bir adım geri çekildim.

"Smedry," dedi derin bir sesle.

"Merhaba Tzoctinatin," dedi Büyükbaba Smedry. "Hemen saraya gitmemiz gerekiyor."

"Duydum. Atlayın."

"Bir dakika," dedim. "Ejderhaları taksi gibi mi kullanıyoruz yani?"

Ejderha beni süzdü ve gözlerinin uçsuz bucaksız olduğunu fark ettim. Girdap gibi bir derinliğe sahip olan gözleri renk üzerine renk, kat üzerine kat barındırıyordu. Kendimi küçük ve anlamsız hissetmeme sebep oldu.

"Bunu kendi isteğimle yapmıyorum genç Smedry," diye homurdandı yaratık.

"Cezanın bitmesine ne kadar kaldı?" diye sordu Büyükbaba Smedry.

"Üç yüzyıl," dedi yaratık uzaklara dalarak. "Kanatlarımı iade etmelerine ve tekrar uçmaya başlamama üç yüzyıl var." Yaratık

bunları söyledikten sonra biraz daha ilerledi ve kabin görüş alanımıza girdi. Kabinden bir yürüme platformu çıktı ve herkes tırmanmaya başladı.

"Ne yaptı?" diye sordum büyükbabama fısıldayarak.

"Hım? Ha, birinci dereceden genç kız yutmadan suçlu bulunmuştu galiba. Dört yüzyıl önce. Trajik bir hikâye. İlk adımına dikkat et."

Diğerlerinin peşinden kabine girdim. Dayalı döşeli kabinde rahat kanepeler vardı. Draulin içeri giren son kişi oldu ve kapıyı kapattı. Ejderha anında hareket etmeye başladı; bunu camdan dışarı baktığım için anladım. Yoksa hareketi hissedemiyordum. Sanki ejderha nereye dönerse dönsün ya da "yukarısı" ne taraf olursa olsun, kabinin içindekiler için yerçekimi hep aynı tarafı işaret ediyordu.

(Sonradan öğrenecektim ki Özgür Krallıklar'daki birçok şey gibi, bu da bir cam türünden kaynaklanıyordu. Oryantasyon Camı adındaki bu cam türü bir kutuya dönüştürüldüğü zaman kişinin bir tarafı "aşağı" olarak atamasını sağlıyordu. Ondan sonra kutu ne tarafa dönerse dönsün, içindekiler hep o yöne çekiliyordu.)

Uzun süre camdan dışarıyı seyrettim; Optik Merceklerim manzaraya hafif bir pırıltı katıyordu. Patlamanın yarattığı karmaşanın ve ölümle burun buruna gelmemin ardından şehre dikkat etme fırsatı bulamamıştım. Şehir muhteşemdi. Önceden de fark ettiğim gibi, kalelerle doluydu. Taş ve tuğladan yapılmış sıradan binalardan değil, yüksek surları ve kuleleri bulunan, her biri birbirinden farklı gerçek *kalelerden* bahsediyorum.

Bazıları kemerleriyle ve sivri tepeleriyle masalımsı bir hava taşıyordu. Bazılarının ise kaba ve sert bir havası vardı; bunlar kana susamış şeytani savaş lordları tarafından yönetildiğini düşüneceğiniz türde kalelerdi. (Şeytani Savaş Lordları Loncası'nın, üyelerinin olumsuz imajını değiştirmek için büyük bir emek sarf ettiğini belirtmekte fayda var. Onlarca kurabiye satışının ve hayır amaçlı

müzayedenin ardından, içlerinden biri *şeytani* kelimesini örgütün isminden çıkarmayı önerdi. Ancak, Acımasız Gurstak daha yeni bir kutu kabartmalı kartvizit sipariş etmiş olduğu için, bu öneri reddedildi.)

Büyük Suskun Diyarlar şehirlerinde nasıl sıra sıra gökdelenler varsa, burada da sıra sıra kaleler vardı. Aşağıdaki yolda hareket eden insanlar olduğunu görebiliyordum ve bazıları da at arabalarındaydı. Bizim ejderhamız kertenkele gibi binaların cephelerinden sürünerek ilerlemeye devam ediyordu. Kaleler birbirine yeterince yakın olduğu için binaların arasındaki boşluklara denk geldiği zaman rahatlıkla karşıya geçebiliyordu.

"Muhteşem, değil mi?" diye sordu Bastille.

Ona döndüm; yanıma geldiğini fark etmemiştim. "Evet," dedim.

"Geri dönmek bana hep iyi gelir," dedi Bastille. "Her şeyin bu kadar temiz olmasına bayılıyorum. Parlayan camlar, taş duvarlar, oymalar."

"Bu sefer geri dönmenin senin için zor olacağını düşünmüştüm," dedim. "Yani buradan şövalye olarak ayrıldın ama yaver olarak dönüyorsun."

Bastille yüzünü buruşturdu. "Kadınların dilinden gerçekten çok iyi anlıyorsun Smedry. Sana bunu söyleyen olmuş muydu?"

Kızardım. "Ben sadece...şey..." Lanet olsun. Anılarımı yazarken, buraya *kesinlikle* daha iyi bir cümle koyacağım.

(Tüh, daha iyi bir cümle koymayı unuttum. Notlarıma gerçekten daha çok dikkat etmeliyim.)

"Her neyse," dedi Bastille cama yaslanıp aşağı bakarak. "Cezamı kabullendim sanırım."

Yine başladık, diye düşündüm endişeyle. Bastille kılıcını kaybettikten ve annesi tarafından azarlandıktan sonra ciddi bir bunalım geçirmişti. İşin kötüsü bu benim suçumdu. Kılıcını kaybetmişti, çünkü *ben* canlı aşk romanlarıyla savaşmaya çalışırken kılıcı

kırmıştım. Annesi Bastille'in bu hata yüzünden şövalyeliğe layık olmadığını kanıtlamaya kararlı görünüyordu.

"Bana öyle bakmasana," diye çıkıştı Bastille. "Cam kırıkları! Cezamı kabullenmem, tamamen pes ettiğim anlamına gelmiyor. Bana tuzak kuran kişiyi bulacağım."

"Birinin sana tuzak kurduğundan emin misin?"

Bastille başını sallayarak onayladı ve içindeki intikam arzusuyla gözlerini kıstı. Öfkesi bana yönelmediği için mutluydum.

"Düşündükçe geçen hafta söylediğin şeyler daha mantıklı gelmeye başladı," dedi. "Neden beni –daha yeni şövalye ilan edilmiş bir kızı– öyle tehlikeli bir göreve gönderdiler? Kristalya'daki biri başarısızlığa uğramamı *istedi*. Bu kadar hızlı bir şekilde şövalye ilan edilmemi kıskandı, annemi utandırmak istedi ya da sadece başarılı olamayacağımı kanıtlamanın peşindeydi."

"Bu pek onurlu bir hareket değil," dedim. "Bir Kristalya Şövalyesi böyle bir şey yapmaz, değil mi?"

"Ben... bilmiyorum," dedi Bastille, Draulin'e göz atarak.

"Buna inanmakta zorlanıyorum," dedim. Tam olarak inanmıyordum aslında. Kıskançlık osurmaya benzer. İkisi de cesur bir şövalyeden bekleyeceğiniz şeyler değildir ama şövalyeler de insandır nihayetinde. Kıskançlığa kapılırlar, hatalar yaparlar ve evet, yellenirler. (Ancak şövalyeler asla "yellenmek" terimini kullanmazlar elbette. "Zilleri çalmak" terimini tercih ederler. Sanırım o kadar zırh giyince öyle oluyor.)

Draulin arka tarafta duruyordu ve bir kez olsun sert "tören duruşunda" değildi. Bunun yerine, büyük kristal kılıcını parlatıyordu. Bastille kendisine tuzak kuran kişinin annesi olduğundan şüpheleniyordu, çünkü Draulin görevleri dağıtan şövalyelerden biriydi. Ancak öz kızını öylesine zor bir göreve göndermek için ne gibi bir sebebi olabilirdi ki?

"Bir terslik var," dedi Bastille.

"Uçan şahinimizin gizemli bir şekilde patlamasının dışında mı?"

Bastille umursamaz bir tavırla elini salladı. "Onu Kütüphaneciler yaptı."

"Öyle mi?"

"Elbette," dedi Bastille. "Şehirde bir elçileri var ve biz onların Mokia'yı ele geçirmesini engelleyeceğiz. Dolayısıyla bizi öldürmeye çalıştılar. Kütüphaneciler seni defalarca havaya uçurmaya çalışınca alışıyorsun."

"Onların yaptığından emin miyiz?" diye sordum. "Kabinlerden birinin patladığını söylemiştin. Kimin kabiniydi?"

"Annemin," dedi Bastille. "Patlamanın, Nalhalla'dan ayrılmadan önce gizlice çantasına yerleştirilmiş olan Patlayıcı Cam'dan kaynaklanmış olabileceğini düşünüyoruz. Çantayı İskenderiye Kütüphanesi'nde olduğumuz süre boyunca taşıdı. Patlayıcı Cam annem şehrin sınırları içine girdiğinde patlamaya ayarlıydı."

"Vay canına. Ayrıntılı bir plan."

"Kütüphanecilerin planları öyledir. Her neyse, annemin canını sıkan bir şey var. Anlayabiliyorum."

"Belki seni o kadar sert cezalandırdığı için sıkkındır."

Bastille güldü. "Hiç sanmam. Başka bir şey var, kılıçla ilgili bir şey..."

Cümlesini yarım bıraktı. Başka bir şey ekleyecekmiş gibi görünmüyordu. Birkaç dakika sonra Büyükbaba Smedry elini sallayarak beni yanına çağırdı. "Alcatraz!" dedi. "Gel de şunları dinle!"

Büyükbabam, Şarkı ile birlikte kanepede oturuyordu. Gidip büyükbabamın yanına oturdum ve kanepenin ne kadar rahat olduğunu fark ettim. Şehrin surlarında dolaşan başka ejderha görmemiştim, demek ki bu bir ayrıcalıktı.

"Bana anlattıklarını torunuma da anlat Şarkı," dedi Büyükbaba Smedry.

"Şöyle bir şey var," dedi Şarkı öne eğilerek. "Kütüphanecilerin gönderdiği elçi Sancak Muhafızları'ndan."

"Nereden?" diye sordum.

"Sancak Muhafızları, Kütüphanecilerin tarikatlarından biridir," diye açıkladı Şarkı. "Karayanık, Kara Optikçiler Cemiyeti'ne mensuptu, İskenderiye Kütüphanesi'nde karşı karşıya geldiğiniz suikastçı ise Kâtibin Kemikleri Cemiyeti'ndendi. Sancak Muhafızları hep en iyiliksever Kütüphaneciler olduklarını iddia etmişlerdir."

"İyiliksever Kütüphaneciler mi? Bu bir kelime oyununa benziyor."

"Rol yapıyorlar," dedi Büyükbaba Smedry. "Cemiyetleri masum *görünme* fikri üzerine kurulu; aslında aralarındaki en zehirli yılanlar onlar. Suskun Diyarlar'daki kütüphanelerin çoğunu Muhafızlar yönetir. Bir grup bürokrattan ibaret oldukları için Kara Optikçiler ya da Kırık Mercek Cemiyeti kadar tehlikeli değilmiş gibi davranıyorlar."

"Rol yapıyor olsunlar ya da olmasınlar, bugüne kadar Özgür Krallıklar'ı fethetmek yerine bizimle birlikte çalışmak için herhangi bir çaba gösteren tek Kütüphaneciler onlar oldular," dedi Şarkı. "Gönderdikleri elçi Krallar Konseyi'ni ciddi olduğuna inandırdı."

İlgiyle dinliyordum ama büyükbabamın bunları öğrenmemi istemesinin sebebini bilmiyordum. Ben muhteşem bir insanım (daha önce söylemiş miydim?) ama politikada pek iyi değilimdir. Hiç deneyim sahibi olmadığım üç şeyden biri politikadır. Diğer ikisi ise kitap yazmak ve roket güdümlü bir penguenle uçmaktır. (Pis sorumluluk duygusu.)

"Peki bunların benimle ne ilgisi var?" diye sordum.

"Çok ilgisi var evlat, çok ilgisi var!" dedi Büyükbaba Smedry. "Biz Smedry ailesiyiz. Krallığımızdan vazgeçtiğimizde, *bütün* Özgür Krallıkları koruyacağımıza ant içtik. Biz medeniyetin muhafızlarıyız!"

"Ama kralların Kütüphanecilerle barış yapması iyi olmaz mı?"

Şarkı sıkıntılı görünüyordu. "Barış yapmak için Mokia'yı, yani anayurdumu feda edecekler Alcatraz! Mokia Suskun Diyarlar'a katılacak ve bundan bir ya da iki nesil sonra Mokialılar bir zamanlar özgür olduklarını bile *hatırlamayacak*. Halkım diğer Özgür Krallıklar'ın desteği olmadan Kütüphanecilerle savaşmaya devam edemez. Kendi başımıza çok zayıfız."

"Kütüphaneciler sözlerinde durmazlar," dedi Büyükbaba Smedry. "Diğer krallıklara değil de Mokia'ya odaklanmalarının sebebini hâlâ bilmiyorum ama Mokia'yı senelerdir istiyorlar. Öyle ya da böyle, Mokia'yı ele geçirmek onları bütün dünyayı ele geçirmeye bir adım daha yaklaştırır. Tartaklanan Tırtıllar! Koca bir krallığı öylece elden çıkarabilir miyiz sence?"

Şarkı'ya baktım. Son birkaç ayda bu iriyarı antropolog ile kız kardeşine büyük bir değer vermeye başlamıştım. İçten ve sadık insanlardı. Şarkı, kendisini uzaklaştırmaya çalıştığım dönemde bile bana güvenmeye devam etmişti. Bundan dolayı, ona yardım etmek için elimden geleni yapmak istiyordum.

"Hayır," dedim. "Haklısınız, buna göz yumamayız. Bunu durdurmalıyız."

Büyükbaba Smedry gülümseyerek elini omzuma attı.

Pek önemli bir şey değilmiş gibi görünebilir ama bu benim için büyük bir dönüm noktasıydı. İlk kez gerçekten ben de *varım* diyordum. İskenderiye Kütüphanesi'ne girmemin tek sebebi bir canavar tarafından kovalanıyor olmamdı. Karayanık'ın inine girmemin tek sebebi ise Büyükbaba Smedry'nin beni sürüklemesiydi.

Bu sefer durum farklıydı. Büyükbabamın beni yanına çağırmasının sebebini işte o zaman anladım. Bunun bir parçası olmamı istiyordu; diğerlerinin peşine takılan bir çocuk değil, tam bir katılımcı olmamı istiyordu.

İçimden bir ses *odanda saklansaydın çok daha iyi olurdu* diyor. Sorumluluk. Bencilliğin tam tersidir. Keşke sorumluluğun

beni nerelere getireceğini bilseydim. Ancak bütün bunlar ihanetimden ve kör olmamdan önceydi.

Camlardan birinden ejderhanın inmeye başladığını görebiliyordum. Bir dakika sonra kabin yere alçaldı.

Varmıştık.

4

Tamam, anlıyorum. Kafanız karıştı. Utanmanıza gerek yok; ara sıra herkesin başına gelir. (Ben hariç elbette.)

Otobiyografimin önceki iki cildini okuduğunuz için (bu zamana kadar mutlaka okumuş olduğunuzdan *eminim*), genellikle kendime yüklendiğimi biliyorsunuz. Size yalancı, sadist ve korkunç bir insan olduğumu söyledim. Gelgelelim, bu ciltte birdenbire ne kadar muhteşem bir insan olduğumdan bahsetmeye başladım. Gerçekten fikrimi mi değiştirdim? Gerçekten kahraman olduğuma mı karar verdim? Kedili çoraplar mı giydim?

Hayır. (Çoraplarımda yunuslar var.)

Bir şeyin farkına vardım. Önceki kitaplarda kendime çok yüklendiğim için, tevazu gösteriyormuşum gibi bir *izlenim* oluştu. Okurlar korkunç bir insan olduğumu söylediğim için, aslında bir aziz olduğumu zannettiler.

Siz beni delirtmeye kararlı mısınız millet? Neden söylediklerimi dinlemiyorsunuz?

Her neyse, sizleri korkunç bir insan olduğuma inandırmanın tek yolunun ne kadar kibirli ve bencil bir insan olduğumu *göstermek* olduğu sonucuna vardım. Bunu meziyetlerimden bahsederek yapacağım. Sürekli. Hiç durmadan. Ta ki siz muhteşem bir insan olduğumu duymaktan bıkana kadar.

Belki o zaman anlarsınız.

Nalhalla kraliyet sarayı, şehrin ortasındaki beyaz, piramit şeklindeki binaydı. Kabinden çıkıp muhteşem binaya bakarken, ağzım açık kalmasın diye uğraştım. Taş duvarlar göz alabildiğine uzanıyordu.

"İleri!" dedi Büyükbaba Smedry savaşa koşan bir general gibi merdivenlerden çıkarak. Büyükbabam her şeye geç kalan bir insana göre çok çeviktir.

Hasta gibi görünen Bastille'e göz attım. "Sanırım ben dışarıda bekleyeceğim," dedi.

"İçeri geliyorsun," diye çıkıştı Draulin tıngırdayan zırhıyla merdivenlerden çıkarak.

Kaşlarımı çattım. Draulin genellikle Bastille'in dışarıda beklemesini isterdi, çünkü sıradan bir "yaverin" önemli meselelere karışmaması gerekirdi. Peki şimdi saraya girmesi için neden ısrar ediyordu? Soru sorarcasına Bastille'e baktım ama o yüzünü buruşturmakla yetindi. Bunun üzerine, Büyükbaba Smedry ile Şarkı'ya yetişmek için koştum.

"... korkarım söyleyebileceğim başka pek bir şey yok Lord Smedry," diyordu Şarkı. "Yokluğunuzda Krallar Konseyi'ni takip eden kişi Folsom'du."

"Ah evet," dedi Büyükbaba Smedry. "O da buradadır herhâlde, değil mi?"

"Öyle olmalı!" dedi Şarkı.

"Bir kuzen daha mı?" diye sordum.

Büyükbaba Smedry başıyla onayladı. "Quentin'in ağabeyi, kızım Pattywagon'un oğlu. Folsom iyi çocuktur! Bana kalırsa Brig uzun zamandır onu kızlarından biriyle evlendirmenin peşinde."

"Brig?" diye sordum.

"Kral Dartmoor," dedi Şarkı.

Dartmoor. "Bir dakika," dedim. "Bu bir hapishane, öyle değil mi? Dartmoor?" (Tahmin edebileceğiniz gibi, hapishaneleri iyi bilirim.)

"Evet evlat," dedi Büyükbaba Smedry.

"Bu, bizimle akraba olduğu anlamına mı geliyor?"

Bu saçma bir soruydu. Neyse ki anılarımı yazacağımı biliyordum ve bu konunun birçok insanın kafasını karıştırabileceğinin farkındaydım. Dolayısıyla kitaplarıma zemin hazırlamak için muhteşemlik güçlerime başvurarak kulağa saçma gelen bu soruyu sordum.

Umarım fedakârlığımı takdir edersiniz.

"Hayır," dedi Büyükbaba Smedry. "Hapishane ismi taşıyan her insan Smedry olacak diye bir şey yok. Kralın da bizim gibi köklü bir ailesi var ve onlar da ünlü tarihi kişilerin isimlerini tekrar tekrar kullanıyorlar. Kütüphaneciler bu ünlü tarihi kişilerin itibarını sarsmak için sonradan hapishanelere onların isimlerini verdiler."

"Doğru tabii," dedim.

Bu düşünceyle ilgili bir şey beni rahatsız ediyordu ama ne olduğuna parmak basamıyordum. Muhtemelen bunun sebebi düşüncenin kafamın içinde olmasıydı, yani "parmak basmak" için söz konusu parmağı kafatasımdan geçirmem gerekirdi ki bu da kulağa çok sancılı geliyordu.

Kapıların ötesindeki holün güzelliği dikkatimi dağıttı ve düşünceler kafamdan uçup gitti.

Ben bir şair değilim. Ne zaman şiir yazmaya yeltensem, hep hakaretler sıralarım. Galiba rapçi olmalıymışım, ya da en azından politikacı. Ne olursa olsun, bazen güzelliği kelimelerle tarif etmekte zorlanırım.

Devasa holün, kalelerle dolu bir şehir gördükten ve bir ejderhanın sırtında yolculuk ettikten sonra bile beni büyülediğini söylemem yeterli olur sanırım. Hol büyüktü. Beyazdı. Duvarlarında sıra sıra çerçeveler vardı ama çerçevelerin içinde hiçbir şey yoktu. Cam dışında.

Farklı cam türleri, diye düşündüm muhteşem holde yürürken. *Burada cam bir sanat!* Gerçekten de çerçevelenmiş her cam par-

çasının farklı bir rengi vardı. Çerçevelerin üzerindeki levhalarda camların türleri yazıyordu. Bazılarını tanıyordum ve çoğu hafif hafif parlıyordu. Optik Merceklerim sayesinde güçlü camların çevreye yaydığı enerjiyi görebiliyordum.

Suskun Diyarlar saraylarında krallar altınlarını ve gümüşlerini sergilerlerdi. Buradaysa krallar nadir bulunan pahalı cam parçalarını sergiliyorlardı.

Merakla etrafıma bakarken, keşke Büyükbaba Smedry ile Şarkı'nın bu kadar acelesi olmasaydı diye düşündüm. Dönüp kapılardan geçerek, sağında ve solunda yüksek koltuklar bulunan dikdörtgen şeklinde uzun bir salona girdik. Koltukların çoğu, sessizce aşağıdaki oturumu izleyen insanlarla doluydu.

Salonun ortasında, egzotik desenler içeren pahalı kıyafetler giymiş yaklaşık iki düzine kadın ve erkeğin oturduğu geniş bir masa vardı. Kral Dartmoor'u hemen fark ettim; masanın başındaki yüksek koltukta oturuyordu. Üzerinde mavi ve altın tonlarında bir cübbe bulunan kralın gür ve kızıl sakalları vardı. Bazen baktığım insanların ya da yerlerin görüntülerini geliştiren Optik Merceklerim, kralı olduğundan daha uzun boylu gösteriyordu. Daha soylu ve ihtişamlı.

Kapı aralığında durdum. Hiç soylu insanların huzurunda bulunmamıştım ve...

"Leavenworth Smedry!" diye ciyakladı bir kadın neşeyle. "Seni alçak! Döndün demek!"

Bütün salon aynı anda dönüp, koltuğundan sıçrayarak büyükbabama doğru koşan toplu (bunun anlamını hatırlıyorsunuz, değil mi?) kadına baktı. Kısa sarı saçları olan kadının yüzünde heyecanlı bir ifade vardı.

Sanırım büyükbabamın gözlerinde ilk kez bir korku emaresi gördüm. Kadın ufalan Optikçi'yi kucakladı. Ardından beni gördü.

"Bu Alcatraz mı?" diye sordu. "Cam Kırıkları oğlum, ağzın hep böyle açık mıdır senin?"

Ağzımı kapattım.

"Evlat," dedi Büyükbaba Smedry kadın onu nihayet bırakınca. "Bu senin halan Pattywagon Smedry. Benim kızım, Quentin'in annesi."

"Pardon," diye seslendi biri aşağıdan. Kraliyet ailesinin bizi izlediğini fark ederek kızardım. "Leydi Smedry," dedi Kral Dartmoor gür bir sesle, "oturumu aksatmanız şart mı?"

"Özür dilerim Majesteleri," diye seslendi halam. "Ama bu insanlar sizden çok daha heyecan verici!"

Büyükbaba Smedry içini çektikten sonra fısıldayarak, "Kızımın Smedry Yeteneğini tahmin etmek ister misin?" diye sordu.

"Bir şeyleri aksatmak mı?" diye karşılık verdim fısıltıyla.

"Yaklaştın," dedi Büyükbaba Smedry. "Tuhaf anlarda münasebetsiz şeyler söylemek."

Bu Yetenek ona uyuyordu sanki.

"Bana hiç öyle bakma," dedi halam krala parmağını sallayarak. "Onları gördüğüne senin de sevinmediğini söyleyemezsin."

Kral içini çekti. "Aile kavuşmaları için bir saat ara vereceğiz. Lord Smedry, raporlarda belirtildiği gibi kayıp torununla birlikte mi döndün?"

"Evet!" dedi Büyükbaba Smedry. "Bununla da kalmayıp, Rashid'in Kumları'ndan yapılmış bir çift Çevirmen Merceği getirdik!"

Bu duyuru kalabalığın hareketlenmesine yol açtı ve hemen mırıltılar başladı. Tam karşımızda oturan küçük bir grup, büyükbabamı gördüğüne sevinmiş gibi değildi. Bu grubun üyeleri tunikler ve kaftanlar yerine takım elbiseler giymişlerdi; erkeklerde papyonlar, kadınlarda şallar vardı. Çoğu kemik çerçeveli gözlükler takmıştı.

Kütüphaneciler.

İzleyicilerin ayağa kalkıp, birdenbire serbest bırakılan binlerce yabanarısı gibi heyecanlı bir vızıltı meydana getirmesiyle salon

karmaşaya büründü. Patty Hala, babasıyla hararetli bir sohbete dalarak ona Suskun Diyarlar'daki maceralarının detaylarını sordu. Bağırmamasına rağmen sesi kalabalığın uğultusunu bastırıyordu. O da böyle bir insandı.

"Alcatraz?"

Bastille'in huzursuzca kıpırdanıp durduğu tarafa baktım. "Evet?" dedim.

"Galiba... sana söylemem gereken bir şey var."

"Bir dakika," dedim heyecanlanarak. "Baksana, kral bu tarafa geliyor!"

"Gelir tabii," dedi Bastille. "Ailesini görmek istiyor."

"Tabii. Kral... Bir dakika, *ne*?"

Kral Dartmoor tam o anda yanımıza geldi. Büyükbaba Smedry ve diğerleri –hatta Patty bile– ona reverans yaptığı için, ben de yaptım. Derken kral Draulin'i öptü.

Doğru okudunuz. *Öptü*. Büyük bir şok içinde onlara bakakaldım. Üstelik bunun tek sebebi herhangi birinin Draulin'i öpmek isteyebileceğini düşünmemiş olmam değildi. (Bu bana timsah öpmek gibi geliyordu.)

Eğer Draulin kralın karısıysa, o zaman...

"Sen bir prensessin!" dedim parmağımı suçlayıcı bir tavırla Bastille'e doğrultarak.

Bastille yüzünü buruşturdu. "Evet, bir nevi."

"İnsan nasıl 'bir nevi' prenses olabilir ki?"

"Tahta çıkamam," dedi Bastille. "Kristalya Şövalyeleri'ne katılınca bu hakkımdan vazgeçmiş oldum. Yoksulluk yemini falan filan."

İnsanlar etrafımızda dolaşıyor, kimileri salondan çıkarken, kimileri de durup –tuhaf tuhaf– büyükbabama ve bana bakıyordu.

Bastille'in kraliyet ailesinden olduğunu anlamam gerekirdi. Hapishane isimleri. Bastille bir hapishane ismine sahipken, annesi değildi. Bu da babasının ailesinin önemli bir sınıftan olduğunu

açıkça gösteriyordu. Ayrıca bu tür hikâyelerin kadrosunda *daima* en az bir tane gizli kraliyet mensubu bulunur. Sendika şartı falan galiba.

Bu aşamada birkaç seçeneğim vardı. Neyse ki tam bir ahmak gibi görünmeme yol açmayacak olanı seçtim.

"*Harika!*" dedim heyecanla.

Bastille gözlerini kırpıştırdı. "Bunu senden sakladığım için kızmadın mı?"

Omuzlarımı silktim. "Bizzat ben de bir soyluyum Bastille. Senin de öyle olmanın ne önemi var? Ayrıca yalan söylemedin ki. Kendinden bahsetmeyi sevmiyorsun sadece."

Kendinizi hazırlayın. Çok ama çok garip bir şey olmak üzere. Konuşan dinozorlardan daha garip. Cam kuşlardan daha garip. Balık kroket benzetmelerimden bile daha garip.

Bastille'in gözleri yaşardı. Ardından da bana sarıldı.

Kızlar, bu aşamada size bir öneride bulunabilir miyim? İnsanlara habersizce sarılmayın. Bu, birçoğumuz için (yarıya yakınımız için) ağzımıza bir şişe acı sos dökülmesi gibi bir şey.

Sanırım hikâyenin bu aşamasında çok ilginç ve anlamsız sesler çıkarttıktan sonra boş bir yüz ifadesiyle aval aval bakakaldım.

Biri konuşuyordu. "... Kristalya'nın kurallarına müdahale edemem Bastille."

Kendime geldim. Bastille beklenmedik bir anda bana sarıldıktan sonra uzaklaşmış ve babasıyla konuşmaya başlamıştı. Salon büyük oranda boşalmıştı ama etrafta hâlâ küçük grubumuzu merakla izleyen birtakım insanlar vardı.

"Biliyorum baba," dedi Bastille. "Görevimi yerine getirmeli ve birliğin bana vereceği cezaya katlanmalıyım."

"İşte benim kızım," dedi kral elini Bastille'in omzuna koyarak. "Ama söylediklerine çok da üzülme. Dünya hiç de şövalyelerin kimi zaman yansıttığı kadar ciddi bir yer değil."

Draulin bunun üzerine kaşını kaldırdı. Onlara bakınca –mavi

ve altın tonlarındaki cübbesine bürünmüş kral ile gümüş zırhına bürünmüş Draulin'e- birbirlerine uyduklarını fark ettim.

Yine de Bastille için üzülüyordum. *Bu kadar gergin olmasına şaşmamalı*, diye düşündüm. Bir yanında kral, diğer yanında katı bir şövalye. Bu, iki kaya parçasının arasında büyümeye çalışmak gibi bir şeydi.

"Brig," dedi Büyükbaba Smedry. "Konsey'in planları konusunda konuşmalıyız."

Kral ona döndü. "Korkarım çok geç kaldın Leavenworth. Kararımızı verdik. Sen de oy kullanacaksın ama bunun bir fark yaratacağını sanmıyorum."

"Mokia'dan vazgeçmeyi nasıl düşünebilirsiniz?" diye sordu Büyükbaba Smedry.

"Hayat kurtarmak için dostum." Kral yorgun bir sesle konuşuyordu ve omuzlarında taşıdığı yükü neredeyse *görebiliyordum*. "Keyifli bir seçim değil ama savaşı durduracaksa..."

"Sözlerinde duracaklarına inanıyor olamazsın. Parlayan Piranalar yahu! Bu delilik."

Kral başını salladı. "Barış teklifini geri çeviren kral olmayacağım Leavenworth. Savaş çığırtkanı olmayacağım. Eğer uzlaşma ihtimali varsa... Ama bu meseleyi gözlerden uzak bir yerde konuşmalıyız. Salonuma geçelim."

Büyükbabam başını sallayarak onayladıktan sonra kenara çekilip beni yanına çağırdı. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu sessizce.

Omuzlarımı silktim. "İçten görünüyor."

"Brig gerçekten de içtendir," diye fısıldadı Büyükbaba Smedry. "O çok tutkulu bir insan; Kütüphaneciler onu bu noktaya getirmek için çok dil dökmüş olmalılar. Yine de Konsey'de oy kullanacak olan tek insan o değil."

"Ama o bir kral, öyle değil mi?"

"O Yüce Kral," dedi Büyükbaba Smedry parmağını kaldırarak. "Bizim baş liderimiz. Ama koalisyonumuzdaki tek krallık Nalhalla

değil. Konsey'de benim gibi on üç kral ve kraliçe var. Eğer yeteri kadarını bu anlaşmanın aleyhinde oy kullanmaya ikna edebilirsek, anlaşmayı önleyebiliriz."

Başımı sallayarak onayladım. "Nasıl yardımcı olabilirim?" Mokia'yı *kaybedemezdik*. Kaybetmemek için elimden geleni yapacaktım.

"Ben Brig ile konuşacağım," dedi Büyükbaba Smedry. "Sen kuzenin Folsom'u bulmaya çalış. Onu Nalhalla'daki Smedry meselelerinin başına getirmiştim. Bu karmaşa konusunda bilgi sahibi olabilir."

"Tamam."

Büyükbaba Smedry smokin ceketinin cebini yokladı. "Al bakalım, bunu geri istersin sanırım." Cebinden tek bir renksiz Mercek çıkartıp bana uzattı. Mercek pırıl pırıl parlıyordu; Çevirmen Mercekleri haricinde, hiç bu kadar parlak bir Mercek görmemiştim.

Bu Mercek neredeyse aklımdan uçup gitmişti. Onu İskenderiye Kütüphanesi'nde, Birinci Alcatraz'ın mezarında bulmuş, ama ne işe yaradığını belirleyememiştim. Araştırması için büyükbabama vermiştim.

"Ne işe yaradığını buldun mu?" diye sordum.

Büyükbabam heyecanla başını sallayarak onayladı. "Bir sürü test yapmam gerekti. Sana dün söyleyecektim ama..."

"Geç kaldın."

"Çok doğru!" dedi Büyükbaba Smedry. "Her neyse, bu çok faydalı bir Mercek. Çok. Hatta efsanevi bir Mercek. Ben de inanamadım; inanmak için üç kere test etmem gerekti."

Merceğin yanımda savaşan ruhlar çağırdığını hayal ederek heyecana kapıldım. Belki de üzerine doğrulttuğum düşmanların kırmızı dumanlar içinde patlamasını sağlıyordu. Kırmızı dumanlar harikadır.

"Ne işe yarıyormuş?"

"Karşındakinin gerçeği söyleyip söylemediğini görmeni sağlıyor."

Beklediğim şey tam olarak bu değildi.

"Evet," dedi Büyükbaba Smedry. "Gerçekbulan Mercek. Bir gün elimde tutacağımı söyleseler inanmazdım. Fevkalade!"

"Yalan söylediğinde insanları patlatmıyordur herhâlde... değil mi?"

"Korkarım patlatmıyor evlat."

"Kırmızı dumanlar yok mu?"

"Kırmızı dumanlar yok."

İçimi çektim ve Merceği cebime koydum. İşe yarayabilirdi ama onu bir mezarda gizlenmiş olarak bulduğumdan beri bir tür silah olmasını umuyordum.

"Suratını asma evlat," dedi Büyükbaba Smedry. "Cebindeki hazinenin farkında değilsin bence. Bu Mercek önümüzdeki birkaç gün tahmin edemeyeceğin kadar çok işine yarayabilir. Yanından ayırma."

Başımı sallayarak onayladım. "Bana ödünç verebileceğin başka Ateşsalan Mercek yoktur herhâlde, değil mi?"

Büyükbabam güldü. "Son çiftin verdiği hasar yetmedi ha? Onlardan yok ama... dur bir bakalım." Büyükbabam tekrar smokin ceketinin cebini yokladı. "Hah!" dedi bir çift Mercek çıkartarak. Hafif bir pırıltısı olan Merceklerin rengi eflatundu.

Doğru okudunuz, eflatun. Acaba Optik Mercekleri yapan insanlar bizi özellikle mi gülünç göstermeye çalışıyordu yoksa kazara mı böyle bir sonuç çıkıyordu?

"Bunlar ne?" diye sordum.

"Kılık Değiştirme Mercekleri," dedi Büyükbaba Smedry. "Bu Mercekleri takıp kafanda birini canlandırdığında, o kişinin kılığına bürünürsün."

Eğlenceli görünüyordu. Mercekleri minnettarlıkla aldım. "Başka şeylere dönüşmemi de sağlayabilirler mi? Mesela bir kaya parçasına?"

"Sanırım," dedi Büyükbaba Smedry. "Ama o durumda, o kaya

parçasında da gözlük olur. Mercekler büründüğün her kılıkta gözükür."

Bu onların gücünü biraz azaltıyordu ama yine de kullanmanın bir yolunu bulurdum mutlaka. "Teşekkürler," dedim.

"Kaleye döndüğümüzde başka Mercekler de bulabilirim," dedi Büyükbaba Smedry. "Bu akşamki oylamaya kadar ara vermeden önce iki veya üç saat daha burada görüşmeler yaparız herhâlde. Saat neredeyse on; üç saat sonra bilgilerimizi paylaşmak için Smedry Kalesi'nde buluşalım, tamam mı?"

"Tamam."

Büyükbaba Smedry bana göz kırptı. "Öğleden sonra görüşürüz öyleyse. Önemli bir şey kırarsan, suçu Draulin'in üzerine at! Ona iyi gelir."

Başımı sallayarak onayladım ve ayrıldık.

5

Kendimden başka birinden bahsetmemin vakti geldi. Lütfen üzülmeyin; arada bir benim kadar büyüleyici, akıllı ve etkileyici olmayan insanlardan da bahsetmemiz gerekiyor.

Evet doğru, sizden bahsetmenin vakti geldi.

Bazen gizlice Suskun Diyarlar'a geldiğimde, Kütüphanecilere direnmek isteyen genç girişimcilerle karşılaşıyorum. Mücadele etmek için ne yapabileceğinizi soruyorsunuz. Size üç cevabım var.

Birincisi, kitaplarımdan bol miktarda alın. Birçok kullanım alanları var (birazdan açıklayacağım). Üstelik, aldığınız her kitapla Alcatraz Smedry Vahşi Hayat Fonu'na bağışta bulunmuş oluyorsunuz.

Yapabileceğiniz ikinci şey o kadar muhteşem değil ama yine de güzel. *Okuyun.*

Kütüphaneciler dünyayı bilgi aracılığıyla yönetirler. Büyükbaba Smedry hep bilginin kılıçtan ya da Optik Merceklerden çok daha iyi bir silah olduğunu söyler ki ben de ona hak vermeye başladım. (Ama ikinci kitapta bahsettiğim kedili testere de hiç fena değildi.)

Kütüphanecilerle mücadele etmenin en iyi yolu çok sayıda kitap okumaktır. Elinize geçirebildiğiniz her kitabı okuyun. Sonra da söyleyeceğim şu üçüncü şeyi yapın.

Kitaplarımdan bol miktarda alın.

Bir dakika. Bunu söylemiş miydim zaten? O zaman, yapabileceğiniz *dört şey* varmış demek ki. Ancak bu giriş yeterince uzadı zaten. Sonuncuyu sonra anlatırım. Şimdilik, patlamış mısır içerdiğini bilin yeter.

"Tamam," dedim Bastille'e dönerek. "Folsom'u nerede bulurum?"

"Bilmem," dedi Bastille yavan bir sesle. "*Annesine* sormaya ne dersin? Hemen orada duruyor işte."

Doğru ya, diye düşündüm. *Quentin'in ağabeyi olduğuna göre, Pattywagon da onun annesi oluyor.*

Pattywagon hararetli hararetli Şarkı ile konuşuyordu (ki hep öyle konuşur zaten). Bastille'e benimle gelmesini işaret ettim ama Bastille duraksadı.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Benim görevim resmî olarak sona erdi," dedi yüzünü buruşturup Draulin'e göz atarak. "Kristalya'ya rapor vermem gerekiyor." Draulin salonun çıkışına doğru yürümüştü ve bir şekilde hem aceleci hem de sabırlı olmayı başaran bir tavırla Bastille'e bakıyordu.

"Peki ya baban?" diye sordum kralın ve büyükbabamın gözden kaybolduğu tarafa göz atarak. "İkinizi doğru düzgün görme fırsatı olmadı."

"Krallık her şeyden önce gelir."

Bu bana ezberlenmiş bir cümle gibi geldi. Muhtemelen Bastille'in büyürken çok sık duyduğu bir cümleydi.

"Tamam," dedim. "Görüşürüz öyleyse."

"Evet."

Kendimi tekrar kucaklanmaya hazırladım (endüstride "ergenlik çağındaki delikanlıların mavi ekran vermesi" olarak bilinir) ama Bastille bir süre daha orada dikildikten sonra alçak sesle söverek annesinin peşinden koştu. İlişkimizin ne zaman bu kadar tuhaflaştığını düşünerek orada öylece kalakaldım.

(Birlikte geçirdiğimiz güzel günleri hatırladım. Bastille'in

çantasıyla suratıma vurması. Bastille'in göğsümü tekmelemesi. Bastille'in söylediğim aptalca şeylerle dalga geçmesi. Eğer ben de (1) kılıcını kırmasaydım, (2) ilk tekmeyi atmasaydım ve (3) bu kadar muhteşem olmasaydım, ona dava açabilirdim.)

Kendimi tuhaf bir şekilde terk edilmiş hissederek Patty Hala'nın yanına gittim.

"Genç şövalye ile cilveleşmen bitti mi?" diye sordu Patty Hala. "Çok tatlı bir kız, değil mi?"

"Ne oluyor?" diye sordu Şarkı. "Kaçırdığım bir şey mi var?"

"Yo!" dedim kızararak. "Kaçırdığın hiçbir şey yok."

"Tabii tabii," dedi Patty Hala bana göz kırparak.

"Bak Patty Hala, Folsom'u bulmam gerekiyor!"

"Hım. Ne için?"

"Önemli Smedry meseleleri için."

"Bu durumda, benim de önemli bir Smedry olmam ne güzel, değil mi!"

Köşeye sıkıştığım kesindi. "Büyükbabam, şehirden ayrıldığından beri Kütüphanecilerin neler çevirdiğini öğrenmemi istiyor."

"Neden öyle söylemedin?" diye sordu Patty Hala.

"Çünkü... şey..."

"Yavaş düşünme sorunu," dedi Patty Hala rahatlatıcı bir sesle. "Sorun değil tatlım. Baban da çok zeki değildir zaten. Hadi gidip Folsom'u bulalım! Görüşürüz Şarkı!"

Beni bu korkunç kadınla yalnız bırakmamasını umarak Şarkı'ya uzandım ama o çoktan başka birileriyle gitmek için dönmüştü ve Patty Hala kolumu yakalamıştı.

Bu aşamada durup, o günden sonra geçen yıllar içinde Pattywagon Hala'ya büyük bir sevgi beslemeye başladığımı belirtmek zorundayım. Bu açıklamanın, Patty Hala'nın bunu belirtmediğim takdirde beni camdan atmakla tehdit etmiş olmasıyla hiç ilgisi yok.

Patty Hala beni salondan çıkartarak hole sürükledi. Kısa süre

sonra ön basamaklara ulaştık ve Patty Hala uşaklardan birini araç çağırmaya gönderdi.

"Aslında," dedim, "Folsom'un yerini söylersen, onu kendi başıma da bulabilirim. Zahmet etmene hiç..."

"Folsom çok önemli bir iş için dışarıda," dedi Patty Hala. "Seni oraya benim götürmem gerekiyor. Yerini söyleyemem. Folsom Kütüphaneciler konusunda uzman olduğu için, yakın tarihli bir iltica vakasının başına getirildi."

"İltica mı?"

"Evet," dedi Patty Hala. "Başka bir ülkeye sığınmak yani. Kütüphanecilerden biri anayurdundan kaçarak Özgür Krallıklar'a sığındı. Oğlum onun buradaki hayata alışmasına yardımcı olmakla görevlendirildi. Ah, aracımız da geldi işte!"

Tekrar bir ejderha görme beklentisiyle döndüm ama büyük bir ejderha ikimize fazlaydı belli ki. Bunun yerine, üstü açık sıradan bir at arabası gelmişti.

"Atlar mı?" diye sordum.

"Elbette," dedi Patty Hala at arabasına binerek. "Ne bekliyordun? Şey mi... onlara ne diyordunuz? Potomobil mi?"

"Otomobil," dedim Patty Hala'nın yanına oturarak. "Hayır, otomobil beklemiyordum. Ama atlar da fazla... ilkel."

"İlkel mi?" diye sordu Patty Hala, arabacı atlarını harekete geçirirken. "Atlar, Suskun Diyarlıların kullandığı potomobillerden çok daha gelişmiştir!"

Özgür Krallıklar'da yaşayanlar genellikle sahip oldukları her şeyin, çağdışı Suskun Diyarlıların kullandığı şeylerden daha gelişmiş olduğuna inanırlar. Örneğin kılıcın silahtan daha gelişmiş olduğunu söylerler. Bu size çok saçma gelebilir, ta ki kılıçlarının büyülü olduğunu ve gerçekten de bazı silahlardan daha gelişmiş olduğunu fark edene dek; Özgür Krallıklıların silimatik teknolojiye geçmeden önce kullandığı ilk silahlardan mesela.

Ancak... atları yutacak değildim.

"Bir dakika şimdi," dedim. "Atlar arabalardan daha gelişmiş değildir."

"Tabii ki daha gelişmiştir," dedi Patty Hala.

"Neden?"

"Basit. Dışkı yüzünden."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Dışkı yüzünden mi?"

"Evet. O potomobiller ne üretiyor? Pis kokulu gaz. Atlar ne üretiyor?"

"Dışkı mı?"

"Dışkı," dedi Patty Hala. "Gübre. Hem istediğin yere ulaşıyorsun *hem de* faydalı bir yan ürün elde etmiş oluyorsun."

Kendimi biraz rahatsız hissederek arkama yaslandım. Rahatsızlığımın sebebi Patty Hala'nın söyledikleri değildi; Özgür Krallıklar'da hâkim olan düşünme biçimine alışmıştım. Hayır, rahatsızlığımın sebebi, iki bölüm içinde hem dışkıdan hem de mide gazından bahsetmeyi başarmış olmamdı.

Bunlara bir de kusmayı eklersem, iğrenç espriler üçlemesini tamamlamış olacaktım.

At arabasında yol almak, şehrin insanlarını, binalarını ve dükkânlarını yakından görmemi sağladı. İnsanların bu kadar... normal görünmeleri beni şaşırtmıştı. Evet, kaleler vardı. Evet, insanlar pantolonlar ve gömlekler yerine tunikler ve kaftanlar giymişlerdi. Ne var ki yüzlerindeki ifadeler –mutluluk, düş kırıklığı ve hatta can sıkıntısı– geldiğim yerdeki insanların ifadeleriyle aynıydı.

O kalabalık yolda at arabasına binmek –kalelerin zirveleri sivri dağlar gibi gökyüzüne uzanırken– New York'ta taksiye binmekten çok da farklı değildi. İnsan her yerde insandır. Nereli olursa olsun, nasıl görünürse görünsün hep aynıdır. Ünlü filozoflardan Şaşkın Garnglegoot'un da dediği gibi: "Bana bir muz ve sandviç lütfen." (Garnglegoot konuya bağlı kalmakta hep zorlanırdı.)

"Bütün bu insanlar nerede yaşıyorlar?" diye sordum. Ardından Bastille'in "Evlerinde yaşıyorlar şapşal," gibi bir şeyler demesini

bekleyerek korkuya kapıldım. Bastille'in orada olmadığını ve benimle dalga geçemeyeceğini hatırlamak biraz zamanımı aldı. Bu düşünce beni üzdü; oysa alay edilmekten kurtulduğuma sevinmem gerekirdi.

"Çoğu buralı," dedi Patty Hala. "Ama Ulaşım Camı aracılığıyla bugün gelen çok sayıda insan da olmuştur muhtemelen."

"Ulaşım Camı mı?"

Patty Hala başını sallayarak onayladı. "Halaiki'deki Kuanalu Enstitüsü'nün, babanın seneler önce bulduğu kumlardan faydalanarak geliştirdiği çok ilginç bir teknoloji. İnsanların makul bir ışıltılı kum masrafı karşılığında çok uzun mesafeleri anında kat etmelerini sağlıyor. Bu konuya ilişkin çok ilginç araştırmalar okumuştum."

Gözlerimi kırpıştırdım. Sanırım Smedry ailesinin bilime delicesine düşkün olduğundan bahsetmiştim. Birçoğu profesör, araştırmacı ya da bilim insanıydı. Brady Bunch dizisindeki aile ile Kaliforniya Üniversitesi onur öğrencilerinin korkunç bir karışımı gibiydik.

"Sen bir profesörsün, değil mi?" diye sordum suçlarcasına.

"Evet, elbette tatlım!" dedi Patty Hala.

"Silimatik dalı mı?"

"Çok doğru; nereden bildin?"

"Attım tuttu," dedim. "Optikçilerin, Merceklerin yanı sıra teknolojik camlara da güç verebileceğine ilişkin bir teori duydun mu hiç?"

Patty Hala boğazını temizledi. "Babanla konuşmuşsun gördüğüm kadarıyla."

"Babamla mı?"

"Yazdığı makaleyi gayet iyi biliyorum," dedi Patty Hala. "Ama bana inandırıcı gelmedi. Optikçilerin insan formundaki ışıltılı kumlar olduğunu iddia ediyor. Bu sana saçma gelmiyor mu? Kum nasıl insan formuna bürünsün?"

"Ben..."

"Birtakım tutarsızlıklar *olduğunu* kabul ediyorum," dedi Patty Hala, araya girme çabamı görmezden gelerek. "Ancak baban yeterince bilgi sahibi olmadan hemen sonuçlara varıyor. Bu, babanın yaptığı araştırmadan *çok* daha geniş araştırmalar isteyen bir konu! Silimatik alanında o serseriden çok daha yetkin kişiler tarafından yapılacak araştırmalar. Burnunda sivilce çıkıyor bu arada. Yanımızdaki at arabasındaki adamın resmini çekmesi kötü oldu."

Yerimden sıçrayarak yanımızdaki at arabasına baktım. Arabadaki adam kenarları otuz santimetre uzunluğunda olan kare şeklindeki cam parçalarını kaldırıp bize doğru tutuyor ve tıklatıyordu. Bütün bunlar benim için yeniydi ama adamın fotoğraf çekmek gibi bir şey yaptığına şüphem yoktu. Onu gördüğümü fark edince cam parçalarını alçaltarak şapkasıyla bana selam verdi ve ardından da uzaklaştı.

"Bu da neydi şimdi?" diye sordum.

"Sen Smedry ailesinin varisisin tatlım. Ayrıca Suskun Diyarlar'da büyümüş bir Optikçisin. Böyle şeyler insanların ilgisini çeker."

"İnsanlar beni *tanıyor* mu?" diye sordum şaşkınlıkla. Nalhalla'da doğduğumu biliyordum ama Özgür Krallıklar'daki insanların beni unuttuğunu düşünmüştüm.

"Tabii ki tanıyor! Sen burada meşhursun Alcatraz... çocukluğunda gizemli bir şekilde ortadan kaybolan Smedry! Hakkında *yüzlerce* kitap yazıldı. Birkaç yıl önce Suskun Diyarlar'da büyüdüğün duyulunca, hikâyen daha da ilginç bir hâl aldı. Bütün bu insanların benim yüzümden mi bize aval aval baktığını sanıyorsun?"

Daha önce hiç Nalhalla'ya gelmemiştim (hadi canım!), dolayısıyla da kaldırımda durup yolu izleyen insanları tuhaf karşılamamıştım. Ancak, bu insanların çoğunun arabamızı işaret ettiğini o anda fark ettim.

"Cam kırıkları," diye fısıldadım. "*Elvis* oldum."

Özgür Krallıklar'da yaşayan insanlar bu ismi duymamış olabilirler. Elvis, mahkumlara yaptığı coşkulu konuşmalarla, tuhaf ayakkabılarıyla ve onun taklit eden insanlar kadar kendine benzememesiyle tanınan güçlü bir Suskun Diyarlar kralıydı. Kütüphanecilerin bir örtbasıyla gizemli bir şekilde ortadan kaybolmuştu.

"Onun kim olduğunu bilmiyorum tatlım," dedi Patty Hala. "Ama senin kadar meşhur değildir muhtemelen."

Şaşkınlıkla arkama yaslandım. Büyükbaba Smedry ve diğerleri ailemizin ne kadar önemli olduğunu açıklamaya çalışmışlardı ama ben anlamamıştım. Kralın sarayı kadar büyük bir kalemiz vardı. İnanılmaz bir servete sahiptik. İnsanların imrendiği büyülü güçlerimiz vardı. Hakkımızda ciltler dolusu kitap yazılmıştı.

O anda at arabasında yol alırken nihayet kafama dank etti. Anladım. *Meşhurum*, diye düşündüm gülümseyerek.

Bu, benim hayatımda çok önemli bir andı. Gücümün farkına o anda varmaya başladım. Şöhreti göz korkutucu bulmadım. Heyecan verici buldum. Silimatik fotoğraf makineleri olan insanlardan saklanmak yerine, onlara el sallamaya koyuldum. Onlar da daha büyük bir heyecanla arabamızı işaret etmeye başladılar ve gösterdikleri ilgi hoşuma gitti. İçimi ısıttı; sanki birdenbire güneş ışığına çıkmıştım.

Kimileri şöhretin geçici olduğunu söyler. Oysa şöhret bana kaldırıma atılmış ve üzerine basıla basıla kararmış bir sakız gibi yapıştı. Ne yaparsam yapayım onu üzerimden atamadım.

Kimileri de şöhretin boş olduğunu söyler. Bütün çocukluğunu bir aileden diğerine verilerek geçirmediysen ve dokunduğun her şeyi kırmana yol açan bir illet yüzünden aşağılanıp baştan savılmadıysan, bunu söylemesi kolay tabii.

Şöhret çizburgere benzer. Alabileceğin en iyi ve en sağlıklı şey değildir belki ama karnını doyurur. Uzun süre aç kaldıysan, bir şeyin ne kadar sağlıklı olduğunu umursamazsın. Tıpkı çizburger gibi, şöhret de bir ihtiyacını giderir ve tadı çok güzeldir.

Kalbine yaptıklarını yıllar sonra fark edersin.

"İşte geldik!" dedi Patty Hala araba yavaşlarken. Şaşırdım. Kuzenim Folsom'un eski Kütüphanecileri gözetim altında tuttuğunu duyunca, karakol ya da gizli servis binası gibi bir yere geleceğimizi sanmıştım. Oysa kalelerin önlerine kurulmuş küçük dükkânların bulunduğu alışveriş bölgesi gibi bir yerdeydik. Patty Hala cam paralarla arabacıya ödeme yaptıktan sonra arabadan indi.

"Folsom'un bir casusu gözetim altında tuttuğunu söylememiş miydin?" diye sordum arabadan inerken.

"Evet tatlım."

"Peki insan bunu nerede yapar?"

Patty Hala dondurmacıya benzeyen bir dükkânı işaret etti. "Nerede olacak?"

6

Küçüklüğümde üvey annem beni arabayla halka açık bir yüzme havuzuna götürmüştü. Çok uzun zaman önceydi; ancak hayal meyal hatırlayabiliyorum. Herhâlde üç veya dört yaşlarındaydım.

Bir görüntü anımsıyorum: Yol kenarında yer alan garip bir bina grubu. Bu binaları daha önce de görmüş ve ne olduklarını hep merak etmiştim. Küçük, beyaz kubbeleri bulunan bu üç veya dört bina ev büyüklüğündeydi.

Yanlarından geçerken anneme dönmüştüm. "Bu binalar ne anne?"

"Delilerin gittiği yer," demişti.

Şehrimizde bir akıl hastanesi olduğunu bilmiyordum ve yerini öğrenmem iyi olmuştu. Çünkü sonraki yıllarda akıl hastalığı konusu açıldığında, insanlara hep hastanenin yerini tarif edecektim. Bir çocuk olarak delileri götürdükleri yeri bilmekten gurur duyuyordum.

On iki yaşlarındayken başka bir üvey aileyle birlikte yeniden aynı yerden geçtiğimizi hatırlıyorum. Artık okuma biliyordum. (Ne de olsa yaşıma göre çok ileri seviyedeydim.) Kubbeli binaların üzerinde bir tabela olduğunu fark etmiştim.

Tabelada akıl hastanesi yazmıyordu. Kilise yazıyordu.

Birdenbire anlamıştım. "Delilerin gittiği yer" denilince üvey annemin anladığı şeyle benim anladığım şey birbirinden tamamen

farklıydı. Yıllarca insanlara gururla tımarhanenin yerini tarif etmiştim ve ne kadar yanıldığımın farkında bile değildim.

Konuyu bağlayacağım.

Her şeye hazır olmaya çalışarak dondurmacıya girdim. Ziyafet salonları sakladığı ortaya çıkan hapishaneler görmüştüm. Tarikatçıların karanlık sığınaklarını gizleyen kütüphaneler görmüştüm. Dondurmacıya benzeyen bu yer de muhtemelen bambaşka bir yerdi; mesela patlayıcı boyama kalemlerinin test edildiği bir tesis. (Ha! Duvarlara yazı yazmanın sonu işte budur Jimmy!)

Eğer dondurmacı sahteyse, sahtecilikte çok başarılıydı. Pastel renkleriyle, tabureleriyle ve kırmızı-beyaz çizgili etekler giymiş garsonlarıyla, sanki ellilerden fırlamış gibi görünüyordu. Ancak söz konusu garsonlar, orta çağ kıyafetlerine bürünmüş insanlara muzlu tatlılar ve çikolatalı içecekler servis ediyordu.

Duvardaki tabelaya gururla OTANTİK SUSKUN DİYARLAR RESTORANI! yazmışlardı. Patty Hala ile birlikte içeri girdiğimizde sessizlik oldu. Dışarıda insanlar vitrinin önünde toplanıp bana bakıyordu.

"Tamam millet," dedi Patty Hala. "Alcatraz o kadar da ilginç bir insan değil gerçekten. Hatta biraz kokuyor, o yüzden uzak dursanız iyi olur."

Kıpkırmızı oldum.

"Etrafını sarmalarına nasıl engel oldum, gördün mü?" diye sordu Patty Hala omzumu sıvazlayarak. "Bana sonra teşekkür edersin tatlım. Gidip Folsom'u getireyim!" Patty Hala kalabalığı yararak ilerledi. O gider gitmez, Özgür Krallıklar halkı uyarıyı göz ardı ederek yanıma yaklaşmaya başladı. Ancak tereddütlü davranıyorlardı; orta yaşlı adamlar bile birer çocuk gibi ürkek görünüyordu.

"Im... yardımcı olabilir miyim?" diye sordum etrafımı sararlarken.

"Sen osun değil mi?" diye sordu içlerinden biri. "Kayıp Alcatraz."

"Kendimi o kadar kayıp hissetmiyorum," dedim rahatsız olmaya başlayarak. O kadar yakın ve huşu içinde olmaları... Nasıl bir tepki vereceğimi bilemedim. Uzun süredir kayıp olan meşhur bir kişinin yeniden ortaya çıktığında izlemesi gereken protokol nedir ki?

Yedi yaşlarında küçük bir hayranım sorunumu çözdü. Elinde on veya on beş santimetre genişliğinde, kare şeklinde bir cam parçasıyla öne çıktı. Bu parça, pencere camı gibi şeffaf ve düzdü. Titreyen bir elle camı bana uzattı.

Tamam, diye düşündüm, *çok garip*. Uzanıp cam parçasını aldım. Dokunduğum anda parlamaya başladı. Çocuk heyecanla cam parçasını geri aldığında, camın üzerinde parlayan parmak izleri bırakmış olduğumu fark ettim. Belli ki Özgür Krallıklar halkı için bu imza almak gibi bir şeydi.

Diğerleri de öne çıkmaya başladılar. Kimilerinde cam parçaları vardı. Kimileri benimle tokalaşmak veya fotoğraf çektirmek istiyordu. Anı olarak Yeteneğimle bir eşyalarını kırmamı isteyenler de oldu. Bu ilgi başka birini bunaltabilirdi ama çocukluğum boyunca benimle alay ettiklerinden (bir şeyleri kırdığım için) ve benden korktuklarından (bir şeyleri kırdığım için) dolayı, biraz şımartılmaya hazırdım.

Sonuçta bunu hak etmiyor muydum? Kütüphanecilerin Rashid'in Kumları'nı ele geçirmesine engel olmuştum. Karayanık'ı yenmiştim. Babamı İskenderiye Kütüphanesi'nin dehşetlerinden kurtarmıştım.

Büyükbaba Smedry haklıydı; dinlenmenin ve hayatın tadını çıkarmanın vakti gelmişti. Parmak izleri dağıttım, poz verdim, insanlarla tokalaştım ve soruları yanıtladım. Patty Hala döndüğünde, dramatik bir sesle Büyükbaba Smedry ile kütüphaneye sızışımızı anlatıyordum. Dondurmacıda geçirdiğim o gün, iyi bir yazar olabileceğimi fark ettiğim ilk gündü. Hikâye anlatmaya karşı doğal bir yeteneğim vardı. İzleyicileri olacaklar konusunda bilgilen-

direrek heyecanlandırıyor, hikâyenin sonunu asla açık etmesem de ipuçları veriyordum.

Bu arada, günün ilerleyen saatlerinde birinin Kral Dartmoor'u öldürmeye teşebbüs edeceğini biliyor muydunuz?

"Tamam, tamam," dedi Patty Hala hayranlarımdan bazılarını kenara iterek. "Çocuğu biraz rahat bırakın." Kolumu tuttu. "Merak etme tatlım, seni kurtaracağım."

"Ama!"

"Teşekkür etmene gerek yok," dedi Patty Hala. Ardından yüksek bir sesle, "Herkes geri çekilsin!" diye bağırdı. "Alcatraz Suskun Diyarlar'dan geldi! Size tuhaf Kütüphaneci hastalıkları bulaştırmasını istemezsiniz!"

Birçok insanın yüzünün solduğunu gördüm ve kalabalık geri çekildi. Patty Hala beni iki kişinin oturduğu bir masaya götürdü. Biri siyah saçlı ve şahin yüzlü, yirmilerinde bir delikanlıydı. Tanıdık görünüyordu. Bu Folsom Smedry olmalı diye düşündüm; kardeşi Quentin'e çok benziyordu. Karşısında oturan genç kız beyaz bir bluz ve bordo bir etek giymişti. Koyu tenliydi ve gözlüğünün zinciri vardı.

Açıkçası Kütüphanecinin bu kadar genç ve güzel olmasını beklemiyordum. O güne kadar karşıma çıkan Kütüphanecilerin hiçbiri güzel değildi. Evet, çoğu beni öldürmeye çalışmıştı; dolayısıyla biraz önyargılı olabilirim belki.

Folsom ayağa kalktı. "Alcatraz!" dedi elini uzatarak. "Ben kuzenin Folsom."

"Memnun oldum," dedim. "Yeteneğin ne?" (Artık Smedry ailesinden biriyle tanışır tanışmaz bunu sormam gerektiğini öğrenmiştim. Yeteneğini bilmeden bir Smedry ile yemek yemeye oturmak, piminin çekilip çekilmediğini bilmeden bir el bombasını eline almak gibi bir şeydi.)

Folsom tokalaşırken alçakgönüllü bir tavırla gülümsedi. "Çok önemli bir Yetenek değil. Gerçekten kötü dans edebiliyorum."

"Ne güzel," dedim.

Sesim içten çıksın diye uğraştım. Pek başarılı olamadım. Kötü dans ettiği için birine iltifat etmek öyle zor ki.

Folsom mutlulukla gülümseyerek elimi bıraktı ve oturmamı işaret etti. "Nihayet seninle tanışmak çok güzel," dedi. "Bu tokalaşmaya altı üzerinden dört verirdim bu arada."

Oturdum. "Pardon?"

"Altı üzerinden dört," dedi Folsom oturarak. "Elimi sıkma kuvvetin uygundu ve göz temasın iyiydi ama biraz fazla uzattın. Her neyse, Suskun Diyarlar'dan gelen Himalaya Rockies ile tanış."

Kütüphaneciye göz attıktan sonra tereddütle elimi uzattım. İçten içe, tabancasını çekip beni vurmasını bekliyordum. (Ya da en azından geciktirdiğim kitaplar için beni azarlamasını.)

"Memnun oldum," dedi Kütüphaneci beni bıçaklamaya bile yeltenmeden elimi sıkarak. "Duyduğum kadarıyla sen de benim gibi Amerika'da büyümüşsün."

Başımı sallayarak onayladım. Kız Boston aksanıyla konuşuyordu. Amerika'dan ayrılmamın üzerinden sadece birkaç hafta geçmişti ve oradan kurtulmaya hep can atmıştım ama yine de yurdumdan biriyle konuşmak güzeldi.

"Sen bir Kütüphaneci misin?" diye sordum.

"*Eski* bir Kütüphaneci," dedi hemen.

"Himalaya altı ay önce iltica etti," dedi Folsom. "Bize çok önemli bilgiler getirdi."

Altı ay ha? diye düşündüm Folsom'u süzerek. Hiç belli etmiyordu ama aradan altı ay geçtiyse, Himalaya'nın hâlâ gözetim altında tutulması garipti. Demek ki Folsom ve kral hâlâ onun Kütüphanecilerin casusu olabileceğinden endişe ediyordu.

Etrafımızdaki masalar hızla doldu ve sayemde dondurmacının işleri açıldı. İşletmenin sahibi de bunu fark etmiş olmalıydı, çünkü kısa bir süre sonra masamızı ziyaret etti. "Meşhur Alcatraz Smedry benim küçük işletmeme teşrif etmiş!" dedi. Tıknaz adam

kırmızı-beyaz çizgili parlak bir pantolon giymişti. Garsonlarından birine işaret etti ve garson kremşanti dolu bir kâseyle yanımıza koştu. "Bandana split, müessesemizin ikramı!"

"*Bandana mı?*" diye sordum başımı eğerek.

"Burada bazı şeyleri yanlış biliyorlar,"* diye fısıldadı Himalaya. "Ama Nalhalla'da Amerikan yemeklerine en yakın yemekleri bulabileceğin yer burası yine de."

İşletmeciye başımı sallayarak teşekkür ettim. Mutlulukla gülümsedi. Masaya bir avuç şeker bıraktı –sebebini hiç anlayamadım– ve ardından müşterileriyle ilgilenmeye gitti. Bana verdiği tatlıya baktım. Gerçekten de içi dondurmayla dolu bir bandanaydı. Dondurmayı tereddütle tattım ama tadı tuhaf olsa da güzeldi. Aromasını tam olarak anlayamadım.

Muhtemelen bunun beni endişelendirmesi gerekirdi.

"Alcatraz Smedry," dedi Folsom, ismimi deneme sürüşüne çıkartırcasına. "Son kitabının beni hayal kırıklığına uğrattığını itiraf etmek zorundayım. Beş üzerinden bir buçuk yıldız."

Otobiyografimin ikinci cildini kastettiğini sanarak kısa süreli bir panik yaşadım. Ancak bunun çok saçma olduğunu fark etmem uzun sürmedi, çünkü ikinci cildi henüz yazmadığım gibi, daha yazıp yazmayacağımı bile bilmiyordum. Bir zaman kırılmasına yol açıp da kelebek öldürmek ya da insanoğlunun ilk uzay sıçrayışına engel olmak gibi aptalca bir şey yapmadan, bu düşünce biçimine son verdim.

"Neden bahsettiğin konusunda hiçbir fikrim yok," dedim dondurmadan bir ısırık daha alarak.

"Buralarda bir yerdeydi," dedi Folsom çantasını karıştırarak.

"Ben o kadar kötü bulmadım," dedi Himalaya. "On yılımı Kütüphaneci olarak geçirmek zevklerimi *kötü etkiledi* elbette."

* Yazar Amerika'nın en popüler tatlılarından biri olan Banana Split'e (Muz Split) göndermede bulunuyor. (çn)

"On yıl mı?" diye sordum. En fazla yirmi beş yaşında gösteriyordu.

"Küçük yaşta başladım," dedi Himalaya dalgın bir tavırla masadaki şekerlerle oynayarak. "Ters deniz feneri sistemini kullanma yeteneğimi kanıtladıktan sonra usta bir Kütüphanecinin yanında çıraklık yaptım."

"Ne sistemini?"

"Kitapları, yazarın annesinin kızlık soyadının üçüncü harfine göre alfabetik olarak düzenlediğin sistem. Her neyse, Kütüphaneciler bir süre beni lüks içinde yaşattılar; kitapların tanıtım kopyalarıyla ve mola odasındaki simitlerle beni şımartıyorlardı. On sekiz yaşına geldiğimde, bana tarikatı tanıtmaya başladılar."

Himalaya o ilk günlerin dehşetini hatırlıyormuş gibi ürperdi. Ancak ben bu gösteriyi yutmuyordum. Himalaya ne kadar canayakın görünse de, niyetlerinden hâlâ şüpheliydim.

"İşte," dedi Folsom çantasından bir şey çıkartarak. "Buldum." Masanın üzerine bir kitap koydu; kapağında *benim* resmimin bulunduğu bir kitap. Devasa bir elektrikli süpürgeye binmiştim ve kafamda bir Meksika şapkası vardı. Bir elimde çakmaklı tüfek, diğer elimde ise parlayan, büyülü bir kredi kartı tutuyordum.

Kapakta *Alcatraz Smedry ve Tamircinin Anahtarı* yazıyordu.

"Vah vah," dedi Patty Hala. "O korkunç fantezi romanlarını okuduğunu söyleme sakın Folsom!"

"Eğlenceli oluyorlar anne," dedi Folsom. "Anlamsızlar gerçekten ama bir oyalanma aracı olarak fantezi türündeki kitaplara dört üzerinden üç veririm. Ama bu kitap korkunçtu. Harika bir hikâyenin bütün unsurlarını barındırıyordu: gizemli bir silah, yolculuğa çıkmış bir delikanlı ve ilginç yol arkadaşları. Ama eğlenceli olmakla yetinmektense önemli bir mesaj vermeye çalışarak kendi kendini mahvetti."

"Bu benim!" dedim kapağı işaret ederek.

Bastille orada olsaydı etkileyici bir şeyler söylerdi. Mesela:

"Kendi yüzünü tanımana sevindim Smedry. Ama sakın bıyık falan bırakayım deme. Yoksa kafan karışabilir."

Ne yazık ki Bastille orada değildi. Bir kere daha canımın sıkıldığını fark ettim ve bir kere daha canımın sıkılmasına canım sıkıldı. Bu da sizin canınızı sıkmıştır muhtemelen. Editörümün canını sıktığı kesin.

"Kurgusal bir anlatım elbette," dedi Folsom kitap konusunda konuşmaya devam ederek. "Akademisyenlerin çoğu bunları yapmadığını biliyor. Ama kültürel bilinçaltının büyük bir parçası olduğun için hakkındaki hikâyeler çok tutuyor."

Kültürel ne? diye düşündüm şaşkınlıkla. İnsanlar benim hakkımda kitaplar yazıyorlardı! Ya da en azından kahramanının ben olduğum kitaplar. Gerçekler çarpıtılıyor olsa bile bu harika bir şeydi.

"Suskun Diyarlar'da öyle şeyler yaşandığını zannediyorlar," dedi Himalaya bana gülümseyerek. Dalgın bir tavırla şekerlerle oynamaya devam ediyordu. "Tuhaf Suskun Diyarlar teknolojileri kullanan Kütüphanecilerle epik savaşlar yaptığını. Hepsi çok süslü ve abartılı."

"Fantezi romanları," dedi Patty Hala başını sallayarak. "Beynini çürütmek istiyorsan, sen bilirsin. Bu yaşta sana ne yapacağını söyleyemem ama kendi evine çıkmadan önce yatağını ıslatma alışkanlığından kurtulmana çok sevindim!"

"Teşekkürler anne," dedi Folsom kızararak. "Çok... naziksin gerçekten. Biz artık..." Cümlesini yarım bırakıp Himalaya'ya baktı. "Yine yapmaya başladın."

Eski Kütüphaneci donakaldı ve önündeki şekerlere baktı. "Hay aksi!"

"Ne oldu?" diye sordum.

"Şekerleri kategorize ediyor," dedi Folsom. "Şekline ve büyüklüğüne göre düzenliyor, hatta görünüşe bakılırsa rengine göre de."

Şekerler rengine ve büyüklüğüne göre özenle sıra sıra dizilmişti. "Bu alışkanlıktan kurtulmak çok zor," dedi Himalaya sinir

bozukluğuyla. "Dün kendimi banyonun fayanslarını kataloglarken yakaladım. Bütün renkleri ve çatlakları saydım. Kendime engel olamıyorum!"

"Bu alışkanlığı eninde sonunda yeneceksin," dedi Folsom.

"Umarım," dedi Himalaya içini çekerek.

"Tamam," dedi Patty Hala ayağa kalkarak. "Benim saraya dönmem gerekiyor. Folsom sana istediğin bilgileri verir Alcatraz."

Vedalaştık ve Patty Hala kapıya doğru yürümeye başladı; ama çıkmadan önce işletmenin sahibine kötü saç kesimi konusunda bir şeyler yapması gerektiğini söylemeyi ihmal etmedi.

"İstediğin bilgi neydi?" diye sordu Folsom.

Himalaya'yı süzerek onun önünde söyleyebileceklerimi tarttım.

"Merak etme," dedi Folsom. "Ona güvenebilirsin."

Öyleyse neden gözetim altında? Folsom'un, Himalaya'nın Özgür Krallıklar'daki hayata alışmasına yardımcı olduğu yalanını yutmuyordum çünkü aradan altı ay geçmişti. Ne yazık ki Himalaya'nın önünde konuşmaktan başka çarem yoktu, dolayısıyla konuşmaya karar verdim. *Fazla* hassas şeyleri ifşa edeceğimi sanmıyordum.

"Büyükbabamla ben Kütüphanecilerin şehirdeki faaliyetleri konusunda rapor istiyoruz," dedim. "Anladığım kadarıyla bu tür meseleler için sana gelmek gerekiyormuş."

"Gözümün Kütüphanecilerin üzerinde olduğu doğru," dedi Folsom gülümseyerek. "Ne öğrenmek istiyorsun?"

Açıkçası tam olarak bilmiyordum, çünkü bu kahramanlık meselesine henüz tam alışamamıştım. Kütüphanecilerin son zamanlarda çevirdiği dolaplar muhtemelen Mokia'yı fethetme girişimleriyle ilgiliydi ama özellikle neyin peşinde olduğumu bilmiyordum.

"Şüpheli görünen ne varsa," dedim, hayranlarıma rahat ve kendinden emin görünmeye çalışarak. Aralarında konuşmamızı dinleyenler olabilirdi. (Muhteşem olmak zor iş.)

"Düşünelim bakalım," dedi Folsom. "Bu anlaşma saçmalığı yaklaşık altı ay önce, elçilik açmak istediğini iddia eden bir Sancak Muhafızları grubunun şehre gelmesiyle başladı. Kral şüphelendi ama yıllarca Kütüphanecileri barış müzakereleri başlatmaya ikna etmeye çalıştıktan sonra onları geri çeviremezdi."

"Altı ay önce mi?" diye sordum. Bu tarih, büyükbabamın durumumu kontrol etmek için Suskun Diyarlar'a doğru yola çıkmasından kısa bir süre sonraya denk geliyordu. Ayrıca donmuş burrito buzlukta bozulmadan ancak o kadar süre dayanırdı. (Çok kahramanca ve erkekçe olduğu için biliyorum.)

"Doğru," dedi Himalaya. "Ben elçilikte çalışmak için gelen Kütüphanecilerden biriydim. Bu sayede kaçtım."

Ben bu bağlantıyı kuramamıştım ama erkekliğimi donmuş bir gıdayla kıyaslamak yerine bunu düşünüyormuşum gibi başımı sallayarak onayladım.

"Her neyse," dedi Folsom. "Kütüphaneciler bize bir anlaşma önereceklerini bildirdiler. Ardından partilere katılmaya ve şehrin önde gelen isimleriyle kaynaşmaya başladılar."

Bu, büyükbabamın istediği türde bir bilgiye benziyordu. Folsom'u alıp kaleye dönmeyi düşündüm.

Ne var ki büyükbabamın kaleye dönmesine daha saatler vardı. Ayrıca ben ayak işlerine bakan bir çocuk değildim. Folsom'u bulduktan sonra oturup beklemeye gelmemiştim. Cesurca elektrikli süpürgeye binen ve müthiş bir Meksika şapkası takan Alcatraz Smedry böyle şeylere katlanmazdı. O harekete geçen bir insandı!

"Bu Kütüphanecilerle tanışmak istiyorum," dedim. "Onları nerede bulabiliriz?"

Folsom endişeli görünüyordu. "Elçiliğe gidebiliriz sanırım."

"Onlarla karşılaşabileceğimiz başka bir yer yok mu? Biraz daha tarafsız bir yer?"

"Bir kısmı prensin öğle yemeği partisine katılır muhtemelen," dedi Himalaya.

"Evet," dedi Folsom. "Ama biz o partiye nasıl girebiliriz ki? Davete aylar öncesinden cevap vermek gerekiyordu."

Kararımı vererek ayağa kalktım. "Gidelim. Partiye nasıl girece-ğimizi dert etmeyin; işin o kısmını ben hallederim."

7

Tamam, geri dönüp ikinci, beşinci ve altıncı bölümlerin giriş kısımlarını yeniden okuyun. Merak etmeyin, ben beklerim. Gidip mısır patlatacağım.

Pat. Pat-pat. Pat-pat-pat. Pat. PAT!

Ne? Okudunuz bitti mi? Pek dikkatli okumamışsınız demek ki. Dönüp baştan okuyun. Katır. Katır-kutur. Katır-katır-katır. Kutur. Kıtır.

Tamam, şimdi daha iyi oldu. Şu konuları okumuş olmalısınız:

1. Balık kroket.
2. Kütüphanecilerle mücadele etmek için yapabileceğiniz şeyler.
3. Aslında kilise olan akıl hastaneleri.

Bu üç konu arasındaki bağlantıyı çoktan çözmüşsünüzdür:

Sokrates.

Sokrates bir şeyleri yazmayı unutmasıyla ve Felsefe Yasaktır bölgesinin ortasında "Bakın, ben bir filozofum!" diye bağırmasıyla meşhur komik bir Yunandı. (Sonradan sözlerini yutmak zorunda kaldı. Zehirle beraber.)

Sokrates çok önemli bir şey icat etti: Soru sormayı. Doğru okudunuz, Sokrates'ten önce diller soru kalıpları barındırmıyordu. Konuşmalar şu şekilde gerçekleşiyordu:

Blurg: "Tüh, keşke Grug ile konuşmamın ve iyi olup olmadığını öğrenmemin bir yolu olsaydı."

Grug: "Sesinin tonundan anladığım kadarıyla sağlığımı merak ediyorsun. Biraz önce ayağıma şu kaya parçasını düşürdüm, bana yardım et."

Blurg: "Heyhat, emir kipini bulduk ama soru edatını kullanmanın bir yöntemini geliştiremedik. Keşke daha rahat iletişim kurabilseydik."

Grug: "Gördüğüm kadarıyla bir pterodaktil kafanı yemeye başladı."

Blurg: "Evet, çok haklısın. Ah."

Neyse ki Sokrates sonunda soru sormayı icat ederek, Blurg ve Grug gibi insanların bu kadar tuhaf olmayan konuşmalar yapabilmeye başlamasını sağladı.

Tamam, yalan söylüyorum. Soru sormayı Sokrates icat etmedi. Ancak, Sokratik Metot adını verdiğimiz bir metot aracılığıyla *yaygınlaştırdı*. Ayrıca, insanlara her konuda soru sormayı öğretti. Hiçbir şeyi sorgulamadan kabul etmemeyi.

Soru sorun. Merak edin. Düşünün.

Kötü Kütüphanecilerle mücadele etmek için yapabileceğiniz son şey de bu işte. Bir de kitaplarımdan bol miktarda alın. (Bunu zaten söylemiş miydim yoksa?)

"Bu partiyi veren prens kim?" diye sordum Folsom ve Himalaya ile birlikte at arabasıyla giderken.

"Yüce Kral'ın oğlu," dedi Folsom. "Rikers Dartmoor. Ona yedi üzerinden beş buçuk veririm. Sempatik ve canayakın bir insan ama babasının dehasına sahip değil."

Bir süredir Folsom'un her şeye puan vermesinin sebebini çözmeye çalışıyordum. Sormaya karar verdim: "Neden her şeye sürekli puan veriyorsun?" (Teşekkürler Sokrates!)

"Hım?" dedi Folsom. "Ha, anladım. Ben bir eleştirmenim."

"Öyle mi?"

Folsom gururla başını salladı. "*Nalhalla Gazetesi*'nin baş edebiyat eleştirmeniyim. Ayrıca tiyatro eleştirileri de yazıyorum!"

Tahmin etmem gerekirdi. Dediğim gibi, Smedry ailesinin bütün fertleri türlü akademik uğraşla meşguldü. Şimdiye kadar, içlerinde en kötüsü buydu. Birdenbire utanarak gözlerimi kaçırdım.

"Cam kırıkları!" dedi Folsom. "İnsanlar işimi öğrendiklerinde neden hep böyle davranıyorlar?"

"Nasıl davranıyorlar?" diye sordum rol yapmıyormuş gibi davranmaya çalışarak.

"İnsanlar bir eleştirmenle karşılaştıklarında hep endişeleniyorlar," diye yakındı Folsom. "*Normal* davranmazlarsa onları doğru düzgün değerlendiremeyeceğimizi anlamıyorlar mı?"

"Değerlendirmek mi?" diye sordum ciyaklayarak. "Beni değerlendiriyor musun?"

"Elbette," dedi Folsom. "Herkes değerlendirir. Eleştirmenlerin tek farkı, bu konuda görüş bildirmek için eğitim almış olmalarıdır."

Bunun hiçbir faydası olmadı. Hatta kendimi daha da rahatsız hissetmeme neden oldu. *Alcatraz Smedry ve Tamircinin Anahtarı* kitabına baktım. Folsom kitaptaki kahramana ne kadar benzediğimi mi ölçüp biçiyordu?

"O kitabın canını sıkmasına izin verme," dedi Himalaya. Yanımda oturuyordu ve ona ne kadar az güvendiğim düşünülürse, beni rahatsız edecek kadar yakınımdaydı. Çok canayakın bir sesle konuşuyordu. Bu bir numara mıydı?

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Kitabı diyorum," dedi Himalaya. "O kadar bayat ve saçma olması canını sıkıyordur muhtemelen."

Tekrar kitabın kapağına baktım. "Bilmem, *o kadar da* kötü değil aslında..."

"Bir *elektrikli süpürgeye* biniyorsun Alcatraz."

"O soylu bir savaş atı. Yani, öyle görünüyor..." Derinlerde bir yerde –birkaç hafta önce akşam yemeği niyetine yediğim cipslerin yanında– bir parçam Himalaya'nın haklı olduğunu biliyordu. Kitap gerçekten saçma görünüyordu.

"Elindeki Folsom'un kitabı olduğu için şanslısın," dedi Himalaya. "Yoksa kitabı her açtığında, o korkunç tema müziğini dinlemek zorunda kalırdık. Folsom kitapları okumadan önce müzik mekanizmalarını çıkartıyor."

"Neden ki?" diye sordum hayal kırıklığıyla. *Tema müziğim mi vardı?*

"İşte geldik!" dedi Folsom.

At arabası kırmızı renkli yüksek bir kalenin önünde duraklayınca, etrafıma baktım. Kalenin kocaman, yemyeşil bir bahçesi vardı (vücut parçaları kayıp heykellerle süslü bahçelerden) ve önünde bir sürü at arabası duruyordu. Sürücümüz bizi beyaz üniformalı uşakların durduğu ön kapıya kadar getirdi.

Uşaklardan biri arabamıza yaklaştı. "Davetiyeniz?" diye sordu.

"Davetiyemiz yok," dedi Folsom kızararak.

"Öyleyse şu taraftan çıkabilirsiniz..." dedi uşak yolu işaret ederek.

"Davetiyeye gerek yok," dedim cesaretimi toplayarak. "Ben Alcatraz Smedry."

Uşak bana eğlenircesine baktı. "Eminim öylesindir. Şimdi, şu taraftan..."

"Hayır," dedim ayağa kalkarak. "Doğru söylüyorum. Bak." Kitabın kapağını gösterdim.

"Meksika şapkanı unutmuşsun," dedi uşak.

"Ama kapaktaki benim."

"Çok benzediğini kabul ediyorum ama büyük bir efsanenin, bir öğle yemeği partisine katılmak için birdenbire ortaya çıkacağını *hiç* sanmam."

Gözlerimi kırpıştırdım. Hayatımda ilk kez bir insan benim *ben* olduğuma inanmıyordu.

"Beni tanıyorsundur kuşkusuz," dedi Folsom yanıma yaklaşarak. "Folsom Smedry."

"Eleştirmen," dedi uşak.

"Evet," dedi Folsom.

"Ekselanslarının son kitabını yerden yere vuran eleştirmen."

"Ben sadece... yapıcı tavsiyeler vermeye çalışıyordum," dedi Folsom bir kez daha kızararak.

"Ekselanslarını kendi partisinde, herkesin önünde küçük düşürmek için Alcatraz'ın bir benzerini kullanmaya kalkıştığınız için kendinizden utanmalısınız. Şimdi, şu tarafa doğru ilerlerseniz..."

Sinirim bozulmaya başlamıştı. Dolayısıyla aklıma gelen ilk şeyi yaptım. Uşağın kıyafetlerini kırdım.

O kadar zor değildi. Yeteneğim, kontrol etmesi biraz zor olsa da güçlüydü. Uşağın gömleğinin koluna dokundum ve kırma gücümü kullandım. Eskiden olsa, gömleği sadece yere düşerdi ama artık güçlerimi daha iyi kontrol edebiliyordum. Dolayısıyla beyaz üniformayı önce pembeye çevirip *sonra* yere düşürdüm.

İç çamaşırıyla kalan uşak çıplak koluyla uzaklarda bir yeri işaret ediyordu ve ayağının dibinde pembe kıyafetler vardı. "Hoş geldiniz Lord Smedry," dedi sonunda. "Sizi partiye götüreyim."

"Teşekkürler," dedim at arabasından atlayarak.

"Kolay oldu," dedi Himalaya bize katılarak. Uşak yolu gösterirken üzerinde hâlâ sadece iç çamaşırı vardı ama yine de vakur bir tavırla yürüyordu.

"Kırma Yeteneği," dedi Folsom gülümseyerek. "Unutmuşum! Çok nadir görülür ve ona sahip canlı tek bir kişi vardır; efsane olsun veya olmasın. Bu manevraya beş buçuk üzerinden beş veriyorum Alcatraz."

"Teşekkürler," dedim. "Prensin hangi kitabını o kadar ağır eleştirdin peki?"

"Şey..." dedi Folsom. "Elindeki kitabın *yazarına* hiç baktın mı?"

Şaşkınlıkla kitaba göz attım. Fantezi romanının kapağında –keyifle kendi ismime bakmaktan dolayı– kaçırdığım başka bir isim vardı. Rikers Dartmoor.

"Prens bir *roman yazarı* mı?" diye sordum.

"Babası onun bu hobisini duyunca büyük bir hayal kırıklığına uğradı," dedi Folsom. "Yazarların ne kadar korkunç insanlar olduğunu bilirsin."

"Genellikle çok uyumsuz olurlar," dedi Himalaya.

"Neyse ki prenste yazarların kötü alışkanlıklarının çoğu yok," dedi Folsom. "Yazmak onun için sadece bir hobi olduğundan herhâlde. Her neyse, prens Suskun Diyarlar'a çok meraklıdır. Motosiklet ve yumurta çırpacağı gibi mitolojik şeylere de."

Harika, diye düşündüm kaleye girerken. İçerideki koridorlarda klasik dönem Suskun Diyarlar filmlerinin posterleri vardı. Kovboylar, *Rüzgâr Gibi Geçti*, bataklık canavarları içeren düşük bütçeli filmler. Prensin Amerika'daki yaşama ilişkin tuhaf fikirlerini nereden edindiğini anlamaya başladım.

Büyük bir balo salonuna girdik. Salon, elinde içkileriyle sohbet eden şık insanlarla doluydu. Müzisyenler parmaklarını kristal kadehlere sürterek müzik yapıyordu.

"Eyvah," dedi Himalaya, zangır zangır titremeye başlayan Folsom'u tutarak. Himalaya Folsom'u salondan çıkarttı.

"Neler oluyor?" diye sordum şaşkınlıkla dönüp bir saldırıya hazırlanarak.

"Bir şey yok," dedi Himalaya, Folsom'un kulaklarına pamuk tıkayarak. Bu garip davranışa yorum yapacak vaktim olmadı, çünkü neredeyse çıplak olan uşak o sırada boğazını temizledi. Beni işaret ederek yüksek bir sesle, "Lord Alcatraz Smedry ve misafirleri," dedi. Ardından dönüp gitti.

Ansızın sıradan kıyafetlerimin farkına vararak kapıda öylece kalakaldım: Tişört, kot ve yeşil bir ceket. Önümdeki insanlar belirli bir tarzda giyinmemişlerdi. Kimilerinin üzerinde orta çağ kıyafetleri, kimilerinin üzerinde ise eski dönem yelekleri ve takım elbiseleri vardı. Hepsi benden daha şıktı.

Birisi ansızın öne çıktı. Mavi ve gümüş tonlarında ihtişamlı bir

cübbeye bürünmüş olan otuz yaşlarındaki bu adamın kısa ve kızıl sakalları vardı. Ayrıca kırmızı bir beyzbol şapkası takmıştı. Bu hiç kuşkusuz Rikers Dartmoor'du: Roman yazarı, prens ve rüküşlük abidesi.

"İşte buradasın!" dedi prens elimi sıkarak. "Heyecanlanmamak elde değil! Alcatraz Smedry kanlı canlı karşımda! Duyduğum kadarıyla şehre gelirken bir patlama atlatmışsınız!"

"Evet," dedim. "Çok kötü bir patlama değildi."

"Ne kadar heyecanlı bir hayatın var!" dedi Rikers. "Tıpkı hayal ettiğim gibi. Şimdi de *partime* geldin demek! Yanındaki kim?" Prens, kulaklarında pamuk olan Folsom'u görünce yüzünü buruşturdu. "Eleştirmenmiş," dedi. Ardından daha yumuşak bir sesle, "Akrabalarımızı seçemeyiz tabii, değil mi?" diye ekledi. Bana göz kırptı. "İçeri gel lütfen! Seni herkesle tanıştıracağım!"

Gerçekten *herkesi* kastediyordu.

Kitabın bu bölümünü ilk yazdığımda çok doğru ve ayrıntılı bilgiler vermeye çalıştım. Derken bunun çok sıkıcı olduğunu fark ettim. Bu kitabın konusu kötü Kütüphaneciler, Işınlanma Camı ve kılıç dövüşleri. Saçma sapan partiler değil. Dolayısıyla partide yaşananları özetleyeceğim:

Birinci kişi: "Alcatraz, çok harikasın!"

Ben: "Evet, biliyorum."

Prens: "Ben hep biliyordum. Son kitabımı okudunuz mu?"

İkinci kişi: "Alcatraz, kendinden bile daha harikasın."

Ben: "Teşekkürler. Sanırım."

Prens: "O benim arkadaşım. Hakkında kitaplar yazıyorum."

Bu, yaklaşık bir saat böyle sürdü. Ancak o sırada benim için hiç de sıkıcı değildi. Çok zevkliydi. İnsanlar bana ilgi gösteriyor, ne kadar mükemmel olduğumu söylüyordu. Gerçekten Rikers'ın hikâyelerindeki Alcatraz *olduğuma* inanmaya başladım. Partiye gelme sebebimi hatırlamak gitgide zorlaştı. Mokia bekleyebilirdi, değil mi? İnsanları tanımam önemliydi, değil mi?

Sonunda Prens Rikers kitaplarını müzikli yapmayı nasıl başardıklarını anlatarak beni dinlenme salonuna getirdi. Burada insanlar rahat koltuklarda oturuyorlar ve egzotik içeceklerini yudumlayarak sohbet ediyorlardı. Kahkahalar atan büyük bir grupla karşılaştık. Göremediğim birine odaklanmış gibi görünüyorlardı.

Bir ünlü daha, diye düşündüm. *Ona karşı kibar olmalıyım; ondan çok daha popüler olmamı kıskanmasını istemem.*

Gruba yaklaştık. "Sıradaki kişiyi tanıyorsun elbette," dedi Prens Rikers.

"Öyle mi?" diye sordum şaşkınlıkla. Kalabalık grubun ortasında duran kişi bana döndü.

Bu kişi babamdı.

Olduğum yerde kaldım. Birbirimize baktık. Babamın etrafında, üzerine titreyen insanlar vardı ve çoğunun çekici genç kadınlar olduğu gözümden kaçmadı. Sırtı açık ya da yırtmaçlı elbiseler giymiş kadınlar.

"Attica!" dedi prens. "Oğlunun partime büyük bir renk kattığını söylemeliyim!"

"Elbette," dedi babam içeceğinden bir yudum alarak. "Ne de olsa benim oğlum."

Bunu söyleme şekli canımı sıktı. Sanki bütün şöhretimin kendisinden kaynaklandığını ima ediyor gibiydi. Bana gülümsedi –televizyonda görebileceğiniz sahte gülümsemelerden– ve ardından dönüp esprili bir şeyler söyledi. Kadınlar hayranlıkla kıkırdadı.

Bu benim bütün keyfimi kaçırdı. Prens beni başka arkadaşlarıyla tanıştırmaya götürmek istediğinde başımın ağrıdığını söyledim ve oturmamın sakıncası olup olmadığını sordum. Kısa bir süre sonra kendimi salonun loş bir köşesinde, konforlu bir koltukta otururken buldum. Kristal müziğin yumuşak nağmeleri sohbet eden insanların uğultularının üzerine yayılıyordu. Meyve suyumu yudumladım.

Babam ne hakla bana bu kadar ilgisiz davranırdı? Hayatını kur-

taran *ben* değil miydim? Suskun Diyarlar'da Kütüphanecilerin baskısı altında büyümemin tek sebebi, *onun* bana bakacak kadar sorumluluk sahibi bir insan olmamasıydı.

Salondaki bütün insanlar arasında en çok onun benimle gurur duyması gerekmez miydi?

Muhtemelen bu aşamada ortamı yumuşatacak bir şeyler söylemeliyim ama bunu yapmakta zorlanıyorum. Gerçek şu ki o sırada içimden gülmek gelmiyordu ve bence sizin de gelmemeli. (Gülmeniz şartsa, iç çamaşırıyla kalan uşağı hatırlayın.)

"Alcatraz?" diye seslendi biri. "Sana katılabilir miyiz?"

Başımı kaldırıp bakınca, beni korumakla görevlendirilen uşağın Folsom ile Himalaya'yı tuttuğunu gördüm. Uşağa onları bırakmasını işaret ettim ve gelip yanıma oturdular.

"Güzel parti," dedi Folsom aşırı yüksek bir sesle. "Beş üzerinden dört veririm ama ordövrler en fazla bir buçuk eder."

Yorum yapmadım.

"Aradığını buldun mu?" diye sordu Folsom yüksek bir sesle. Kulaklarında hâlâ pamuk vardı nedense.

Aradığımı bulmuş muydum? Ne arıyordum? *Kütüphaneciler*, diye düşündüm. *Doğru ya.* "Etrafta hiç Kütüphaneci görmedim."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Himalaya. "Her yer Kütüphaneci kaynıyor."

Öyle miydi? "Şey... Şüpheli bir şeyler yaptıklarını görmedim yani."

"Bir şeyler çeviriyorlar," dedi Himalaya. "Her türlü iddiasına varım. Burada *çok* fazla Kütüphaneci var. Bak, bir liste yaptım."

Şaşkınlıkla ve utançla bana uzattığı kâğıda baktım.

"Onları tarikatlarına göre dizdim," dedi Himalaya özür dilercesine. "Sonra da yaşlarına göre. Sonra da boylarına göre." Folsom'a göz attı. "Sonra da kan gruplarına göre. Özür dilerim. Elimde değil."

"Ne?" diye sordu Folsom duymakta zorlanarak.

Listeyi gözden geçirdim. Neredeyse kırk kişi vardı. Dikkatim *gerçekten* dağılmıştı. İsimlerin hiçbiri bana tanıdık gelmiyordu ama...

Listenin sonlarında yer alan ismi görünce durdum. *Fletcher.*

"Bu kim?" diye sordum ismi işaret ederek.

"Hım?" dedi Himalaya. "Ha. Onu sadece bir kere görmüştüm. Hangi tarikattan olduğunu bilmiyorum."

"Bana onu göster," dedim ayağa kalkarak.

Himalaya ile Folsom kalkıp beni balo salonuna götürdüler.

"Hey, Alcatraz!" diye seslendi biri oradan geçtiğimiz sırada.

Dönüp bakınca, şık kıyafetlere bürünmüş gençlerden oluşan bir grubun bana el salladığını gördüm. Başlarında, prensin beni tanıştırdığı önemsiz soylulardan biri olan Rodrayo adında bir delikanlı vardı. Herkes benimle arkadaş olmaya can atıyordu ve gidip onlara katılmamak zordu. Ne var ki listedeki isim –Fletcher– çok korkutucuydu. Rodrayo'ya özür dilercesine el sallayıp Himalaya'yı takip ettim.

Birkaç dakika sonra elini omzuma koydu. "İşte orada," dedi ön kapıdan çıkan bir kadını işaret ederek. Kadın saçlarını koyu kahverengiye boyamıştı ve her zamanki takım elbisesinin yerine Özgür Krallıklar'a özgü bir elbise giymişti.

Ancak onu yine de bir bakışta tanıdım: Annem. Fletcher sahte bir isimdi. Kendimi partiye o kadar kaptırdığım için ansızın utandım. Annemin şehirde olması önemli bir işaretti. O sosyalleşmekle vakit kaybetmeyecek kadar işine düşkün bir insandı; durmadan entrikalar çevirirdi.

Üstelik babamın Çevirmen Mercekleri elindeydi.

"Gelin," dedim Himalaya ile Folsom'a. "Onu takip edeceğiz."

8

Bir zamanlar Alcatraz diye bir çocuk varmış. Birtakım ilginç şeyler yapmış. Derken bir gün, kendisine güvenenlere ihanet etmiş, dünyayı felakete sürüklemiş ve kendisini seven birini öldürmüş.

Son.

Bazı insanlar hikâyemi anlatmak için neden birkaç cilde gerek duyduğumu soruyorlar. Ne de olsa hikâyemin özü çok basit. Hatta size bir paragrafta anlattım işte.

Neden orada bırakmıyorum?

İki kelimeyle açıklamak gerekirse: Özetlemek iğrençtir.

Özetlemek, ilginç ve karmaşık bir hikâyeyi alıp, pörsümüş minik bir kömür parçasına dönüşene dek mikrodalgada tutmaya benzer. Bilge bir adam zamanında şöyle demiş: "Ne kadar iyi olursa olsun, birkaç cümleye indirgenen her hikâye kulağa çok saçma gelir."

Örneğin şu hikâyeyi ele alalım: "Bir zamanlar ayakları kıllı bir İngiliz varmış ve amcasının yüzüğünü uçuruma atmak zorundaymış." Kulağa saçma geliyor, değil mi?

Benim özetlemeye niyetim yok. Size hayatımın bütün acılarını yaşatmaya kararlıyım. Ne kadar muhteşem olduğumu anlata anlata, aslında ne kadar korkunç olduğumu kanıtlamaya kararlıyım. İlk kitabı başlattığım sahneyi açıklamadan önce size bütün seriyi okutmaya kararlıyım.

O sahneyi hatırlıyorsunuz, değil mi? Ansiklopedilerden meydana gelen bir sunağa bağlı olduğum ve Kütüphaneciler tarafından kurban edilmek üzere olduğum sahneyi? İhanetim orada gerçekleşti işte. Hayatımın o en önemli anına ne zaman geleceğimi merak ediyor olabilirsiniz.

Beşinci kitapta. İşte o kadar.

Prensin kalesinden ayrılırken, Folsom kulaklarındaki pamukları çıkartıp, "Takip ettiğimiz kişi kim?" diye sordu.

"Annem," dedim etrafa göz atarak. Uzaklaşan bir at arabasında annemin yüzünü gördüm. "İşte orada. Gidelim."

"Bir dakika," dedi Folsom. "O *Shasta Smedry* mi? Ben tanıyamadım."

Başımı sallayarak onayladım.

Folsom bir ıslık koyuverdi. "Bu çok tehlikeli olabilir."

"Dahası da var," dedi Himalaya bize yetişerek. "Partide duyduklarım doğruysa, *Adı Anılamayan* yakında şehre gelecek."

"Kim?" diye sordum.

"Söyledim ya işte," dedi Himalaya. "Adı Anılamayan. Kütüphaneciler anlaşma müzakerelerinin seyrinden memnun olmadıkları için ağır topları devreye sokmaya karar vermişler."

"Bu kötü bir haber," dedi Folsom.

"Adı Anılamayan mı?" diye sordum. "Adını neden anamıyoruz? Kötü güçleri harekete geçirdiği için mi? Ondan korktuğumuz için mi? Adı dünyanın üzerine büyük bir uğursuzluk salacağı için mi?"

"Saçmalama," dedi Himalaya. "Adını anamıyoruz, çünkü telaffuzu çok zor."

"Kangech..." diye başladı Folsom. "Kangenchenug... Kagenchachsa..."

"Adı Anılamayan," diye bitirdi Himalaya. "Çok daha kolay."

"Her koşulda," dedi Folsom, "Lord Smedry ile görüşüp durumu bildirmeliyiz; işler kısa sürede çok tehlikeli olacak."

Homurdandım. "Akrofobik İngilizce Öğretmenleri aleyhine tanıklık yapmamdan daha tehlikeli olamaz!"

"Öyle bir şey yapmadın Alcatraz," dedi Folsom. "O olay Rikers'ın yazdığı kitaplardan birinde geçiyordu."

Donakaldım. Bu doğruydu. Prensle bu olayı konuşmuştuk ama bu, olayın aslında yaşanmadığı gerçeğini değiştirmiyordu.

Ayrıca Shasta'nın arabasının hızla gözden kaybolduğu gerçeğini de değiştirmiyordu. "Bak," dedim arabayı işaret ederek. "Büyükbabam seni şehirdeki Kütüphanecileri izlemekle görevlendirdi. En azılılarından birinin kaçmasına göz mü yumacaksın?"

"Hım," dedi Folsom. "İyi bir noktaya parmak bastın."

Koşarak merdivenlerden at arabalarının bulunduğu alana indik. Arabalardan birine atladım. "Bu araca el koyuyorum!" dedim.

"Nasıl isterseniz Lord Smedry," dedi sürücü.

Bu kadar kolay olmasını beklemiyordum. Smedry ailesinin Nalhalla hükûmetinin resmî görevlileri olduğunu unutmayın. İstediğimiz hemen hemen her şeye el koyma hakkına sahibiz. (Çörekler hariç. Sekizinci yüzyılda çıkan Çörek Muafiyeti yasasından dolayı çöreklere el koyamıyoruz. Neyse ki Özgür Krallıklar'da çörek olmadığı için bu yasa pek kullanılmıyor.)

Folsom ile Himalaya da peşimden arabaya atladılar. Shasta'nın gözden kaybolmakta olan arabasını işaret ettim. "Öndeki arabayı takip et!" dedim dramatik bir sesle.

Sürücü dediğimi yaptı. Hiç at arabasına bindiniz mi bilmiyorum ama saatte üç kilometre hızla gittiğini söyleyebilirim; özellikle de akşam trafiğinde. Dramatik ve kahramanca (söylememin mahzuru yoksa) bir giriş yaptıktan sonra, olaylar çok *yavaşladı*. Sürücümüz atları sokağa çıkarttıktan sonra, tıngır mıngır Shasta'nın arabasını takip etmeye koyuldu. Kendimi hızlı bir kovalamacanın içinde gibi değil de, akşam gezisinde gibi hissettim.

Oturdum. "Pek heyecanlı olduğu söylenemez, değil mi?"

"Daha fazlasını beklediğim bir gerçek," dedi Folsom.

O anda yolun kenarında ut çalan bir sokak müzisyeninin yanından geçtik. Himalaya hemen Folsom'a uzandı ama geç kaldı. Kuzenim bir anda ayağa kalkıp arabanın arka tarafına atladı ve kung fu hareketleri yapmaya başladı.

"Aman!" dedim çömelip bir karate darbesinden kıl payı kurtularak. "Folsom, ne yapıyorsun?"

"Yeteneği," dedi Himalaya yanıma çömelerek. "Kötü dans ediyor! Müzik duyduğu anda böyle oluyor. Bu..."

Sokak müzisyeninden uzaklaşmamızla birlikte Folsom hareketinin ortasında donakaldı; ayağı yüzümün dibindeydi. "Çok özür dilerim Alcatraz. Yeteneğim bazen biraz sıkıntılı olabiliyor."

"Biraz sıkıntılı" demek hafif kalırdı. Sonradan Folsom'un bir keresinde balo dansları yarışmasının yapıldığı bir salona daldığını duydum. Salondaki herkese çelme takmakla kalmamış, jüri üyelerinden birini de tubaya tıkıştırmıştı. Merak ediyorsanız, evet, Himalaya'nın partinin düzenlendiği salona girmeden önce Folsom'un kulaklarına pamuk tıkamasının sebebi buydu. Folsom'un *Alcatraz Smedry ve Tamircinin Anahtarı* kitabının tema müziği camını çıkartmasının sebebi de buydu.

"Alcatraz!" dedi Himalaya tekrar yerimize oturduğumuzda.

İşaret ettiği yere bakınca, annemin arabasının bir kavşakta durduğunu ve arabamızın ona yanaşmakta olduğunu fark ettim. "Aman!" dedim. "Ne yapıyorsun sürücü?"

Sürücü şaşkınlıkla döndü. "Dediğiniz gibi öndeki arabayı takip ediyorum."

"Takip ettiğimizi çaktırmasana!" dedim. "Hiç süper casus filmi izlemedin mi?"

"Film ne?" diye sordu sürücü. "Ayrıca... süper casus ne?"

Açıklamaya vaktim yoktu. Himalaya ile Folsom'a çömelmelerini işaret ettim. Ne var ki yerimiz yeterli değildi ve birimizin oturması gerekecekti. Annem meşhur bir Smedry olan Folsom'u

tanır mıydı? Ya da asi bir Kütüphaneci olan Himalaya'yı? Aramızda dikkat çekmeyen hiç kimse yoktu.

"Bizi saklamak için bir şeyler yapamaz mısınız?" diye sordu Himalaya. "Büyülü güçlerinizle falan?"

"Müzik olsa atını haklayabilirim," dedi Folsom düşünceli bir sesle.

Himalaya endişeli bir ifadeyle bana bakınca, Optikçi olduğumu hatırladım.

Optikçi. Merceklere hükmeden kişi. Büyülü camlarım vardı ve büyükbabamın önceden verdiği camlar da yanımdaydı. Söverek, Kılık Değiştirme Mercekleri adını verdiği eflatun Mercekleri çıkarttım. Büyükbabam kafamda birini canlandırdığım takdirde o kişi gibi görüneceğimi söylemişti. Mercekleri takıp yoğunlaştım.

Himalaya ciyakladı. "Yaşlı bir adam gibi görünüyorsun!"

"Lord Smedry?" dedi Folsom şaşkınlıkla.

Büyükbabam olmazdı. Shasta onu mutlaka tanırdı. Oturup başka birini düşündüm. Altıncı sınıftaki öğretmenim Bay Mann'ı. Son anda onu kafamda Özgür Krallıklar halkından biri gibi tunik giymiş olarak canlandırmayı da akıl ettim. Ardından yan arabada oturan anneme baktım.

Göz ucuyla bana baktı. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi oldu. (Kalplerin böyle alışkanlıkları vardır. Zombi değilsen tabii. Zombilere sonra değineceğiz.)

Annem beni tanıdığına dair herhangi bir belirti göstermeden başka tarafa bakmaya başladı. Arabaların yeniden hareket etmesiyle rahat bir nefes aldım.

Kılık Değiştirme Mercekleri, o güne kadar kullandıklarımdan daha zordu. Dikkatimi her kaybettiğimde kılık değiştiriyordum ve her kılık değiştirdiğimde bir sarsıntı geçiriyordum. İllüzyonu korumak için odağımı kaybetmemem gerekiyordu.

Yolumuza devam ederken, Kılık Değiştirme Merceklerini hatırlamam o kadar uzun sürdüğü için utandım. Bastille, Optikçi ol-

duğumu unuttuğum için beni sık sık azarlardı ve haklıydı. İleride de göreceğiniz gibi, güçlerime hâlâ çok alışamamıştım.

(Kitabın ilerleyen safhalarında açıklayacağım noktalara sık sık değindiğimi fark etmişsinizdir. Bunu bazen iyi bir ipucu olduğu için yapıyorum. Bazen de sizi kızdırmak için. Hangisinin hangisi olduğuna karar vermek size kalmış.)

"Nerede olduğumuzu bilen var mı?" diye sordum at arabası "kovalamacası" devam ederken.

"Kralın sarayına yaklaşıyoruz sanırım," dedi Folsom. "Baksana, kulelerin uçları görünüyor."

Folsom'un bakışlarını takip edince, sarayın beyaz uç kısımlarını gördüm. Sokağın karşı tarafında, üzerinde büyük harflerle KRALİYET ARŞİV BİNASI (KÜTÜPHANE DEĞİLDİR!) yazan dikdörtgen şeklinde devasa bir bina vardı. Döndük ve sokağın arka tarafındaki kalelerin yanından geçtik. Annemin arabası sokağı tekrar turlayacakmış gibi döndü. Bir terslik vardı.

"Sürücü, öndeki arabaya yanaş," dedim.

"Bugün biraz kararsız mıyız acaba?" diye sordu sürücü içini çekerek. Bir sonraki kavşakta arabaya yanaştık ve anneme baktım.

Ne var ki arabadaki annem değildi. Ona benzeyen biriydi ama o değildi. "Cam Kırıkları!" dedim.

"Ne oldu?" diye sordu Folsom başını kaldırıp gizlice etrafına bakarak.

"Bizi atlattı," dedim.

"Arabadakinin o olmadığından emin misin?" diye sordu Folsom.

"Evet. İnan bana." O dönemde annem olduğunu bilmiyordum belki ama "Bayan Fletcher" çocukluğum boyunca bana göz kulak olmuştu.

"Belki o da senin gibi Mercek kullanıyordur," dedi Himalaya.

"O bir Optikçi değil," dedim. "Takip edildiğini anlayıp anlamadığını bilmiyorum ama bir şekilde bakmadığımız bir anda arabadan indi."

Folsom ile Himalaya kalkıp yerlerine oturdular. Himalaya'yı süzdüm. Bir şekilde annemi uyarmış olabilir miydi?

"Shasta Smedry," dedi Himalaya. "Akrabanız mı oluyor yani?"

"Alcatraz'ın annesi," dedi Folsom başıyla onaylayarak.

"Öyle mi?" diye sordu Himalaya. "Annen eski bir Kütüphaneci mi?"

"*Eski* değil," dedim. Annemin benzerini taşıyan araba bir restoranın önünde durup yolcusunu indirdi. Sürücümüze beklemesini söyledim ama yeni bir şey öğrenemeyeceğimizi biliyordum.

"Alcatraz doğduktan kısa bir süre sonra annesiyle babası ayrıldı," dedi Folsom. "Shasta Kütüphanecilere döndü."

"Annen hangi tarikata üye?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum. O... diğerleri gibi değil. Farklı." Büyükbabam bir keresinde Kütüphanecilerin bile annemin amaçlarını anlamakta zorlandığını söylemişti.

Rashid'in Mercekleri annemin elindeydi; kendisine yardım edecek bir Optikçi bulursa, Unutulmuş Dil'de yazılan eserleri okuyabilirdi. Bu da onu çok tehlikeli kılıyordu. Partiye neden gelmişti? Babamla konuşmuş muydu? Prense bir şey yapmaya mı çalışıyordu?

"Kaleye dönelim," dedim. Belki Büyükbaba Smedry bize yardım edebilirdi.

9

Bölüm araları faydalıdır. Hikâyenin sıkıcı kısımlarını atlamanıza olanak sağlar. Mesela, annemi takip edip kaybettikten sonra herhangi bir sorun yaşamadan Smedry Kalesi'ne ulaştık. Başımıza gelen en heyecanlı şey Folsom'un tuvaleti kullanması için durmaktı.

Belki fark etmişsinizdir, kitaplardaki kahramanlar nadiren tuvalete giderler. Bunun birçok sebebi vardır. Çoğu kitap –bu kitabın aksine– gerçek değildir ve herkesin bildiği üzere, hayali karakterler tuvaletini istediği kadar "tutabilir." Tuvalete gitmek için kitabın bitmesini beklerler, o kadar.

Oysa elinizdeki kitap gibi *gerçek* kitaplarda daha fazla sorun baş gösterir. Ne de olsa biz hayali karakterler değiliz, dolayısıyla tuvalete gitmek için bölüm aralarını bekleyip, kimsenin bize bakmadığı bir anı kollarız. Uzun bölümlerde işimiz zorlaşabilir ama biz özverili insanlarız. (Terry Pratchett'ın romanlarındaki karakterlere acıyorum gerçi.)

Arabamız kara taşlardan yapılmış Smedry Kalesi'ne yanaştı. Kalenin önünde toplanmış küçük bir kalabalık olduğunu görünce şaşırdım.

İnsanlar cam parçalarını bana doğru tutup sallayarak Özgür Krallıklar'a özgü o tuhaf tarzda fotoğraflarımı çekmeye başlarken, "Yine mi..." dedi Himalaya içini çekerek.

"Kusura bakma," dedi Folsom yüzünü buruşturarak. "Onları gönderebiliriz istersen."

"Neden öyle bir şey yapalım ki?" diye sordum. Shasta'yı kaybetmenin verdiği hayal kırıklığından sonra insanların beni övmeye can attığını görmek güzeldi.

Folsom ile Himalaya bakıştılar. "Biz içerideyiz öyleyse," dedi Folsom, Himalaya'nın arabadan inmesine yardımcı olarak. Arabadan atladım ve hayranlarımla buluşmaya gittim.

Yanıma koşan ilk grupta kâğıtlar ve tüy kalemler vardı. Hep bir ağızdan konuşuyorlardı, dolayısıyla ellerimi kaldırarak onları susturmaya çalıştım. İşe yaramadı; konuşmaya ve ilgimi çekmeye çalışmaya devam ettiler.

Dolayısıyla ses duvarını kırdım.

Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım ama Yeteneğim bazen çok çılgın sonuçlar doğurabiliyordu. Ellerim havada, sinir bozukluğuyla orada öylece duruyor ve insanları susturmayı diliyordum. Derken, Yeteneğim bir anda devreye girdi ve kırbaç *şaklaması* gibi bir ses yankılandı.

İnsanlar sustu. Çıkarttığım sese şaşırarak irkildim.

"Evet," dedim. "Ne istiyorsunuz? Hiç tartışmaya başlamayın. Önce sen."

"Röportaj," dedi adam. Robin Hood şapkası gibi bir şapka takmıştı. "Doğu Çığırtkanları Loncası'nı temsil ediyorum. Hakkınızda bir haber hazırlamak istiyoruz."

"Öyle mi?" diye sordum. Bu fikir kulağa güzel geliyordu. "Tamam, bunu yapabiliriz. Ama şimdi olmaz. Belki ilerleyen saatlerde."

"Oylamadan önce mi sonra mı?" diye sordu adam.

Oylama mı? diye düşündüm. *Doğru ya. Kütüphanecilerle yapılacak anlaşmaya ilişkin oylama.* "Oylamadan sonra."

Herkes yine hep bir ağızdan konuşmaya başlayınca, ellerimi tehditkâr bir tavırla kaldırıp susmalarını sağladım. Hepsi röportaj isteyen habercilerdi. Randevu aldıktan sonra gittiler.

Sıradaki grup yaklaştı. Haberci gibi görünmemelerine sevindim. Habercilerin küçük kardeşlere benzediği söylenebilir. Gevezeler, sinir bozucular ve hep grup olarak hareket ediyorlar. Üstelik onlara bağırırsan, acısını çok fena çıkarıyorlar.

"Lord Smedry," dedi tombul bir adam. "Önümüzdeki hafta sonu kızım evleniyor. Merak ediyordum da... Nikahı siz kıyabilir miydiniz acaba?"

"Şey... olur tabii," dedim. Beni bu konuda uyarmışlardı ama yine de biraz şaşkındım.

Yüzü sevinçle parlayan adam nikahın yerini söyledi. Sıradaki kadın mahkemede oğlunu temsil etmemi istiyordu. Bu konuda ne yapacağımdan emin olamadığım için, ona daha sonra haber vereceğimi söyledim. Sıradaki adam bahçesinden galfalgos çalan bir hırsızı yakalayıp cezalandırmamı istiyordu. Birilerine galfalgosun ne olduğunu sormayı aklımın bir köşesine not ederek adama ilgileneceğimi söyledim.

Buna benzer ricaları ya da talepleri olan yaklaşık iki düzine kişi vardı. Talepler arttıkça, rahatsızlığım da artıyordu. Ben bütün bunlardan ne anlardım ki? Çoğuna belli belirsiz vaatlerde bulunarak bu grubu da sonunda gönderdim.

Beni bekleyen son bir grup daha vardı. Yirmili yaşlarının başlarında şık gençlerden oluşan bir grup. Onları partiden hatırlıyordum.

"Rodrayo?" diye sordum başlarındaki çocuğa.

"Selam," dedi.

"Siz benden ne istiyorsunuz?" diye sordum.

Bazıları omuzlarını silkti.

"Seninle takılmanın eğlenceli olacağını düşündük," dedi Rodrayo. "Biraz partileyelim mi?"

"Tabii, neden olmasın?" dedim.

Grubu Smedry Kalesi'nin koridorlarından geçirirken yolumu devamlı kaybediyor ve her şeyin yerini biliyormuş gibi davranma-

ya çalışıyordum. Smedry Kalesi'nin koridorları Orta Çağ tarzındaydı ama kalenin düşünebileceğinizden çok daha sıcak ve rahat bir havası vardı. Kocaman binanın yüzlerce odası vardı ve nereye gittiğimi gerçekten bilmiyordum.

Sonunda uşaklarla karşılaştık ve onlar bizi kanepeleri ve şöminesi bulunan bir oturma odasına götürdüler. Rodrayo ile grubunun "partilemek" derken kastettiği şeyi bilmiyordum. Neyse ki onlar duruma el koyarak uşakları yiyecek getirmeye gönderdiler ve ardından da kanepelere yayılıp sohbet etmeye koyuldular. Orada bana ne gerek olduğunu bilmiyor ve çoğunu tanımıyordum ama kitaplarımı okumuşlar ve maceralarımı çok etkileyici bulmuşlardı. Bu da onları benim gözümde örnek vatandaş kılıyordu.

Kâğıt canavarlarla dövüşümü anlatmayı bitirmiştim ki büyükbabamı görmeye gitmemiş olduğumu fark ettim. Ayrılmamızın üzerinden yaklaşık beş saat geçmişti ve o beni bulmaya gelene kadar işleri oluruna bırakmaya hazırdım. Ne var ki atıştırmalıklarımız bitmişti ve uşaklar gözden kaybolmuştu, dolayısıyla yeni arkadaşlarımı bırakıp, daha fazla atıştırmalık istemek üzere uşakları bulmaya karar verdim. Belki onlar büyükbabamın yerini bilirlerdi.

Ne var ki uşakları bulmak tahmin ettiğimden daha zor oldu. Koridorlarda yürürken kendimi çok bitkin hissettim. Oysa son iki saattir pek bir şey yapmamıştım. Oturup övgüleri dinlemiştim.

Nihayet tuğla duvarlı bir koridorun sonunda ışık gördüm. Işık aralık duran bir kapıdan geliyordu. Gizlice içeri baktım. Babam masada oturmuş, parşömen kâğıdına bir şeyler yazıyordu. Antika görünümlü lambadan süzülen titrek ışık odayı belli belirsiz aydınlatıyordu. Lüks mobilyaları ve parlayan cam parçalarını görebiliyordum; Optik Merceklerimin ışıltı kattığı Mercekler ve Optikçilere özgü nesneler. Masada yarısı boş bir şarap şişesi duruyordu ve babamın üzerinde hâlâ partideki kıyafeti vardı ama kravatını çözmüştü. Omuzlarına kadar gelen saçları dalgalı ve dağınıktı. Konserden çıkmış bir Suskun Diyarlar rock yıldızına benziyordu.

Çocukluğumda hep babamın nasıl bir insan olduğunu hayal etmiştim. Bana bir hapishane ismi verdiğinden ve beni terk ettiğinden başka hiçbir şey bilmiyordum. Kafamda korkunç bir insan canlanması gerekirdi, değil mi?

Gel gör ki, içten içe hep daha fazlasını *dilemiştim*. Beni terk etmesinin iyi bir sebebi olmasını. Etkileyici ve gizemli bir sebep. Belki de tehlikeli bir işi vardı ve beni korumak için kendinden uzaklaştırmıştı.

Büyükbaba Smedry gelip de babamın hayatta olduğunu ve Özgür Krallıklar'ı kurtarmak için çalıştığını söyleyince, gizli dileklerimin birçoğu gerçekleşmişti. Nihayet kafamda babama dair bir fikir oluşmuştu. Beni terk etmek *istememiş* ama karısının ihanetine uğramış ve çoğunluğun iyiliği için benden vazgeçmek zorunda kalmış cesur ve güçlü bir adam.

Hayallerimdeki baba, oğluna kavuştuğu için heyecanlanırdı. Beklediğim şey ilgisizlik değil, coşkuydu. Mick Jagger'dan ziyade Indiana Jones'a benzeyen birini hayal etmiştim.

"Annem oradaydı," dedim kapıya biraz daha yaklaşarak.

Babam başını kaldırıp bakmadı. "Nerede?" diye sordu. Şaşkınlıkla yerinden bile sıçramadı.

"Öğleden sonraki partide. Onu gördün mü?"

"Gördüğümü söyleyemem," dedi babam.

"Seni orada gördüğüme şaşırdım."

Babam cevap vermedi; parşömene bir şeyler yazmaya devam etti. Onu bir türlü çözemiyordum... partideyken tam bir süper star gibi davranıyordu. Şimdiyse, bütünüyle işine dalmış durumdaydı.

"Ne üzerinde çalışıyorsun?" diye sordum.

Babam içini çekti ve nihayet başını kaldırıp bana baktı. "Çocukları bazen oyalamak gerektiğini biliyorum. Uşaklardan sana bir şeyler getirmelerini isteyeyim mi? Eğlence mi istersin? Ne istersen söyle, yapmalarını sağlayayım."

"Sorun değil," dedim. "Teşekkürler."

Babam başını sallayarak onayladı ve işine döndü. Oda sessizliğe büründü; tüy kalemin parşömende çıkarttığı sesten başka hiçbir ses yoktu.

Oradan uzaklaşırken, artık uşakları ya da büyükbabamı bulmak istemediğimi fark ettim. Midem bulanıyordu. Sanki üç çuval Cadılar Bayramı şekeri yemiştim, üzerine de karnıma yumruk atmışlardı. Dalgın bir tavırla yeni arkadaşlarımı bıraktığım odaya doğru ilerledim. Oraya varıp da yanlarındaki kişiyi görünce şaşırdım.

"Büyükbaba?" dedim.

"Alcatraz, oğlum," dedi Büyükbaba Smedry. Yüksek ayaklı bir koltukta oturuyordu. "Seni görmek ne güzel! Ben de tam bu tatlı gençlere yakında döneceğini ve endişelenmeleri gerekmediğini söylüyordum."

Pek de endişelenmiş görünmüyorlardı ve bir yerlerden patlamış mısır gibi atıştırmalıklar bulmuşlardı. Kapı aralığında durdum. Nedense, Büyükbaba Smedry'nin önünde hayranlarımla konuşma fikri midemin daha da çok bulanmasına yol açtı.

"Pek iyi görünmüyorsun oğlum," dedi Büyükbaba Smedry ayağa kalkarak. "Belki de sana ilaç bulmalıyız."

"İyi olur," dedim.

"Hemen döneriz!" dedi Büyükbaba Smedry. Onun peşinden koridorda yürümeye koyuldum. Büyükbaba Smedry taş koridorların kesiştiği bir noktada durup bana döndü. "Mükemmel bir çözüm biliyorum evlat! Kendini bir anda daha iyi hissedeceksin!"

"Harika," dedim. "Neymiş bu çözüm?"

Büyükbaba Smedry yüzüme tokat attı.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Canım acımamıştı ama afallamıştım. "Bu da neydi?" diye sordum.

"Sana tokat attım," dedi Büyükbaba Smedry. Ardından daha alçak bir sesle, "Bu eski bir aile tedavisidir," diye ekledi.

"Neyin tedavisi?"

"Tın tın olmanın," dedi Büyükbaba Smedry. İçini çekerek koridordaki halıya oturdu. "Otur evlat."

Şaşkınlığım hâlâ geçmemişti ama oturdum.

"Folsom ve tatlı arkadaşı Himalaya ile konuştum," dedi Büyükbaba Smedry sanki az önce bana tokat atmamış gibi hoş bir tavırla gülümseyerek. "Pervasız olduğunu düşünüyorlar!"

"Bu kötü bir şey mi?"

"Cırt Cırtlı Cıvatalar! Değil elbette! Bunu duyunca gururlandım. Pervasızlık ve cesurluk harika Smedry özellikleridir. Ama hakkında başka şeyler de söylediler; ancak ben üsteledikten sonra itiraf ettikleri şeyler."

"Ne söylediler?"

"Bencil olduğunu. Kendini insanlardan üstün gördüğünü ve hep kendinden bahsettiğini. Bunları benim tanıdığım Alcatraz'a yakıştıramadım. Hem de hiç. Dolayısıyla araştırmak için buraya geldim ve bir de ne göreyim? Attica'nın dalkavukları kalemde aylaklık ediyor. Tıpkı eski günlerdeki gibi."

"*Babamın* dalkavukları mı?" diye sordum koridordun gerisindeki odaya göz atarak. "Onlar benim hayranlarım! Babamın değil."

"Öyle mi?"

"Evet, kitaplarımı okumuşlar. Devamlı kitaplardan bahsediyorlar."

"Alcatraz, evladım..." dedi Büyükbaba Smedry. "*Sen* bu kitapları okudun mu?"

"Hayır."

"O zaman içlerinde yazanları nereden biliyorsun?"

"Ben..." Bu çok sinir bozucuydu. Birilerinin nihayet bana hayranlık ve saygı duymasını hak etmiyor muydum? Beni övmesini?

"Bu benim hatam," dedi Büyükbaba Smedry içini çekerek. "Seni burada karşılaşacağın insanlara daha iyi hazırlamalıydım. Ama Gerçekbulan Merceği kullanırsın sanmıştım."

Gerçekbulan Mercek. Ben onu neredeyse unutmuştum; insanların yalan söyleyip söylemediğini gösteriyordu. Merceği cebimden çıkartıp büyükbabama baktım. Büyükbabam koridorun gerisindeki odayı işaret edince, tereddütle ayağa kalkıp Optik Merceklerimi çıkarttım ve odaya yürüdüm.

Gerçekbulan Merceği gözüme yaklaştırarak içeri baktım.

"Alcatraz!" dedi Rodrayo. "Seni özlemiştik!" Konuşurken ağzından hamamböcekleri dökülüyordu. Kıpır kıpır böcekleri görünce geri sıçradım ve Merceği indirdim. Merceği indirmemle birlikte böcekler yok oldu. Tereddütle Merceği tekrar gözüme yaklaştırdım.

"Alcatraz?" dedi Rodrayo. "Neyin var? İçeri gelsene, maceralarını dinlemek istiyoruz."

Yine böcekler. Bu, Rodrayo'nun yalan söylediğinden başka bir anlama gelemezdi.

"Evet," dedi Jasson. "Maceraların çok eğlenceli!"

Yalan.

"Şehrin en cesur erkeği!" dedi başka biri beni işaret ederek.

Yalan.

Sendeleyerek odadan uzaklaştım ve koridorun ilerisine koştum. Büyükbaba Smedry yerde oturmaya devam ediyor ve beni bekliyordu. "Hepsi yalanmış," dedim yanına oturarak. "Hiç kimsenin bana hayranlık duyduğu yok."

"Evladım, evladım..." dedi Büyükbaba Smedry elini omzuma koyarak. "Onlar seni *tanımıyorlar*. Masallardan ve efsanelerden başka bir şey bilmiyorlar! Ne kadar işe yaramaz insanlar olsalar da, içerideki o gençlerin bile iyi yönleri var. Ama buradaki herkes seni tanıdığını sanıyor, çünkü hakkında çok şey duydular."

Bunlar bilge sözlerdi. Bir bakıma kehanet gibiydi. Suskun Diyarlar'dan ayrıldığımdan beri bana bakan herkesin başka birini gördüğünü hissediyordum ve gördüklerinden hiçbiri ben değildim. Kongre Kütüphanesi'nde ve Dünya Kulesi'nde yaşananlardan sonra şöhretim daha da yayılmıştı.

"Meşhur olmak kolay değildir," dedi Büyükbaba Smedry. "Hepimiz bununla başka türlü başa çıkarız. Baban kendini şöhrete boğar, sonra da ondan kaçar. Ona senelerce egosunu kontrol altında tutmayı öğretmeye çalıştım ama korkarım başarılı olamadım."

"Sanmıştım ki..." dedim başımı eğerek. "Sanmıştım ki babam insanların hakkımda söylediği güzel şeyleri duyarsa, arada bir başını kaldırıp bana *bakar*."

Büyükbaba Smedry bir süre sessiz kaldı. "Ah evlat," dedi sonunda. "Baban... öyle biri. Onu sevmek için elimizden geleni yapmalıyız. Ama şöhretin babana yaptıklarını sana da yapmasından korkuyorum. Gerçekbulan Merceği bulmana o kadar heyecanlanmamın sebebi buydu."

"Ben onu Kütüphanecilere karşı kullanacağımı sanmıştım."

"Ha!" dedi Büyükbaba Smedry. "Onlara karşı da *biraz* faydalı olabilir ama akıllı bir Kütüphaneci, yakalanmasına yol açabilecek yalanlar söylemez."

"Anladım," dedim Gerçekbulan Merceği kaldırarak.

"Her neyse, artık daha iyi görünüyorsun evlat! Eski aile tedavisi işe yaradı mı? İstersen tekrar deneyebiliriz..."

"Hayır, çok daha iyiyim," dedim ellerimi kaldırarak. "Teşekkürler. Ama arkadaşlarım varmış gibi hissetmek *güzeldi* yine de."

"Arkadaşların var zaten! Ama şu anda onları biraz ihmal ediyorsun."

"İhmal mi ediyorum?" diye sordum. "Ben kimseyi ihmal etmiyorum."

"Öyle mi? Bastille nerede peki?"

"Beni bırakıp şövalyelerin yanına gitti."

Büyükbaba Smedry homurdandı. "Duruşmaya çıkmaya gitti demek istiyorsun."

"Haksız bir duruşma," dedim. "Kılıcı o kırmadı, o olay benim hatamdı."

"Hım, evet," dedi Büyükbaba Smedry. "Keşke onun adına konuşmaya gönüllü biri olsaydı."

"Bir dakika," dedim. "Öyle bir şey *yapabilir* miyim yani?"

"Sana Smedry ailesi hakkında ne söylemiştim evlat?"

"Nikah kıyabileceğimizi, insanları tutuklayabileceğimizi ve..." Davalarda tanıklık etme hakkı talep edebileceğimizi.

Şaşkınlıkla ayağa fırladım. "Aptal gibi davrandım!"

"Ben 'tın tın' terimini tercih ediyorum," dedi Büyükbaba Smedry. "Muhtemelen bu terimi ben uydurduğumdan ve ona karşı babacan hisler beslediğimden dolayı." Gülümseyerek göz kırptı.

"Zaman var mı?" diye sordum. "Duruşmaya yani?"

"Duruşma öğleden beri devam ediyor," dedi Büyükbaba Smedry bir kum saati çıkartarak. "Muhtemelen karar vermeye yaklaşmışlardır. Zamanında yetişmek zor olacak. Aksayan Ananaslar! *Keşke* bu kalenin bodrumunda duran büyülü cam kutu aracılığıyla oraya ışınlanabilseydik!"

Büyükbabam bir an durdu. "Bir dakika, ışınlanabiliriz zaten!" dedi. Ayağa fırladı. "Gidelim! Geciktik!"

10

Suskun Diyarlar'da Kütüphaneciler tarafından icat edilmiş korkunç bir işkence vardır. Bu kitap her yaştan insan için yazılmış olsa da, artık bu zalim işkencenin ele alınma vaktinin geldiğine inanıyorum. Birilerinin bu meseleye ışık tutacak kadar cesur davranması gerekiyor.

Evet, doğru. Okul sonrası programları hakkında konuşmanın vakti geldi.

Okul sonrası programları, Kütüphaneciler tarafından çocukların okuldan eve döndükleri saate denk getirilen televizyon programlarıdır. Bu programlarda genellikle zorbalık, arkadaş baskısı veya gerbil homurtusu gibi anlamsız sorunlarla boğuşan bir çocuk olur. Biz bu çocuğun hayatına, sorunlarına ve mücadelelerine tanık oluruz ve sonunda da program konuyu bağlayan güzel ve basit bir çözüm sunar.

Bu programların amacı, çocuklara okulda olmayı diletecek kadar sıkıcı ve berbat olmaktır. Bu sayede, çocuklar ertesi sabah kalkıp da uzun bölme çalışmaları yapmaları gerektiğinde şöyle düşünürler: *En azından evde değilim de o korkunç okul sonrası programlarını izlemiyorum.*

Bu açıklamayı, Özgür Krallıklar halkı da şimdi söyleyeceklerimi anlayabilsin diye ekledim. Bu kitabın, okul sonrası programlarına benzemesini hiç istemediğimi herkesin bilmesi benim için çok önemli.

Şöhretin başımı döndürmesine göz yumdum. Bu kitabın amacı bunun ne kadar kötü bir şey olduğunu göstermek değil, benim aslında nasıl bir insan olduğumu göstermek. Neler yapabildiğimi göstermek. Nalhalla'daki ilk günüm bu konuda çok önemli ipuçları veriyor bence.

Smedry Kalesi'nin iç kısımlarında, önünde altı muhafızın nöbet tuttuğu bir odaya geldik. Muhafızlar Büyükbaba Smedry'nin karşısında selam durdular; Büyükbaba Smedry onlara parmaklarını oynatarak karşılık verdi. (Bazen öyle şeyler yapıyor.)

İçeride, büyük metal bir kutuyu cilalayan siyah cübbeli insanlar vardı.

"Etkileyici bir kutu," dedim.

"Değil mi?" dedi Büyükbaba Smedry gülümseyerek.

"Bizi Kristalya'ya götürecek bir ejderha falan çağırmamız gerekmez mi?"

"Böylesi daha hızlı olur," dedi Büyükbaba Smedry cübbeli insanlardan birini yanına çağırarak. (Özgür Krallıklar'da siyah cübbe, beyaz laboratuvar önlüğüne tekabül ediyordu. Siyah çok daha mantıklıydı. Bu sayede, bilim insanları kendilerini havaya uçurduğunda, cübbelerin temiz kalma ihtimali oluyordu hiç değilse.)

"Lord Smedry," dedi kadın. "Yer değişimi için Kristalya'ya başvuruda bulunduk. Beş dakika içinde her şey hazır olacak."

"Harika, harika!" dedi Büyükbaba Smedry. Ardından yüzü asıldı.

"Ne oldu?" diye sordum endişeyle.

"Mesele şu ki... *erken* geldik. Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim. Beni kötü etkiliyorsun galiba oğlum!"

"Pardon," dedim. Endişelerimi bastırmakta zorlanıyordum. Gidip Bastille'e yardım etmek neden aklıma gelmemişti? Zamanında yetişebilecek miydim? Ona bir faydam olacak mıydı? Nalhalla'dan saatte beş kilometre hızla hareket eden bir tren kalkarsa ve Bermuda'dan da 45MHz'de bir tren kalkarsa, çorbada ne zaman çikolata olurdu?

"Büyükbaba," dedim beklerken. "Bugün annemi gördüm."

"Folsom söyledi. Onu takip ederek büyük bir girişimcilik örneği sergilemişsin."

"Kesin bir şeyler karıştırıyor."

"Elbette evlat. Asıl sorun, ne karıştırdığı."

"Anlaşmayla ilgili bir şeyler olabilir mi acaba?"

Büyükbaba Smedry başını salladı. "Belki. Shasta kurnaz bir insan. Kendi amaçlarına hizmet etmediği sürece Sancak Muhafızları ile çalışmaz. Bu amaçlar her neyse artık..."

Büyükbabamın canı sıkılmış gibiydi. Cübbeli insanlara döndüm. Metal kutunun köşelerine takılmış olan büyük cam parçalarına odaklanmışlardı.

"Onlar ne?" diye sordum.

"Hım? Ha. Ulaşım Camları evlat! Kutunun köşelerindeki camları sormuştun, değil mi? Doğru zaman geldiğinde –Kristalya'daki kutunun başındaki mühendislerle kararlaştırılmış olan zaman– iki ekip de camların üzerine ışıltılı kum parıltısı yansıtacak. Böylece bu kutu, Kristalya'daki kutuyla yer değiştirecek."

"Yer mi değiştirecek?" diye sordum. "Oraya ışınlanacak mıyız yani?"

"Evet! Müthiş bir teknoloji. Geliştirilmesinde babanın da katkısı oldu."

"Öyle mi?"

"Kumun ne işe yaradığını bulan babandı," dedi Büyükbaba Smedry. "Kumun Optik güçler barındırdığını biliyorduk ama ne işe yaradığını bilmiyorduk. Baban yıllarca araştırma yaptı ve bu yeni kum türünün bir şeyleri ışınlayabildiğini keşfetti. Ama sadece *iki* Ulaşım Camı aynı anda ışıltılı kuma maruz bırakılırsa ve ışınlanan şeyler aynı ebattaysa çalışıyordu."

Işıltılı kum. Silimatik teknolojinin yakıtı buydu. Diğer kum türleri ışıltılı kumun parlayan ışığına maruz bırakıldığında ilginç şeyler yapabiliyordu. Mesela bazıları havada süzülmeye başlıyordu. Bazılarıysa ağırlaşıyordu.

Odanın köşelerinde ışıltılı kumla dolu olduğunu tahmin ettiğim kocaman kutular vardı. Muhtemelen kutuların kapakları açılıyor ve ışık Ulaşım Camlarının üzerine yansıtılıyordu.

"Öyleyse," dedim. "Kristalya'ya önceden haber gönderip geleceğimiz saati bildirdiniz ki onlar da Ulaşım Camlarını aynı anda çalıştırabilsinler."

"Çok doğru!"

"Peki ya başka biri de ışıltılı kumunu bizimle aynı anda çalıştırırsa? Kazara oraya ışınlanabilir miyiz?"

"Sanırım," dedi Büyükbaba Smedry. "Ama o kişinin de *tam olarak* aynı büyüklükte bir kutuyu gönderiyor olması gerekir. Merak etme evlat. Böyle bir hatanın olması neredeyse imkânsız!"

Neredeyse imkânsız. Bunu okuduğunuz anda, kitabın sonunda böyle bir hata olacağını düşündünüz muhtemelen. Bunu düşünmenizin sebebi çok roman okumuş olmanız. Yazarların size doğru düzgün sürpriz yapmalarını zorlaştırıyorsunuz, çünkü...

ŞURAYA BAKIN!

Gördünüz mü, işe yaramadı işte, değil mi?

"Tamam," dedi siyah cübbelilerden biri. "Kutuya girin ve başlayalım!"

"Neredeyse" imkânsız bir felaket yaşanmasından endişe etmeye devam ederek Büyükbaba Smedry'nin peşinden kutuya girdim. Büyük bir asansöre girmek gibiydi. Kapıların kapanmasıyla açılması bir oldu.

"Bir terslik mi var?" diye sordum.

"Terslik mi?" dedi Büyükbaba Smedry. "Yo. Eğer bir terslik olsaydı, paramparça olurduk."

"*Ne?*"

"O kısmı anlatmayı unutmuş muyum?" dedi Büyükbaba Smedry. "Dediğim gibi, neredeyse imkânsız. Hadi oğlum, harekete geçelim! Geç kaldık!"

Büyükbabam kutudan hızla çıktı. Ben daha temkinli hareket

ederek onu takip etmeye koyuldum. Gerçekten de başka bir yere ışınlanmıştık. Bu, o kadar hızlı olmuştu ki değişimi hissetmemiştim bile.

Girdiğimiz yeni oda tamamen camdan yapılmıştı. Hatta bütün *bina* camdan yapılmış gibi görünüyordu. Şehre gelirken gördüğüm, tepesinde kristal bir kale bulunan, camdan yapılmış devasa mantarı hatırladım. Kristalya'da olduğumu rahatlıkla söyleyebilirdim. *Ayrıca* kapıda tamamen kristalden yapılmış kocaman kılıçlar tutan şövalyeler vardı. Onlar da fena ipucu sayılmazdı.

Şövalyeler başıyla büyükbabamı selamladı ve büyükbabam hızla kapıdan geçti. Hemen peşinden gittim. "Gerçekten mantarın tepesinde miyiz?" diye sordum.

"Evet," dedi Büyükbaba Smedry. "Buraya girebilmek büyük bir ayrıcalıktır. Kristalya yabancılara yasaktır."

"Gerçekten mi?"

Büyükbaba Smedry başını sallayarak onayladı. "Tıpkı Smedrius gibi, Kristalya da eskiden bağımsız bir krallıktı. Nalhalla'nın kurulduğu ilk günlerde, Kristalya kraliçesi Nalhalla'nın kralıyla evlendi ve şövalyelerini onların asil soyunun koruyucuları ilan etti. Aslında bu çok romantik ve dramatik bir hikâyedir. Sana seve seve anlatırdım ama kısa bir süre önce unuttum gitti, çünkü çok uzundu ve yeterince kelle uçurma içermiyordu."

"Unutmak için geçerli bir sebep."

"Değil mi ama?" dedi Büyükbaba Smedry. "Her neyse, Nalhalla ile Kristalya'nın birleşmesini sağlayan anlaşmada, mantarın tepesindeki bölgenin şövalyelere verilmesi ve sıradan vatandaşlara yasak olması şartı yer alıyordu. Şövalyeler ayrıca kendi üyelerini dışarıdan müdahale olmadan eğitme ve yetiştirme haklarını da korudular."

"Ama biz buraya müdahale etmeye gelmedik mi?"

"Elbette!" dedi Büyükbaba Smedry elini kaldırarak. "Smedry ailesi böyledir! Her şeye müdahale eder! Ancak biz aynı zamanda,

şövalyelerin korumaya ve –en önemlisi de– izinsiz girişler yüzünden öldürmemeye ant içtiği Nalhalla soylularıyız."

"Güvende olmamızın gerekçeleri pek de rahatlatıcı değilmiş."

"Merak etme," dedi Büyükbaba Smedry mutlulukla. "Ben daha önce de test ettim. Manzaranın tadını çıkarmaya bak!"

Bunu yapmak zordu. Manzara muhteşem olmadığından değildi çünkü tamamen camdan yapılmış koridorlarda yürüyorduk. Akşam saatleriydi ve şeffaf duvarlar güneş ışığını kırıyor, zeminin parlamasına yol açıyordu. Uzak koridorlarda yürüyen insanların gölgeleri daha da ilginç ışık oyunları meydana getiriyordu. Sanki kale canlıydı ve ben etrafımdaki duvarlarda onun hareketli organlarını görebiliyordum.

Manzara nefes kesiciydi. Ne var ki ben hâlâ Bastille'e ihanet ettiğim ve daha biraz önce paramparça olma riskini göze aldığım gerçeğiyle baş etmeye çalışıyordum. Üstelik şövalyeleri beni ikiye bölmekten alıkoyan tek şey soyadımdı.

Bir de o ses vardı. Uzaklarda titreşen bir kristali andıran hafif bir çınlama sesi. Belli belirsiz bir sesti ama insanın bir kere fark etti mi aklından çıkaramadığı şeylerdendi.

Büyükbaba Smedry'nin Kristalya'yı avucunun içi gibi bildiği belliydi. Kısa bir süre sonra, iki şövalye tarafından korunan bir salona geldik. Kristal kapılar kapalıydı ama içerideki kişilerin siluetlerini görebiliyordum.

Büyükbaba Smedry kapıyı açmak üzere ilerledi ama şövalyelerden biri elini kaldırdı. "Geç kaldınız Lord Smedry," dedi şövalye. "Hüküm veriliyor."

"Ne?" dedi Büyükbaba Smedry. "Bana daha bir saat olduğunu söylemişlerdi!"

"Şu anda veriliyor," dedi şövalye. Şövalyeleri sevsem de bazen biraz... anlayışsız olabiliyorlar. Ve inatçı. Üstelik espriden de hiç anlamıyorlar. (O yüzden sırf onları kızdırmak adına 26. sayfaya yeniden değinmek istiyorum.)

"Bizi içeri alabilirsin kuşkusuz," dedi Büyükbaba Smedry. "Biz bu davanın önemli tanıklarıyız!"

"Üzgünüm," dedi şövalye.

"Ayrıca içerideki şövalyenin yakın arkadaşlarıyız."

"Üzgünüm."

"Ayrıca dişlerimiz de çok güzeldir," dedi Büyükbaba Smedry gülümseyerek.

Bu, şövalyenin kafasını karıştırdı. (Büyükbaba Smedry'nin insanların üzerinde böyle bir etkisi vardır.) Ancak şövalye bir kere daha başını sallayarak "Üzgünüm," dedi.

Büyükbaba Smedry kızgınlıkla geri çekildi ve ben ümitsizliğe kapılmaya başladım. Benim için bütün katlandıklarından sonra Bastille'i yarı yolda bırakmıştım. Bana güvenmemesi gerektiğini bilmeliydi.

"Kendini nasıl hissediyorsun evlat?" diye sordu Büyükbaba Smedry.

Omuzlarımı silktim.

"Kızgın mı?" diye üsteledi.

"Evet."

"Üzgün mü?"

"Biraz."

"Sinirli mi?"

"Yardımcı olmuyorsun."

"Farkındayım. Öfkeli mi?"

Cevap vermedim. Evet, *öfkeliydim*. Çoğunlukla kendime. Bastille'in başı dertteyken, kendimi Rodrayo ve arkadaşlarıyla eğlenceye kaptırdığım için. Mokia'yı ve problemlerini unuttuğum için. Büyükbabamı hayal kırıklığına uğrattığım için. Herkesi hep hayal kırıklığına uğrattığımı düşündüğüm günler çok da geride kalmamıştı. Onlar beni terk edemeden insanları kendimden uzaklaştırdığım günler.

Ne var ki büyükbabamla ve diğerleriyle birlikte çalışmaya baş-

layınca, normal bir hayat yaşayabileceğime inanmıştım. Belki de herkesi kendimden uzaklaştırmak *zorunda* değildim. Belki de arkadaşlarım *olabilirdi*, bir ailem *olabilirdi*...

Hafif bir çatırtı duyuldu.

"Eyvah!" dedi Büyükbaba Smedry yüksek bir sesle. "Ne yaptığınızı gördünüz mü? Delikanlıyı sinirlendirdiniz işte!"

Aşağı bakınca, Yeteneğimin ayaklarımın altındaki camı çatlatmış olduğunu fark ettim. Ayakkabılarımın altında oluşan örümcek ağına benzer çatlaklar kusursuz camı mahvetmişti. Utançla kızardım.

Şövalyelerin benzi attı. "İmkânsız!" dedi içlerinden biri.

"Bu kristalin kırılmaz olması gerekirdi!" dedi diğeri.

"Torunum," dedi Büyükbaba Smedry gururla. "Kırma Yeteneğine sahiptir. Onu çok sinirlendirirseniz, bütün zemin çatlayabilir. Hatta bütün kale..."

"Öyleyse onu buradan çıkarın," dedi şövalyelerden biri istenmeyen bir yavru köpeği kovalarcasına.

"Ne?" dedi Büyükbaba Smedry. "Onu dışarı atıp kışkırtarak kalenin mahvolmasına yol açmak mı istiyorsunuz? Bekleyip, sakinleşip sakinleşmediğini göreceğiz artık. Duygusallaştığı zaman Yeteneğinin sağı solu belli olmuyor."

Büyükbaba Smedry'nin ne yapmaya çalıştığını anlamıştım. Bir an tereddüt ettikten sonra gücümü toplayarak ayaklarımın altındaki camı daha da çatlatmaya odaklandım. Bu çok gözü kara bir plandı. Yani *tam* Büyükbaba Smedry'den beklenebilecek bir plan.

Ayaklarımın altındaki örümcek ağları büyüdü. Elimi duvara yaslandım ve anında elimin etrafında çatlaklar oluştu.

"Dur!" diye bağırdı şövalyelerden biri. "İçeri gideceğim ve girip giremeyeceğinizi soracağım!"

Büyükbaba Smedry'nin yüzü sevinçle parladı. "Ne iyi bir insan," dedi kolumu tutup camları daha fazla çatlatmama engel olarak. Şövalye kapıyı açıp içeri girdi.

"Bir Kristalya Şövalyesi'ne şantaj mı yaptık gerçekten?" diye sordum kısık bir sesle.

"İki kişilerdi yanılmıyorsam," dedi Büyükbaba Smedry. "Ayrıca 'şantajdan' ziyade 'gözdağı verme' diyebiliriz. Belki biraz da 'tehdit' içeriyordu. Doğru terimleri kullanmak önemlidir!"

Şövalye döndü ve –içini çekerek– salona girmemizi işaret etti. Sevinçle içeri yürüdük.

Derken, Büyükbaba Smedry patladı.

11

Tamam, patlamadı tabii ki. Sayfayı çabucak çevirmenizi istedim sadece.

Sayfaları çabuk çevirirseniz, içlerinden birini kazara yırtabilirsiniz. Bu durumda da, gidip yeni bir kitap almanız gerekir. Kim yırtık sayfalı bir kitap ister ki? Sizin istemeyeceğiniz kesin. Ne de olsa seçkin zevkleriniz var.

Kitabı ne kadar ilginç şeyler için kullanabilirsiniz düşünsenize. Mesela mükemmel bir bardak altlığı olur. Yapı malzemesi olarak da kullanılabilir. Ya da sayfaları sanat eseri olarak çerçeveletebilirsiniz.

Kitaptan *bir sürü* almalısınız elbette. Bir tanesi yeterli olmaz. Gidip birkaç tane daha alın. Kütüphanecilerle mücadele etmeniz gerektiğini unuttunuz mu?

Her neyse, Büyükbaba Smedry *patlamadıktan* sonra salona girdi. Bir mahkeme salonuyla karşılaşmayı bekleyerek ben de onu takip ettim. Karşımda sadece üç şövalyenin oturduğu ahşap bir masa görünce şaşırdım. Bastille uzak köşede hazırolda duruyor ve dimdik karşıya bakıyordu. Cezasına karar veren üç şövalye ona bakmıyordu bile.

Şövalyelerden biri koca çeneli, erkeksi ve yapılı bir tipti. "Ben bir şövalyeyim ve istediğim anda seni öldürebilirim" tarzında tehlikeli bir havası vardı.

Yanında Bastille'in annesi oturuyordu. Onun da "Ben Bastille'in annesiyim ve ben de istediğim anda seni öldürebilirim" tarzında tehlikeli bir havası vardı.

Yaşlı ve sakallı olan üçüncü şövalyenin ise "Müziğin sesini kıs pis velet! Hem ben de istediğim anda seni öldürebilirim" tarzında tehlikeli bir havası vardı.

Yüz ifadelerine bakılacak olursa, büyükbabamı ve beni gördüklerine sevinmemişlerdi. "Lord Smedry," dedi koca çeneli şövalye. "Duruşmayı neden böldünüz? Yetkiniz burada geçmiyor bildiğiniz üzere."

"Bunun beni engellemesine izin verseydim, hiç eğlenemezdim!" dedi Büyükbaba Smedry.

"Burada mesele eğlenmek değil Lord Smedry," dedi Bastille'in annesi. "Adalet."

"Kendi hatası olmayan şeyler için birini cezalandırmak ne zaman 'adil' oldu?"

"Biz hatalarla ilgilenmiyoruz," dedi yaşlı şövalye. "Eğer bir şövalye, sorumluluğu altındaki kişileri koruyamıyorsa, görevinden alınmalıdır. Genç Bastille'i çok erken terfi ettirmiş olmamız onun suçu değil tabii ama..."

"Çok erken terfi ettirmediniz," diye çıkıştım. "Bastille sizin birliğinizdeki en iyi şövalye."

"Birliğimizdeki şövalyeleri çok mu iyi tanıyorsunuz genç Smedry?" diye sordu yaşlı şövalye.

Haklıydı. Kendimi biraz aptal gibi hissettim ama bunun bir Smedry'ye engel olması sık sık karşılaşılan bir şey değildi...

"Hayır," dedim. "Ama Bastille'in beni ve büyükbabamı çok iyi koruduğunu biliyorum. O mükemmel bir asker... Kâtibin Kemikleri'nden bir yaratıkla başa baş mücadele ettiğini ve elinde sadece bir hançerle ona karşı durabildiğini gördüm. Ben daha gözümü açıp kapayamadan iki Kütüphaneciyi hakladığını gördüm."

"Kılıcını kaybetti," dedi Draulin.

"Ne olmuş yani?" diye sordum.

"O kılıçlar Kristalya Şövalyeleri'nin sembolleridir," dedi Koca Çene.

"Öyleyse ona yeni bir tane verin!" dedim.

"O kadar kolay değil," dedi yaşlı şövalye. "Bir şövalyenin kılıcına sahip çıkamaması çok rahatsız edici bir durum. Soyluların iyiliği için birliğimizin standartlarını korumalıyız."

Öne çıktım. "Bastille size kılıcın nasıl kırıldığını anlattı mı?"

"Canlandırılmışlarla dövüşüyormuş," dedi Draulin. "Kılıcı onlardan birinin göğsüne sapladıktan sonra bir darbe alıp yere serilmiş. Canlandırılmış yere düşüp ölünce, kılıç kaybolmuş."

Bastille'e baktım. Bakışlarıma karşılık vermedi.

"Hayır," dedim şövalyelere dönerek. "Öyle oldu, evet, ama tam olarak öyle *olmadı*. Sorun Canlandırılmışın düşmesi ya da ölmesi değildi ve ayrıca kılıç kaybolmadı. Yok oldu. Benim yüzümden. Yeteneğim yüzünden."

Koca çeneli şövalye bunun üzerine bir kahkaha attı. "Lord Smedry," dedi. "Sadık bir insan olduğunuzu ve arkadaşlarınızı önemsediğinizi anlıyorum ve bunun için size saygı duyuyorum. İyi bir insan olduğunuz belli! Ama böyle abartılara başvurmamalısınız. Kristal kılıçların Optik Merceklere ve Smedry Yeteneklerine dayanıklı olduğunu herkes bilir!"

Masaya yaklaştım. "Bana kılıcınızı verin öyleyse."

Şövalye irkildi. "Ne?"

"Bana kılıcınızı verin," dedim elimi uzatarak. "Bakalım dayanıklı mıymış."

Cam salonda bir an sessizlik oldu. Şövalye çok şaşkın görünüyordu. (Kristalyalılar, başkalarının kılıçlarını tutmasına izin vermezler. Koca Çene'den kılıcını istemek, Amerika Birleşik Devletleri Başkanı'ndan nükleer füze fırlatma kodlarını istemek gibi bir şeydi.)

Ne var ki Koca Çene geri çekildiği takdirde, iddiama inanıyor-

muş gibi görünecekti. Gözlerindeki kararsızlığı görebiliyordum. Eli kılıcın kabzasındaydı; sanki kılıcı verecekmiş gibiydi.

"Dikkatli ol Archedis," dedi Büyükbaba Smedry alçak bir sesle. "Torunumun Yeteneği küçümsenebilecek bir Yetenek değil. Asırlardır bu kadar güçlü bir Kırma Yeteneği görülmedi. Belki de binlerce yıldır."

Şövalye elini kılıcından çekti. "Kırma Yeteneği," dedi. "Belki de bunun Kristal kılıçları etkilemesi mümkündür."

Draulin dudağını büktü; karşı çıkmak istediği belliydi.

"Im..." dedim büyükbabama göz atarak. Konuşmaya devam etmemi işaret etti. "Her neyse, Smedry ailesinin bir ferdi olarak hakkımı kullanmaya ve bu duruşmada konuşmaya geldim."

"Zaten konuşuyorsunuz yanılmıyorsam," dedi Draulin. (Bazen Bastille'in alaycılığının nereden geldiğini görebiliyorum.)

"Evet," dedim. "Bastille'in çok zeki ve yetenekli bir insan olduğuna kefilim. Onun müdahalesi olmasaydı, büyükbabam da, ben de ölmüş olurduk. Muhtemelen *sen de* ölmüş olurdun Draulin. Bastille'in yendiği Kütüphaneci tarafından tutsak alındığını unutmayalım."

"Benim gördüğüm kadarıyla Kütüphaneciyi *siz* yendiniz Lord Smedry," dedi Draulin. "Kızım değil."

"Birlikte yendik," dedim. "Takım olarak yaptığımız bir planla. Kılıcını geri getiren Bastille ve bendik."

"Evet," dedi yaşlı şövalye. "Ama sorun biraz da bundan kaynaklanıyor zaten."

"Öyle mi?" diye sordum. "Draulin'in gururunu yaralamak bu kadar büyük bir sorun mu?"

Draulin kızardı. Ondan böyle bir tepki alabilmek beni biraz utandırmakla beraber, memnun da etmişti.

"Mesele bundan ibaret değil," dedi Koca Çeneli Archedis. "Bastille annesinin kılıcını tuttu."

"Başka şansı yoktu," dedim. "Hem benim hayatımı, hem de

annesinin hayatını kurtarmaya çalışıyordu; hatta dolaylı olarak babamın hayatını da. Ayrıca kılıcı sadece kısa bir süreliğine eline aldı."

"Her ne olursa olsun," dedi Archedis. "Bastille'in kılıcı kullanması... kılıcı etkiledi. Başkalarının kılıçlarımızı ellemesine izin vermememizin tek sebebi gelenekler değil."

"Bir dakika," dedim. "Bu, boynunuzdaki kristallerle ilgili bir şey mi?"

Şövalyeler bakıştılar.

"Bu meseleleri yabancıların önünde konuşmayız," dedi yaşlı şövalye.

"Ben yabancı değilim," dedim. "Smedry ailesindenim. Ayrıca meselenin büyük bir kısmını biliyorum zaten." Üç çeşit kristal vardı; kılıç yaptıkları, boyunlarına taktıkları ve Bastille'in bahsetmek istemediği üçüncü bir çeşit.

"Boynunuzdaki kristallerle bir bağınız var," dedim. "Kılıçlarla da bir bağınız var, değil mi? Mesele bu mu? Bastille, Kilimanjaro'yla dövüşmek için annesinin kılıcını alınca, bu bağ etkilendi mi?"

"*Hepsi* bu değil," dedi yaşlı şövalye. "Dahası da var. Bastille annesinin kılıcıyla dövüşerek pervasızlık sergiledi, ayrıca kendi kılıcını da kaybetti."

"Yani?" dedim.

"Yani mi?" diye sordu Draulin. "Genç Lord Smedry, biz sizin gibi insanların hayatını koruma ilkesiyle kurulmuş bir birliğiz. Özgür Krallıklar'ın kralları, soyluları ve özellikle de *Smedry* ailesi devamlı ölümüne susamış gibi hareket ediyor. Kristalya Şövalyeleri sizleri korumak için sakin ve soğukkanlı kalmak zorunda."

"Kusura bakmayın ama bizim işimiz sizin gözükara davranışlarınıza destek olmak değil, karşı çıkmak Lord Smedry," dedi yaşlı şövalye. "Bastille henüz şövalye olmaya uygun değil."

"Bakın," dedim. "Birileri onu şövalyeliğe layık görmüş sonuçta. Belki de onlarla konuşmalıyız?"

"Onlar bizleriz," dedi Archedis. "Üçümüz altı ay önce Bastille'i şövalye ilan ettik ve ilk görevini de biz seçtik. Dolayısıyla, ne kadar üzücü olsa da, şövalyeliğini kaldırma görevini üstlenmesi gerekenler de bizleriz. Sanırım oylamaya geçmemizin vakti geldi."

"Ama..."

"Lord Smedry," dedi Draulin. "Sözünüzü söylediniz ve sizi dinledik. Meseleye *yapıcı* bir katkıda bulunacak herhangi bir şey ekleyebilecek misiniz?"

Herkes bana baktı. "Aptal olduklarını söylemek yapıcı olur mu?" diye sordum büyükbabama dönerek.

"Sanmıyorum," dedi gülümseyerek. "Belki 'tın tın' terimini deneyebilirsin. Anlamını bilmiyorlardır eminim. Ama muhtemelen bunun da pek bir faydası olmaz."

"Öyleyse benden bu kadar," dedim. Kendimi salona ilk girdiğimden daha da öfkeli hissediyordum.

"Hangi yönde oy kullanıyorsun Draulin?" diye sordu yaşlı şövalye. Belli ki başlarında o vardı.

"Şövalyeliğini kaldırmak yönünde," dedi Draulin. "Ayrıca, kendisine ait olmayan kristal kılıcın lekesini silmek için Akıltaşı ile bağının bir hafta koparılmasını öneriyorum."

"Archedis?" diye sordu yaşlı şövalye.

"Genç Smedry'nin konuşması beni duygulandırdı," dedi koca çeneli şövalye. "Belki de aceleci davrandık. Ben şövalyeliğinin kaldırılması yönünde değil, askıya alınması yönünde oy kullanıyorum. Bastille, başka bir kılıca dokunmasından kaynaklanan lekeden arındırılmalı ama bence bir hafta çok sert olur. Bir gün yeterli."

Son kısmın anlamını bilmiyordum ama yapılı şövalye nezaketinden ötürü benden birkaç puan kazandı.

"Öyleyse karar bana kaldı," dedi yaşlı şövalye. "Orta yolu bulacağım. Bastille, şövalyeliğini kaldırıyoruz ama bir hafta sonra durumu yeniden gözden geçirmek için tekrar toplanacağız. Akıltaşı

ile bağın iki günlüğüne koparılacak. İki ceza da şu andan itibaren geçerli. Akıltaşı meclisine rapor ver."

Bastille'e baktım. Kararın lehimize olmadığını hissediyordum. Bastille dimdik karşıya bakmaya devam ediyordu ama yüzündeki gerginliği –hatta korkuyu– görebiliyordum.

Buna izin vermeyeceğim! diye düşündüm büyük bir öfkeyle. Gücümü topladım. Bastille'i alamazlardı. Onları durdurabilirdim. Yeteneğim *onların* kılıcını kırınca neler oluyormuş görürlerdi ve...

"Alcatraz, evlat," dedi Büyükbaba Smedry usulca. "Kristalya'ya girebilmek gibi ayrıcalıkları korumanın yolu, bu ayrıcalıkları kötüye kullanmamaktır. Sanırım dostlarımızı zorlayabileceğimiz yere kadar zorladık."

Ona baktım. Bazen gözlerinde büyük bir bilgelik oluyordu.

"Bırak artık Alcatraz," dedi. "Bununla mücadele etmenin başka bir yolunu buluruz."

Şövalyeler ayağa kalkmışlardı ve salondan çıkıyorlardı. Muhtemelen büyükbabamdan ve benden uzaklaşmaya can atıyorlardı. Bastille onları takip ederken çaresizce izledim. Bastille çıkmadan önce bana baktı ve tek bir kelime fısıldadı. "Teşekkürler."

Teşekkürler, diye düşündüm. Ne için? Başarısız olduğum için mi?

Kendimi suçlu hissediyordum. Suçluluk ender rastlanılan bir duygudur ve jöleden yapılmış asansöre benzer. (İkisi de insanı bir anda alaşağı eder.)

"Hadi gel evlat," dedi Büyükbaba Smedry kolumu tutarak.

"Başarısız olduk," dedim.

"Hiç de değil! Onlar Bastille'in şövalyeliğini tümden kaldırmaya hazırlardı. Biz hiç değilse ona şövalyeliğini geri kazanma şansı sağladık. İyi mücadele ettin."

"Geri kazanma şansı," dedim kaşlarımı çatarak. "Ama bir hafta sonra yine aynı insanlar oy kullanacaksa, ne faydası var ki? Şövalyeliğini tümden kaldırmak yönünde oy kullanacaklar."

"Eğer Bastille'in şövalyeliğini hak ettiğini kanıtlayamazsak," dedi Büyükbaba Smedry. "Mesela, Kütüphanecilerin anlaşmayı imzalamasını ve Mokia'yı ele geçirmesini önleyerek."

Mokia önemliydi. Ancak, büyükbabamın dediklerini yapsak ve Bastille'i de buna dâhil etsek bile, politik bir mücadele yürütmek, şövalyelikle ilgili ne kanıtlayabilirdi ki?

"Akıltaşı ne?" diye sordum Ulaşım Camı'nın bulunduğu odaya dönerken.

"Bilmemen gereken bir şey," dedi Büyükbaba Smedry. "O yüzden anlatmak daha da eğlenceli olacak. Üç tür kristal vardır."

"Biliyorum," diye araya girdim. "Birinden kılıç yapıyorlar."

"Doğru," dedi Büyükbaba Smedry. "O tür, Optik güçlere ve Smedry Yetenekleri gibi şeylere dayanıklı olması bakımından özeldir. Kristalya Şövalyeleri'nin Kara Optikçiler ile mücadele etmesini sağlar. İkinci tür ise boyunlarında taşıdıklarıdır; onlara Cantaşı diyorlar."

"Onlar şövalyelere birtakım güçler veriyor," dedim. "Daha iyi askerler olmalarını sağlıyor. Ama üçüncü tür ne?"

"Akıltaşı," dedi Büyükbaba Smedry. "Dünya Kulesi'nden bir parça olduğu ve diğer bütün kristal parçalarını birleştiren tek bir kristal olduğu söylenir. Ne işe yaradığını ben bile tam olarak bilmiyorum ama sanırım Kristalyalılar arasında bir bağ oluşturuyor ve diğer şövalyelerin güçlerinden faydalanmalarını sağlıyor."

"Şimdi de Bastille'i bundan mahrum bırakacaklar," dedim. "Belki de iyi olur. Kendi istediği gibi hareket eder."

Büyükbaba Smedry beni süzdü. "Akıltaşı şövalyelerin tek bir akılla hareket etmesine yol açmaz evlat. Yeteneklerini paylaşmalarını sağlar. İçlerinden biri bir şeyi yapmayı biliyorsa, hepsi o şeyi birazcık daha iyi yapar."

Kutunun bulunduğu odaya geldik ve kutuya girdik. Büyükbaba Smedry, biz dönene kadar kutuların her on dakikada bir değiştirilmesi için talimat bırakmıştı.

"Büyükbaba," dedim. "Yeteneğim gerçekten orada söylediğin kadar tehlikeli mi?"

Cevap vermedi.

"Birinci Alcatraz'ın mezarında, duvardaki yazı Kırma Yeteneğinden bahsediyordu," dedim kutunun kapıları kapanırken. "Yazıda bunun... 'Kara Yetenek' olduğu söyleniyordu ve Incarna medeniyetinin çöküşüne yol açtığı ima ediliyordu."

"Kırma Yeteneğine sahip başkaları da oldu evlat," dedi Büyükbaba Smedry. "Hiçbiri de herhangi bir medeniyetin çöküşüne yol açmadı! Bir-iki duvar devirmiş olabilirler gerçi."

Bu espri girişimi bana zorlama geldi. Soru sormaya devam edecektim ama o sırada kutunun kapıları açıldı. Folsom Smedry kırmızı kaftanıyla karşımızda duruyordu. Himalaya da yanındaydı.

"Lord Smedry!" dedi Folsom rahatlamış bir tavırla. "Nihayet!"

"Ne oldu?" diye sordu Büyükbaba Smedry.

"Geç kaldınız," dedi Folsom.

"Tabii ki," dedi büyükbabam. "Devam et!"

"O geldi."

"Kim?"

"O," dedi Folsom. "Adı Anılamayan. Şu anda kalede ve sizinle konuşmak istiyor."

12

Şu anda kendinize bazı sorular soruyor olmalısınız. Şöyle sorular: "Bir kitap nasıl bu kadar mükemmel olabilir?" "Kütüphaneci neden kayıp düştü?" "İkinci Bölüm'de patlayan ve *Şahin Nefesi*'nin yere çakılmasına yol açan şey neydi?"

Sonuncuyu unuttuğumu mu sanmıştınız? Hayır, unutmadım. (Ne de olsa patlamada neredeyse ölüyordum.) Herkes gibi, ben de bu işin arkasında Kütüphanecilerin olabileceğini düşünüyordum. Ama *neden* böyle bir şey yapmışlardı? Daha da önemlisi, *nasıl*?

Ne kadar hayati olsalar da, bu soruları sormaya henüz vakit olmamıştı. Olaylar çok hızlı gelişiyordu. Ancak, bu meseleye de geleceğiz.

(Ayrıca, birinci paragraftaki ikinci sorunun cevabı çok açık. Kütüphaneci düştü, çünkü kütüphanenin *düz*yazı olmayan kısmında geziniyordu.)

Smedry Kalesi'nin misafir salonuna geldik. Şarkı, Mokialılara özgü yapılı gövdesiyle kapıda nöbet tutuyordu. Adı Anılamayan ile –Sancak Muhafızları Birliği'ndeki en tehlikeli Kütüphaneci ile– yüzleşmenin vakti gelmişti. Kara Optikçi Karayanık ile dövüşmüş ve İşkence Merceklerinin acısını tatmıştım. Kâtibin Kemikleri'nden Kilimanjaro ile dövüşmüş, onun kandan yapılmış Merceklerine ve yarı metal tebessümüne maruz kalmıştım. Kütüphanecilerin yöneticilerini hafife almaya gelmezdi.

Büyükbaba Smedry ve Folsom ile birlikte orta büyüklükteki salona girerken gergindim. Her şeye hazırdım. Ne var ki Kütüphaneci orada değildi. Salondaki tek kişi, omzundaki şalıyla ve elindeki turuncu çantasıyla ihtiyar bir nineydi.

"Bu bir tuzak!" dedim. "Sahte hedef olarak bir nine göndermişler! Çabuk ol nineciğim. Büyük bir tehlike altındasın! Biz buranın güvenliğini sağlarken koş saklan!"

İhtiyar kadın büyükbabama baktı. "Ah Leavenworth. Ne tatlı bir ailen var!"

"Kangchenjunga Sarektjåkkå," dedi Büyükbaba Smedry. Sesi hiç alışık olmadığım kadar sakindi. Hatta soğuktu.

"İsmimi doğru telaffuz edebilen tek insan sensin!" dedi Kagechech... Kachenjuaha... Adı Anılamayan. Sesi çok nazikti. *Bu muydu?* Adı Anılamayan bu muydu? Kütüphanecilerin en tehlikelisi? Biraz hayal kırıklığına uğradığımı hissettim.

"Ne zarif bir insansın Leavenworth," diye devam etti Kütüphaneci.

Büyükbaba Smedry kaşını kaldırdı. "Seni görmek güzel diyemem Kangchenjunga, seni görmek *ilginç* diyebilirim belki."

"Böyle olması şart mı?" diye sordu Kütüphaneci. "Biz eski dostuz!"

"Hiç sanmam. Neden geldin?"

İhtiyar kadın içini çektikten sonra titreyen bacaklarıyla topallaya topallaya ilerledi. Sırtı yaşından dolayı kamburlaşmıştı ve bastonla yürüyordu. Bordo renkli büyük bir halı ve benzer renkte duvar halılarıyla kaplı salonda misafir koltukları vardı. Ne var ki ihtiyar kadın oturmadı; büyükbabamın yanına yürüdü.

"O küçük kaza için beni hiç *affetmedin*, değil mi?" diye sordu çantasıyla oynayarak.

"Kaza mı?" dedi Büyükbaba Smedry. "Yanlış hatırlamıyorsam, beni buzlarla kaplı bir dağın tepesinde bırakmıştın Kangchenjunga. Ayağım yavaş yavaş eriyen bir buz parçasına bağlıydı, bedenim

pastırmayla kaplıydı ve üzerimde 'kurtlara bedava yem' yazan bir tabela vardı."

İhtiyar kadın özlemle gülümsedi. "Tuzak dediğin *öyle* olur işte. Şimdiki gençler bu işten hiç anlamıyorlar." İhtiyar kadın çantasına uzanınca gerildim ama çantasından streç filme sarılmış bir tabak çikolatalı kurabiye çıkarttı. Tabağı bana uzattıktan sonra başını okşadı. "Ne hoş bir delikanlı," dedi ve büyükbabama döndü.

"Neden geldiğimi sormuştun Leavenworth," dedi. "Kralların bu anlaşma konusunda çok ciddi olduğumuzu bilmelerini istiyoruz. Dolayısıyla bu akşamki oylamadan önce bir konuşma yapmaya geldim."

Patlamalarını bekleyerek kurabiyelere baktım. Büyükbabam endişeli görünmüyordu; Kütüphaneciye bakmaya devam ediyordu.

"Bu anlaşmanın imzalanmasına izin vermeyeceğiz," dedi büyükbabam.

Kütüphaneci *cık cık* ettikten sonra başını sallayarak salonun çıkışına doğru yürüdü. "Siz Smedryler hiç bağışlayıcı değilsiniz. İçten olduğumuzu nasıl gösterebiliriz? Bu durumu nasıl çözüme kavuşturabiliriz?"

Kapıda bir an durduktan sonra dönüp bize göz kırptı. "Sakın yoluma *çıkmayın*. Yoksa bağırsaklarınızı söküp lime lime doğrar ve Japon balıklarıma yem yaparım. Hoşça kalın!"

Şaşkınlıkla bakakaldım. Kütüphaneci tepeden tırnağa "sevecen nine" görünümündeydi. Bağırsaklarımızdan bahsederken bile, öreceği kazağı anlatırmış gibi tatlı tatlı gülümsemişti. Salondan çıkmasıyla birlikte iki kale muhafızı onu takip etmeye başladı.

Büyükbaba Smedry koltuklardan birine oturup derin bir nefes aldı. Folsom da yanına oturdu. Şarkı hâlâ kapıda duruyor ve rahatsız görünüyordu.

"İşte böyle," dedi büyükbabam. "Vay vay."

"Büyükbaba," dedim kurabiyelere bakarak. "Bunları ne yapalım?"

"Yemesek iyi olur," dedi.

"Zehirli midir?" diye sordum.

"Hayır. Akşam yemeğinden önce iştahımızı kapatır." Bir an durduktan sonra omuzlarını silkti. "Ama Smedry ailesi böyledir!" Bir kurabiye alıp ısırdı. "Evet. Hatırladığım kadar lezzetli. Kangchenjunga ile karşı karşıya gelmenin güzel yanlarından biri tatlılarıdır. Mutfakta çok başarılıdır."

Yanda bir hareketlenme fark ettim ve o tarafa dönünce, Himalaya'nın salona girdiğini gördüm. "Gitti mi?" diye sordu eski Kütüphaneci.

"Evet," dedi Folsom hemen ayağa kalkarak.

"*Korkunç* bir kadın," dedi Himalaya oturarak.

"Kötülüğüne on üzerinden on veririm," dedi Folsom.

Himalaya konusunda hâlâ şüpheliydim. Eski meslektaşıyla yüzleşmek istemediği için dışarıda beklemişti. Yani denetimsiz kalmıştı. Bu sürede ne yapmıştı? Kaleye, *Şahin Nefesi*'ni patlatan bomba gibi bir bomba mı yerleştirmişti? (Gördünüz mü? O olayı unutmadığımı söylemiştim.)

"Bize bir plan lazım," dedi Büyükbaba Smedry. "Oylamaya sadece birkaç saat kaldı. Bunu durdurmanın bir yolu olmalı!"

"Soylularla konuştum Lord Smedry," dedi Şarkı. "Durum... iyi görünmüyor. Savaştan yorulmuşlar. Artık bitmesini istiyorlar."

"Savaşın korkunç bir şey olduğuna katılıyorum," dedi Büyükbaba Smedry. "Ama Mokia'dan vazgeçmek çözüm değil ki! Kümelenen Kükürtler! Bunu onlara göstermeliyiz."

Hiç kimse bir şey söylemedi. Beşimiz de düşüncelere daldık. Büyükbaba Smedry, Folsom ve Şarkı kurabiyelerden yiyorlardı ama ben kendimi tutuyordum. Himalaya da yemiyordu. Kurabiyeler *zehirliyse*, Himalaya'nın bundan haberi olurdu.

Kısa bir süre sonra içeri bir uşak girdi. "Lord Smedry," dedi genç çocuk. "Kristalya ışınlanma talebinde bulundu."

"Onaylıyorum," dedi Büyükbaba Smedry.

Himalaya sonunda bir kurabiye alıp ağzına attı. ***Bu teori de bu-***

raya kadarmış, diye düşündüm içimi çekerek. Kısa bir süre sonra Bastille içeri girdi.

Şaşkınlıkla ayağa kalktım. "Bastille! Buradasın!"

Bastille sanki yüzüne bir yumruk yemiş gibi sersemlemiş görünüyordu. Bana bakarken odaklanmakta güçlük çekiyormuş gibiydi. "Ben..." dedi. "Evet, buradayım."

Tüylerim diken diken oldu. Aptalca yorumlarıma alaycı karşılıklar veremediğine göre, Kristalya'da ona korkunç bir şeyler yapmışlardı. Şarkı koşup ona bir sandalye çekti. Bastille oturup ellerini kucağına koydu. Üzerinde Kristalya Yaveri üniforması yoktu ve şehirde birçok insanda gördüğüm sıradan kahverengi tuniklerden ve pantolonlardan giymişti.

"Nasılsın çocuğum?" diye sordu Büyükbaba Smedry.

"Üşüyorum," dedi Bastille.

"Kütüphanecilerin Mokia'yı ele geçirmesini önlemenin bir yolunu bulmaya çalışıyoruz Bastille," dedim. "Belki... belki yardımcı olabilirsin."

Bastille dalgın bir tavırla başını sallayarak onayladı. Doğru düzgün konuşmayı bile başaramazken, Kütüphanecilerin planını ortaya çıkarmaya yardımcı olmasını ve böylece şövalyeliğini geri kazanmasını nasıl sağlayacaktık ki?

Büyükbaba Smedry bana göz attı. "Ne düşünüyorsun?"

"Gidip birkaç kristal kılıç kırmayı düşünüyorum," dedim.

"Bastille konusunda değil evlat," dedi büyükbabam. "Emin olabilirsin ki onun gördüğü muamele konusunda hemfikiriz. Ama şu anda daha büyük sorunlarımız var."

Omuzlarımı silktim. "Bırak Nalhalla politikasını, Suskun Diyarlar politikası hakkında bile hiçbir şey bilmiyorum büyükbaba! Ne yapacağımız konusunda hiçbir fikrim yok."

"Oturup bekleyemeyiz!" dedi Şarkı. "Biz burada konuşurken, halkım can veriyor. Eğer diğer krallıklar desteğini çekerse, Mokia savaşmaya devam edemez."

"Belki... belki anlaşmaya göz atabilirim?" dedi Himalaya. "Anlaşmayı baştan sona okursam, belki sizin gözden kaçırdığınız bir şeyler bulabilirim. Kütüphanecilerin bir hilesini yakalarsam, kralara gösterebiliriz?"

"Çok iyi bir fikir!" dedi Büyükbaba Smedry. "Folsom?"

"Ben onu saraya götürürüm," dedi Folsom. "Orada okuyabileceğimiz halka açık bir nüsha var."

"Lord Smedry," dedi Şarkı, "bence krallarla tekrar konuşmalısınız."

"Bunu denedim zaten Şarkı!"

"Evet ama belki bu sefer onlara oturumda resmî olarak hitap edersiniz. Bilmiyorum... belki halkın önünde utanırlar."

Büyükbaba Smedry kaşlarını çattı. "Olabilir. Ama tehlikeli bir sızma operasyonunu tercih ederim!"

"Sızacak yer yok ki," dedi Şarkı. "Bütün şehrin kapıları bize açık."

"Kütüphanecilerin elçiliği dışında," dedi Büyükbaba Smedry parlayan gözlerle.

Bir an durup Bastille'e baktık. Onun bizi mantığa davet etmesi ve... aptalca şeyler yapmaktan kaçınmamızı söylemesi gerekirdi.

Ne var ki başına gelenlerden ötürü sersemlemiş olan Bastille boş boş bakmaya devam ediyordu.

"Hay aksi," dedi Büyükbaba Smedry. "Birileri bana elçiliğe sızmanın çok kötü bir fikir olduğunu söylesin!"

"Çok kötü bir fikir," dedim. "Ama sebebini bilmiyorum."

"Çünkü orada işe yarar hiçbir şey bulamayacağız büyük bir olasılıkla!" dedi Büyükbaba Smedry. "Öyle bir dikkatsizlik yapmayacak kadar akıllılar. Şehirde gizli bir üsleri olduğu kesin. Sızmamız gereken yer orası ama orayı bulmaya vaktimiz yok! Birileri bana gidip krallarla tekrar konuşmam gerektiğini söylesin!"

"Şey..." dedi Şarkı. "Ben bunu söylememiş miydim zaten?"

"Bir daha duymam gerekiyor Şarkı," dedi Büyükbaba Smedry. "Ben yaşlı ve inatçı bir insanım!"

"Tamam, krallarla konuşmalısınız gerçekten."

"Oyunbozan," diye mırıldandı Büyükbaba Smedry sessizce.

Arkama yaslanıp düşündüm. Büyükbaba Smedry haklıydı... Kütüphanecilerin şehirde muhtemelen gizli bir sığınağı vardı. Bu sığınağı annemi gözden kaybettiğim yerin yakınlarında bulacağımızdan emindim.

"Kraliyet Arşiv Binası ne?" diye sordum.

"Kütüphane değil," dedi Folsom hemen.

"Evet, tabelada da öyle yazıyordu," dedim. "Ama kütüphane değilse ne?" (Bir şeyin ne *olmadığını* söylemenin pek bir faydası yoktu. Mesela bir blorgadet bulup boynuna 'Kesinlikle hipopotam değildir' yazan bir tabela asabilirdim ama bunun hiçbir faydası olmazdı. Ayrıca yalan da söylüyor olurdum, çünkü aslında Mokia dilinde "blorgadet" hipopotam anlamına geliyordu.)

Büyükbaba Smedry bana döndü. "Kraliyet Arşiv Binası..."

"Ki kütüphane *değildir*," diye araya girdi Şarkı.

"... krallığın en önemli belgelerinin saklandığı binadır."

"Kulağa fazlasıyla kütüphane gibi geliyor," dedim.

"Ama değil," dedi Folsom. "Dediklerimizi duymadın mı?"

"Duydum..." dedim. "Kitapların saklandığı bir bina..."

"Ki kesinlikle kütüphane değil," dedi Büyükbaba Smedry.

"... Kütüphanecilerin ilgisini çekecek bir yere benziyor." Düşüncelere dalarak kaşlarımı çattım. "Orada Unutulmuş Dil'de yazılmış kitaplar var mıdır?"

"Birkaç tane vardır herhâlde," dedi Büyükbaba Smedry. "Ben oraya hiç gitmedim."

"Gitmedin mi?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Kütüphaneye benziyor," dedi Büyükbaba Smedry. "Öyle olmasa bile."

Suskun Diyarlılar bu tür açıklamalara şaşırabilirler. Ne de olsa Büyükbaba Smedry'yi, Folsom'u ve Şarkı'yı çok eğitimli insanlar olarak tanıttım. Onlar akademisyen ve kendi alanlarında çok

bilgili kişiler. Öyleyse kütüphanelerden ve okumaktan nasıl uzak durmuş olabilirler?

Bu sorunun yanıtı şu: Okumaktan uzak durmuş *değiller*. Kitapları çok severler. Ne var ki onlara göre kitaplar ergenlik çağındaki delikanlılara benzer: Bir araya geldiğinde sorun çıkartır.

"Kraliyet Arşiv Binası," dedim. "Ki kütüphane *olmadığını* biliyorum," diye ekledim hemen. "Annem oraya gidiyordu. Eminim. Çevirmen Mercekleri elinde; orada bir şey bulmaya çalışıyor. Önemli bir şey."

"Orası *çok* iyi korunan bir yer Alcatraz," dedi Büyükbaba Smedry. "Shasta'nın bile oraya gizlice girebileceğini sanmıyorum."

"Yine de oraya gitmeliyiz bence," dedim. "Şüpheli bir şeyler dönüp dönmediğine bakarız."

"Tamam," dedi Büyükbaba Smedry. "Sen Bastille'i ve Şarkı'yı yanına alıp oraya git. Ben bu akşamki son oturum için coşkulu bir konuşma hazırlayacağım! Şansım yaver giderse, konuşma sırasında birileri bana suikast girişiminde bulunur. O zaman konuşmam on kat daha etkili olur!"

"Büyükbaba," dedim.

"Evet?"

"Sen delisin."

"Teşekkür ederim! Tamam, harekete geçelim! Kurtarmamız gereken koca bir kıta var!"

13

İnsanlar söylenen her şeye inanıyorlar. Özellikle de söylenen şeyleri söyleyen insanlar, söyledikleri şeyler konusunda üniversite diplomasına sahipse. (Çok şey söylüyor, değil mi?)

Üniversite diploması çok önemlidir. Üniversite diploması olmasaydı, kimin uzman olup, kimin olmadığını anlayamazdık. Kimin uzman olduğunu anlayamasaydık da, kimin fikrini dinlemenin önemli olduğunu bilemezdik.

En azından uzmanlar buna inanmamızı istiyorlar. Sokrates'i dinleyenler, soru sormaları gerektiğini bilirler. "Eğer herkes eşitse, benim görüşüm neden bir uzmanın görüşü kadar değerli değil?" ya da "Eğer ben bu kitabı okumaktan zevk alıyorsam, neden başka birinin bu kitabı okumaktan zevk *almamam* gerektiğini söylemesine göz yumayım?" gibi sorular.

Bu, benim eleştirmenleri sevmediğim anlamına gelmiyor. Kuzenim de bir eleştirmen ve –gördüğünüz gibi– çok iyi bir insan. Söylediğim tek şey şu ki, insanların size söylediği şeyleri sorgulamalısınız, üniversite diplomaları olsa bile. Birçok insan bu kitabı okumanıza engel olmaya çalışabilir. Gelip size "Neden bu uyduruk kitabı okuyorsun?" ya da "Ödevini yapıyor olman gerekirdi," ya da "İmdat, yanıyorum!" gibi şeyler söyleyebilirler.

Dikkatinizi dağıtmalarına izin vermeyin. Okumaya devam etmeniz çok önemli. Bu kitap çok ama çok önemli.

Ne de olsa, *benim* hakkımda.

"Kraliyet Arşiv Binası," dedim önümdeki büyük binaya bakarak.

"Kütüphane değil," dedi Şarkı.

"Teşekkürler Şarkı," dedim düz bir sesle. "Neredeyse unutmuştum."

"Yardımcı olabildiğime sevindim!" dedi merdivenlerden çıkarken. Bastille bizi takip ediyordu; hâlâ tam olarak kendinde değildi. Kristalya'dan kovulduğu için bize gelmişti. Şövalyelerin büyülü taşından mahrum bırakılmak, onların devasa cam mantarından da bir süreliğine sürgün edilmek anlamına geliyordu.

(Suskun Diyarlılar! *Sıkıysa* son cümleyi bir sohbette kullanın bakalım. "Bu arada, şövalyelerin büyülü taşından mahrum bırakılmanın, onların devasa cam mantarından da bir süreliğine sürgün edilmek anlamına geldiğini biliyor muydun Sally?")

Tepemdeki kalenin üzerinde bir ejderha süzülüyor ve kendi kendine homurdanıyordu. Kraliyet Arşiv Binası (kütüphane değil) muhteşem beyaz sütunları ve mermer basamaklarıyla Antik Yunan binalarına benziyordu. Tek farkı, kuleleriydi. Nalhalla'da *bütün* binaların kuleleri vardı. Ek binaların bile. (Birileri tahtı ele geçirmeye çalışırsa diye.)

"Buraya gelmeyeli uzun zaman olmuştu," dedi yanımda mutlu bir tavırla paytak paytak yürüyen Şarkı. Bu sevimli antropologla yeniden zaman geçirmek güzeldi.

"Buraya daha önce gelmiş miydin?" diye sordum.

Şarkı başıyla onayladı. "Üniversitedeyken antik silahlarla ilgili bir araştırma yapmam gerekmişti. Burada, başka hiçbir yerde bulamayacağın kitaplar vardır. Döndüğüme biraz üzgünüm aslında."

"Burası o kadar kötü bir yer mi?" diye sordum Kraliyet Arşiv Binası'nın mağarayı andıran salonuna girerken. Hiç kitap görmemiştim ve bina boş görünüyordu.

"Burası mı?" diye sordu Şarkı. "Ha, anladım. Ben Kraliyet Arşiv Binası'ndan bahsetmiyordum aslında; ki kütüphane değildir.

Nalhalla'dan bahsediyordum. Suskun Diyarlar'da istediğim kadar araştırma yapamadım! Büyükbaban beni bulduğunda ve sızma operasyonuna başladığımızda, Suskun Diyarlar taşımacılığı üzerine derin bir araştırma yapıyordum."

"Suskun Diyarlar o kadar ilginç bir yer değil," dedim.

"Alışık olduğun için öyle söylüyorsun!" dedi Şarkı. "Her gün yeni ve heyecanlı bir şey oluyordu! Hatta ayrılmadan hemen önce, nihayet bir *taksi şoförüyle* tanıştım! Beni gezdirmesini istedim. Araba kazasına karışmadığımız için biraz hayal kırıklığına uğradım ama birkaç gün daha kalsaydım, kazaya da karışırdım eminim."

"Araba kazaları tehlikelidir Şarkı."

"Ben tehlikeye hazırdım," dedi Şarkı. "Koruyucu gözlük takmayı ihmal etmiyordum!"

İçimi çektim ama başka bir yorum yapmadım. Şarkı'nın Suskun Diyarlar sevgisini dizginlemeye çalışmak... yavru bir köpeği tekmelemek gibiydi. Bir doksan boyunda, yüz altmış kilo ağırlığında, silah taşımayı seven bir yavru köpeği.

"Burası pek de etkileyici görünmüyor," dedim muhteşem sütunlara ve büyük koridorlara göz atarak. "Kitaplar nerede?"

"Arşiv burası değil," dedi Şarkı bir kapıyı işaret ederek. "Orada."

Kaşımı kaldırıp kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı açınca karşımda bir ordu buldum.

Hepsi de hazırolda duran elli ila altmış asker vardı ve metal miğferleri lambanın ışığında parlıyordu. Odanın arka tarafında aşağı inen merdivenler vardı.

"Vay canına," dedim.

"Genç Lord Smedry!" dedi biri. Dönüp de Archedis'in –Bastille'in duruşmasındaki koca çeneli Kristalya Şövalyesi'nin– bana doğru yürüdüğünü görünce şaşırdım. "Sizi burada görmek ne kadar şaşırtıcı!"

"Sör Archedis," dedim. "Aynısı sizin için de söylenebilir sanırım."

"Kraliyet Arşiv Binası'nda daima nöbet tutan iki şövalye bulunur," dedi Archedis.

"Kütüphane değil," diye ekledi askerlerden biri.

"Nöbet değişimini denetlemeye gelmiştim," dedi Archedis bana yaklaşarak.

Ayaktayken çok daha göz korkutucuydu. Gümüş bir zırh, köşeli bir yüz ve yanlış ellere düşerse küçük ülkeleri yok edebilecek bir çene. Sör Archedis, ihtişamlı bir şövalyeydi.

"Biz de Kraliyet Arşiv Binası'nı..."

"Kütüphane değil," dedi Sör Archedis.

"... incelemeye geldik, çünkü Kütüphanecilerin arşivlerle ilgileniyor olabileceğini düşünüyoruz."

"Arşivler çok iyi korunuyor," dedi Archedis derin bir sesle. "Yarım bölük asker ve iki Kristalya Şövalyesi! Ama etrafta bir Optikçi bulunmasının da zararı olmaz sanırım, özellikle de şehirde Kütüphaneciler varken!"

Arkama göz attı. "Genç Bastille'i de yanınızda getirmişsiniz," dedi. "İyi olmuş; hareket etmesini sağlayın ki cezası yüzünden bunalıma girmesin."

Bastille'e baktım. Sör Archedis'e odaklanmıştı ve duygularına yavaş yavaş kavuşuyor gibiydi. Muhtemelen içinden şövalyenin göğsüne uzun ve sivri bir şey saplamak geçiyordu.

"Bu kadar kötü koşullar altında tanışmak zorunda kaldığımız için üzgünüm Lord Smedry," dedi Archedis. "Maceralarınızı uzun zamandır takip ediyorum."

"Öyle mi?" dedim kızararak. "Kitapları mı kastediyorsunuz?"

Archedis güldü. "Hayır, hayır, *gerçek* maceralarınızı! Karayanık ile mücadeleniz çok etkileyiciymiş. Canlandırılmış ile dövüşünüzü de görmek isterdim. Duyduğum kadarıyla çok iyi idare etmişsiniz."

"Teşekkürler," dedim gülümseyerek.

"Ama söylesenize," dedi eğilerek, "Yeteneğinizle bir Kristalya kılıcı kırdınız mı *gerçekten?*"

Başımı sallayarak onayladım. "Kabzası elimde kaldı. Farkına varamadım ama sorun duygularımdı. O kadar gergindim ki Yeteneğim çok büyük bir güçle devreye girdi."

"Sözünüze inanmaktan başka çarem yok sanırım!" dedi Archedis. "Araştırmanız sırasında koruma olarak size bir şövalye vermemi ister misiniz?"

"Hayır," dedim. "İdare ederiz sanırım."

"Tamam öyleyse," dedi Archedis sırtıma vurarak. (Kenar notu: Elinde zırh eldiveni olan birinin –şefkatle de olsa– sırtınıza vurması hoş bir şey *değil.*) "Devam edin. İyi şanslar." Askerlere döndü. "Geçmelerine izin verin ve emirlerine uyun! Karşınızda Smedry Hanesi'nin varisi duruyor!"

Askerler topluca selam durdular. Archedis bunun ardından tıngırdayan zırhıyla kapıdan çıktı.

"Bu adamı *sevdim,*" dedim arkasından.

"Herkes sever," dedi Şarkı. "Sör Archedis birlikteki en etkileyici şövalyelerden biridir."

"*Herkesin* sevdiğini sanmıyorum," dedim Bastille'e göz atarak. Kapıya bakıyordu.

"Harika bir insan," diye fısıldadı Bastille beni şaşırtarak. "Birliğe girme sebeplerimden biri oydu."

"Ama rütbeni almak için oy verenlerin arasındaydı!"

"Bana en anlayışlı davranan oydu," dedi Bastille.

"*Ben* onu ikna ettiğim için."

Bastille tuhaf bir ifadeyle bana baktı; dalgınlığından biraz sıyrılıyor gibiydi. "Onu sevdiğini sanmıştım."

"Sevdim," dedim.

En azından *sevmiştim;* ta ki Bastille onun ne kadar mükemmel bir insan olduğundan bahsetmeye başlayana dek. Sonrasındaysa, Sör Archedis gözüme yavan ve bir ahmak gibi görünmeye başla-

mıştı. Bunu Bastille'e açıklamak üzereydim ki askerler geçmemiz için yolu açtılar.

"Güzel," dedi Şarkı ilerleyerek. "Geçen sefer güvenlik kontrolünden geçmem bir saat sürmüştü."

Bastille onu takip etti. Biraz canlanmıştı ama henüz tam olarak kendine gelemediği belliydi. Merdivenlere ulaştık ve bir an gözümde İskenderiye Kütüphanesi canlandı; hayalete benzeyen Kütüphanecileri ve tozlu parşömen tomarlarıyla dolu sıra sıra rafları anımsadım. İskenderiye Kütüphanesi de yeraltındaydı.

Benzerlikler kısa sürede son buldu. Kraliyet Arşiv Binası kütüphane *olmadığı* gibi, merdivenler de insanı ışınlayan tuhaf bir karanlığa kavuşmuyordu. Nihayet merdivenlerin sonuna ulaştığımızda, başka bir çift kapının önünde nöbet tutan iki Kristalya Şövalyesi ile karşılaştık. Şarkı'yı ve beni tanıyarak selam durdular.

"Ne kadar kalacaksınız lordum?" diye sordu şövalyelerden biri.

"Tam olarak bilmiyorum," dedim.

"Sakıncası yoksa bir saat sonra bize tekrar görünün," dedi sarı saçlı, güçlü bir kadın olan diğer şövalye.

"Tamam," dedim.

İki şövalye kapıları açarak Bastille'i, Şarkı'yı ve beni içeri aldı. "Vay canına," dedim. Yeterli gelmedi. "*Vay canına*," diye tekrarladım bu sefer iyice vurgulayarak.

Muhtemelen bu noktada gösterişli bir tasvir bekliyorsunuz. Arşivi oluşturan ihtişamlı koleksiyonu tasvir edecek etkileyici kelimeler.

Çünkü, "Vay canına," dememi yanlış yorumladınız. Bu tür kelime öbeklerinin birçoğu gibi, "vay canına" da pek çok farklı şekilde yorumlanabilir. Yani anlamı her yöne çekilebilir. Yani başka bir deyişle, böyle bir şey demek aptalcadır.

Ne de olsa, "Vay canına," belki "harika!" anlamındadır. Belki de "Rezalet," anlamında. "Bir dinozor beni yemek üzere!" anlamına da gelebilir. Ya da, "Piyangoyu kazandım ama o kadar parayla

ne yapacağımı bilemiyorum; ne de olsa bir dinozorun midesindeyim," anlamına.

(Kenar notun kenar notu: Birinci kitapta da öğrendiğimiz gibi, dinozorların hepsi insan yemez ve çoğu gayet iyi huyludur. Ancak, önemli birkaç istisna bulunmaktadır, örneğin Quesadilla ve Brontësister.)

Benim durumumda "vay canına" bunlardan hiçbiri anlamına gelmiyordu. Daha çok, "Burası tam bir felaket!" anlamındaydı.

"Burası tam bir felaket!" dedim.

"Kendini tekrarlamana gerek yok," diye homurdandı Bastille. (Bastille, vay canına dilini çok iyi bilir.)

Kitaplar köhne bir hurdalıktaki döküntüler misali üst üste yığılmıştı. Atılmış, kötü kullanılmış ve darmadağınık bırakılmış bir sürü kadar kitap vardı. Oda sonsuza dek uzayıp gidiyormuş gibiydi ve kitaplar sayfalardan, harflerden ve kelimelerden oluşan kum tepecikleri gibi tümsekler oluşturuyordu. Kapıdaki şövalyelere baktım. "Buranın bir düzeni var mı?" diye sordum umutla.

Şövalyenin benzi soldu. "Düzeni mi? Yani... kataloglama sistemi gibi bir şey mi?"

"Evet," dedim. "Kitapları kolay bulabilmemiz için?"

"O dediğinizi Kütüphaneciler yapar!" dedi sarışın şövalye.

"Harika," dedim. "Gerçekten harika. Yine de teşekkürler." İçimi çekerek kapıdan uzaklaştım. Şövalyeler arkamdan kapıyı kapattılar. Duvardan bir lamba kaptım. "Hadi araştırmaya başlayalım," dedim. "Bakalım şüpheli bir şeyler bulabilecek miyiz..."

Odada dolaşmaya başlarken, öfkeme yenik düşmemeye çalıştım. Kütüphaneciler, Özgür Krallıklar'a korkunç şeyler yapmışlardı; Nalhallalıların Kütüphanecilerin yöntemlerine karşı mantıksız bir korku beslemesi doğaldı. Ancak yine de, öğrenmeye bu kadar düşkün olan bir halkın kitaplara bu kadar kötü davranması bana inanılmaz geliyordu. Kitapların etrafa nasıl saçıldığına bakılırsa, "arşivlemekten" anladıkları, kitapları bu odaya atıp unutmaktı.

Odanın arka tarafına gidildikçe yığınlar sanki okuryazarlıktan nefret eden şeytani bir buldozer tarafından sistematik olarak oraya itilmişçesine daha da büyüyordu. Durup ellerimi belime koydum. Bir müzeyle ya da en azından kitap raflarıyla dolu bir mahzenle karşılaşmayı bekliyordum. Ne var ki karşımda ergenlik çağındaki bir erkek çocuğunun yatak odası duruyordu.

"Kitaplardan biri eksik olsa nasıl anlayacaklar?" diye sordum.

"Anlayamazlar," dedi Şarkı. "Hiç kimse içeri girip kitap çalamayacağına göre, kitapları saymaya ya da düzenlemeye gerek olmadığını düşünüyorlar."

"Çok aptalca," dedim lambayı yükselterek. Oda uzun ve dar olduğu için iki tarafımdaki duvarı da görebiliyordum. Burası İskenderiye Kütüphanesi gibi uçsuz bucaksız bir yer değildi. Özünde, binlerce kitapla dolu çok büyük bir odaydı sadece.

Yığınların arasındaki patikadan geri döndüm. İnsan daha önce hiç gelmediği bir yerde şüpheli bir şey olup olmadığını nasıl anlayabilirdi? Tam pes etmek üzereydim ki bir ses duydum.

"Bilmiyorum Alcatraz," diyordu Şarkı. "Belki de..."

Elimi kaldırıp onu susturdum. "Duyuyor musun?"

"Neyi?"

Gözlerimi kapatıp dinledim. Yanılmış mıydım?

"Oradan geliyor," dedi Bastille. Gözlerimi açınca, Bastille'in duvarlardan birini işaret ettiğini gördüm. "Kazma sesleri, sanki..."

"Sanki birileri bir yeri kazıyor gibi," dedim bir kitap yığınına doğru ilerleyerek. Kraliyet vergi hukukuna ilişkin kitapların oluşturduğu yığına tırmanarak tepeye ulaştım ve duvara dokundum. Tabii ki camdan yapılmıştı. Kulağımı duvara dayadım.

"Evet," dedim. "Diğer taraftan *kesinlikle* kazma sesleri geliyor. Annem buraya girmedi, yakınlardaki bir binaya girdi! Kraliyet Arşiv Binası'na tünel kazıyorlar!"

"Kü..." diye başladı Şarkı.

"Evet," dedim. "*Kütüphane* değil. Biliyorum."

"Aslında 'Küçümsemek gibi olmasın ama buraya giremezler,' diyecektim."

"Ne?" dedim kitap yığınından inerek. "Neden?"

"Çünkü burası Güçlendirilmiş Cam ile yapılmıştır," dedi Bastille. Daha iyi görünüyordu ama sersemliği hâlâ tam olarak geçmemişti. "Smedry Yetenekleriyle bile kırılmaz."

Duvara baktım. "Daha önce de imkânsız şeyler gördüm. Annemde Çevirmen Mercekleri var; Unutulmuş Dil'den neler öğrendiğini bilemeyiz. Belki de duvarı aşmanın bir yolunu bulmuşlardır."

"Olabilir," dedi Şarkı çenesini kaşıyarak. "Ama dürüst olmak gerekirse, ben onların yerinde olsaydım, dışarıdaki merdivenlere tünel açıp kapıdan girerdim."

Duvara baktım. Şarkı'nın söyledikleri mantıklıydı. "Gelin," dedim koşup kapıyı açarak. Dışarıdaki iki şövalye içeri baktı.

"Evet Lord Smedry?" diye sordu biri.

"Birileri merdivenlere tünel açmaya çalışıyor olabilir," dedim. "Kütüphaneciler. Buraya daha fazla asker çağırın."

Şövalyeler şaşırdılar ama emirlerime uydular. İçlerinden biri askerleri çağırmak için yukarı koştu.

Odada durmaya devam eden Bastille ile Şarkı'ya baktım. Askerler yeterli olmayacaktı. Oturup Kütüphanecilerin planlarını hayata geçirmelerini beklemeyecektim. Mokia'nın başı dertteydi ve yardım etmek zorundaydım. Bu da annemi ve arkadaşlarını durdurmak, hatta belki de ikiyüzlülüklerini krallara ifşa etmek anlamına geliyordu.

"Annemin buradan istediği şeyin ne olduğunu bulmalıyız," dedim. "Sonra da bunu ondan önce ele geçirmeliyiz."

Bastille ile Şarkı önce birbirlerine, ardından da dağ gibi kitaplara baktılar. Düşünceleri yüzlerinden okunuyordu.

Annemin istediği şeyi bulmak mı? Bu dağınıklıkta mı? İnsan burada *herhangi bir şeyi* nasıl bulabilirdi ki?

İşte o anda ağzımdan, kaç yaşıma gelirsem geleyim asla dökülmeyeceğini düşündüğüm sözler döküldü.

"Bize bir Kütüphaneci gerekiyor," dedim. "*Hemen.*"

14

Evet, doğru duydunuz. Bana –Alcatraz Smedry'ye– bir Kütüphaneci gerekiyordu.

Kütüphanecilerin hiçbir işe yaramadığı izlenimine kapılmış olabilirsiniz. Öyle bir imada bulunduysam özür dilerim. Kütüphaneciler *çok* faydalılardır. Mesela köpek balığı yakalamaya çalışıyorsanız ve yem gerekiyorsa, faydalılardır. Betonun kemik çerçeveli gözlükler üzerindeki etkisini test etmek için birilerini camdan atmanız gerekiyorsa da faydalılardır. Eğer elinizde yeterince Kütüphaneci varsa, onlardan bir köprü yapabilirsiniz. (Tıpkı cadılar gibi.)

Ne yazık ki bir şeyleri düzenlemek konusunda da faydalılardır.

Şarkı ve Bastille ile birlikte koşarak merdivenlerden çıktık. Basamaklara dizilmiş olan askerlerin arasından yolumuzu açarak ilerlememiz gerekti. Ellerinde kılıçlarıyla bekleyen askerlerin yüzleri endişeliydi. Askerlerden biriyle büyükbabama, bir diğeriyle de babama mesaj göndermiş ve onları öğrendiklerimiz konusunda uyarmıştım. Ayrıca şövalyelerden birine, bir birliği yakınlardaki binaları araştırmaya göndermesini söylemiştim; belki Kütüphanecilerin üssünü ve tünelin diğer ucunu bulurlardı. Ne var ki buna güveniyor değildim. Annem o kadar kolay yakalanmazdı.

"*Hızlı* hareket etmeliyiz," dedim. "Annemin o odaya ne zaman ulaşacağı belli olmaz."

Bir Kütüphanecinin yardımına ihtiyaç duymak beni hâlâ rahatsız ediyordu. Sinir bozucuydu. Çok sinir bozucuydu. Hatta ne kadar sinir bozucu olduğunu kelimelerle ifade edebileceğimi sanmıyorum.

Ancak yine de deneyeceğim, çünkü sizi seviyorum. Bazı harfleri gelişigüzel büyük yazarak başlayalım.

"Bİr eJdeRha çaĞırABilİriz," deDi ŞarKı mERdiVenLerin tePeSİne ulaŞıP yUkarıDaki oDadAn koŞarAk gEçeRkeN.

"ÇOk uzUN sÜrer," dEdi BaStiLle.

"SOkAKtan bİr AraÇ BulMalıYız," dedim.

(Bakın ne diyeceğim; bu hiç de sandığım kadar sinir bozucu olmadı. Gelişigüzel noktalama işaretleri de eklemeye başlayacağım mecburen.)

Ko!ŞarAk bÜy?ük gİrİş%ten ge#çTik. Dı<Ša>Rı çı"k"ıNCa, gÜ-nEşin bAtm)akü Z$ereoLDuğ/unugö*RdÜm. ANlaŞm^anIn iMza+laNmAsına sA=dE=ce bİrk>aç s.a.a.t kal@Mıştı. Hı|zLı oLm{amı}z gE~reKİyoRdu?.?

N!e yA()zık ki yOl?da el koYa><bilEcEğimiz hiÇ~bi~r aR\ aba y|ok|Tu. Bi+r ta#ne bi*Le. EtrAf{ta} yÜrÜ?yen iNsan//lar va=rDı am\a at arA(ba)ları yOkt#u.

(Tamam, bu da yeterince sinir bozucu olmadı. Bazı sesli harflerin yerine G harfi koymaya başlayalım.)

ÇAre-sgzce, sgNi!r bo%zgkLu%ğuYla (sizin gibi umarım) ve öFkgy#le eTrgfım=a bA<ktgm. DgH!a aZ öNc|e yglDa biR sÜrü aT argBa#sı vgR+dı! ŞİMdgy/se bİr tgNe biL)e y^gKtu.

"İşTg!" dgYe bağır=dgm. Az ilgriDe cgMdan yapıl()Mgş tgHaf bir mgkİ*ne vgrDı. N!e oLdgğu?Nu bilMi{}ygrdUm a|Ma hArgke~t edgyoR+du vE hIz<lı sgyılı~Rdı. "Şg arA?ca el kgya>Lım!"

(Yukarıdakileri okumaya çalışırken siniriniz bozuldu, değil mi? Bana yardım etmesi için bir Kütüphaneci bulmaya gitmek, benim *iki kat* sinirimi bozuyordu işte. Duygularımı size de yaşattığım

için mutlu değil misiniz? Mükemmel hikâye anlatmak böyle bir şeydir: Okurun da kahramanlarla aynı duyguları yaşamasına yol açar. Bana daha sonra teşekkür edersiniz.)

Yolda ilerleyen tuhaf makineye doğru koştuk. Camdan bir hayvan gibi görünüyordu. *Şahin Nefesi*'ne ve *Ejdergemi*'ye benziyordu ama uçmak yerine yürüyordu. Yaklaşınca, daha iyi bir görüş açım oldu.

Olduğum yerde kaldım. "Bir *domuz* mu?"

Şarkı omuzlarını silkti. Ne var ki Bastille kararlı bir tavırla domuza koştu. Sersemliği biraz geçmişti ama hâlâ... bitkin bir havası vardı. Gözlerinin altında koyu halkalar olduğu gibi, yüzü de yorgun ve solgundu. Peşinden koştum. Büyük domuza yaklaştığımızda, arka tarafındaki cam bölme açıldı ve içeride duran biri olduğunu gördük.

Bu aşamada durup, tuvalet esprilerini hiç tasvip etmediğimi belirtme ihtiyacı hissediyorum. Bu kitapta onlardan fazlasıyla var zaten ve bu hiç de güzel bir şey değil. Tuvalet esprileri patates cipsi ve kolanın yazınsal karşılığıdır. Belki caziptir ama aynı zamanda berbat ve bayağıdır. Böyle şeyleri desteklemediğimi bilmenizi isterim. Önceki kitaplarımda olduğu gibi, sıkı kalite standartlarına bağlı kalacağım.

"Osuran kusmuk suratlı bok!" diye bağırdı domuzun poposundaki kişi.

(Of. Özür dilerim. En azından denedim.)

Domuzun arka tarafında duran kişi, Bastille'in ağabeyi, kralın oğlu Prens Rikers Dartmoor'dan başkası değildi. Üzerinde hâlâ mavi kraliyet cübbesi vardı ve kırmızı beyzbol şapkası kızıl saçlarını örtüyordu.

"Pardon?" dedim domuzun dışında durarak. "Ne dediniz Majesteleri?"

"Suskun Diyarlıların dışkıyla eşanlamlı kelimeleri küfür olarak kullanmayı sevdiğini duydum!" dedi prens. "Sana kendini evinde

hissettirmeye çalışıyordum Alcatraz! Sokağın ortasında ne arıyorsunuz?"

"Bize bir araç lazım Rikers," dedi Bastille. "*Hemen*."

"Patlasın ishal!" diye bağırdı prens.

"Son kez söylüyorum, Suskun Diyarlılar gibi konuşmaya çalışmaktan vazgeç. Aptal durumuna düşüyorsun." Bastille domuza atladıktan sonra bana da yardımcı olmak için elini uzattı.

Gülümseyerek elini tuttum.

"Ne var?" diye sordu.

"Kendini daha iyi hissettiğini görmek güzel."

"Kendimi çok kötü hissediyorum," dedi Bastille koyu camlı güneş gözlüğünü takarken... Savaş Mercekleri. "Konsantre olmakta zorlanıyorum ve kulaklarımda korkunç bir uğultu var. Şimdi çeneni kapat da domuzun poposuna tırman."

Dediğini yaptım ve Bastille beni yukarı çekti. Eskisine göre biraz zorlandı –Akıltaşı'yla bağının kopması, yeteneklerinin bir kısmını kaybetmesine yol açmış olmalıydı– ama yine de on üç yaşında bir kıza göre çok güçlüydü. Savaş Merceklerinin de faydası oluyordu muhtemelen. Bu Mercekler, herkesin kullanabildiği nadir türlerdendi.

Bastille Şarkı'ya da yardımcı oldu ve prens sürücüye dönmesini söylemek için domuzun ön tarafına koştu. Domuzun içi güzel ve ferahtı.

"Muhteşem maceramıza nereden başlıyoruz?" diye seslendi prens.

Muhteşem macera mı? diye düşündüm. "Saraydan," diye seslendim. "Kuzenim Folsom'u bulmamız gerekiyor."

"Saraydan mı?" diye sordu prens. Hayal kırıklığına uğradığı belliydi; saray onun için sıradan bir yerdi. Yine de emri verdi.

Domuz yeniden harekete geçti ve sokakta paldır küldür ilerlemeye başladı. Yayalar belli ki ondan uzak durmaları gerektiğini biliyorlardı. Domuz büyüklüğüne rağmen oldukça hızlıydı. Muh-

teşem kırmızı kanepelerden birine oturdum ve Bastille de yanıma oturup gözlerini yumdu.

"Canın acıyor mu?" diye sordum.

Omuzlarını silkti. Bastille sert kız numarası yapmakta başarılıdır ama ben yaşadıklarının onu derinden etkilediğini görebiliyordum.

"Neden Folsom'u bulmamız gerekiyor?" diye sordu Bastille. Gözleri hâlâ kapalıydı ve soru sormamı engellemek için dikkatimi dağıtmaya çalıştığı belliydi.

"Çünkü Himalaya onun yanındadır," dedim ama sonra fark ettim ki Bastille Kütüphaneci ile tanışmamıştı. "Himalaya sözde altı ay önce bizim tarafımıza geçmiş olan bir Kütüphaneci. Ama ben ona güvenebileceğimizi sanmıyorum."

"Neden?"

"Folsom onun yanından hiç ayrılmıyor," dedim. "Gözü hep üzerinde, bence onun aslında bir casus olabileceğinden endişeleniyor."

"Harika," dedi Bastille. "Biz de ondan yardım istemeye mi gidiyoruz?"

"Başka çaremiz yok," dedim. "Himalaya eğitimli bir Kütüphaneci. Kraliyet Arşiv Binası'ndaki..."

"Kütüphane değil!" diye seslendi Rikers domuzun ön tarafından.

"... dağınıklığın üstesinden ancak bir Kütüphaneci gelir. Ayrıca Himalaya gerçekten bir casussa, Kütüphanecilerin neyin peşinde olduğunu biliyordur ve ağzından alabiliriz."

"Yani senin muhteşem planın, düşmanımız olduğundan şüphelendiğin birini alıp Kütüphanecilerin girmeye çalıştığı yere götürmeyi içeriyor."

"Şey... evet."

"Mükemmel. Nedense içimde bu gülünç fiyaskonun sonunda 'Keşke şövalyeliğimden vazgeçip muhasebeci olsaydım' diyecekmişim gibi bir his var."

Gülümsedim. Bastille'e kavuşmak *güzeldi*. Bastille planlarımdaki boşluklara parmak basarken, kendi şöhretimin büyüsüne kapılmak zor oluyordu.

"Ciddi değilsin aslında, değil mi?" diye sordum. "Şövalyeliği bırakmak konusunda yani?"

Bastille içini çekti ve gözlerini açtı. "Hayır. Kabul etmek istemesem de annem haklıydı. Ben bu işte başarılıyım ve bu işten zevk alıyorum." Bana baktı. "Biri bana tuzak kurdu Alcatraz. Bundan eminim. Biri benim başarısız olmamı *istedi*."

"Göreve iade edilmene en sert karşı çıkan... annendi."

Bastille başını sallayarak onayladı; aynı şeyin onun aklından da geçtiği belliydi.

"Çok ilginç ebeveynlerimiz var, değil mi?" diye sordum. "Babam beni görmezden geliyor; annemse onunla sadece Yeteneğini almak için evlendi."

Bir Smedry ile evlenmek Yetenek sahibi olmak anlamına geliyordu. Belli ki kan bağının önemi yoktu: Smedry Smedry'ydi. Tek fark, evlilik yoluyla Smedry olanların, eşleriyle aynı Yeteneğe sahip olmasıydı.

"Benim annemle babam öyle değil," dedi Bastille sert bir sesle. "Onlar iyi insanlar. Babam Nalhalla'nın en saygı duyulan ve sevilen krallarından biri."

"Mokia'dan vazgeçiyor olsa bile," dedi Şarkı sessizce karşı kanepeden.

"Doğru olanı yaptığını düşünüyor," dedi Bastille. "Bir savaşı sona erdirip binlerce kişinin hayatını kurtarmakla savaşmaya devam etmek arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydın, sen ne hissederdin? Bir barış ihtimali olduğunu düşünüyor ve halk barış *istiyor*."

"Benim halkım da barış istiyor," dedi Şarkı. "Ama özgürlük pahasına değil."

Bastille bir süre sessiz kaldı. "Her neyse," dedi sonunda. "Beni

tuzağa düşüren kişi annemse, bunu neden yaptığını anlayabiliyorum. Beni kayırmaktan korkuyor. Bana ekstra sert davranması gerektiğini düşünüyor. Beni o kadar zor bir göreve göndermesinin sebebi de buydu. Başarısızlığa uğrayıp uğramayacağımı, yani eğitimime dönüp dönmemem gerektiğini görmek istedi. Ama beni *seviyor*. Bunu gösterme şekli tuhaf sadece."

Arkama yaslanarak kendi annemi ve babamı düşündüm. Bastille ebeveynleri için bahaneler üretebilirdi belki; ne de olsa babası asil bir kral, annesiyse cesur bir şövalyeydi. Peki ya benim elimde ne vardı? Rock yıldızı havalarında bencil bir bilim adamı ve *Kütüphanecilerin* bile pek sevmediği kötü bir Kütüphaneci.

Attica ve Shasta Smedry hiç de Bastille'in ebeveynleri gibi değildi. Annem beni umursamıyordu ve Yeteneğini almak için babamla evlenmişti. Babamsa benimle zaman geçirmek bile istemiyordu.

Böyle bir insan olmama şaşmamalıydı. Özgür Krallıklar'da bir deyiş vardır: "Yavru ayının kükremesi ayının kükremesinin yankısıdır." Suskun Diyarlar'da da buna benzer bir deyiş vardır: "Armut dibine düşer." (Kütüphanecilerin deyişinde ayı gibi etkileyici bir hayvan yerine armut olması doğal tabii.)

Bencil pisliğin tekine dönüşmekten başka bir şansım olmuş muydu hiç? Büyükbabamın bana verdiği derse rağmen, şöhretin sağladığı geçici mutluluk gözümde tütüyordu. İnsanların ne kadar müthiş olduğumu söylemeleri bana çok iyi gelmişti.

Şöhret içime kara ve çürük bir tohum gibi yerleşmiş, filizlenmeyi bekliyordu.

"Alcatraz?" dedi Bastille beni dürterek.

Dalıp gitmiş olduğumu fark ederek gözlerimi kırpıştırdım. "Pardon," diye mırıldandım.

Bastille yan tarafı işaret etti. Prens Rikers bize doğru geliyordu. "Önceden aradım ve Folsom'un sarayda olmadığını öğrendim," dedi.

"Değil miymiş?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Değilmiş. Uşaklar onun bir kadınla birlikte anlaşmaya göz attıktan sonra gittiğini söylediler. Ama korkmayın! Maceramız devam ediyor, çünkü uşak Folsom'u Kraliyet Bahçesi'nde..."

"Park *değil*," dedi Şarkı. "Of neyse, boş verin."

"... yani sokağın karşısında bulabileceğimizi söyledi."

"Tamam," dedim. "Bahçede ne yapıyormuş?"

"Çok önemli ve heyecanlı şeyler yapıyordur eminim," dedi Rikers. "Eldon, not al!"

Yakınlardaki bir odadan ansızın, elinde not defteri olan kâtip kılığında bir adam çıktı. "Emredersiniz lordum," dedi.

"Harika bir kitap olacak," dedi Rikers oturarak.

Bastille gözlerini devirmekle yetindi.

"Bir dakika," dedim. "Aradın mı? Bunu nasıl yaptın?"

"İletişim Camı," dedi Rikers. "Uzaktaki insanlarla konuşmanı sağlar."

İletişim Camı. Bunun beni rahatsız eden bir tarafı vardı. Cebime uzanıp Merceklerimi çıkarttım. Bir zamanlar benim de uzaktaki insanlarla iletişim kurmamı sağlayan Merceklerim vardı. Onları büyükbabama iade etmiştim. Ancak bu kez de Kılık Değiştirme Merceklerim vardı. Onların bana sağladığı güce ne demeliydi? Kafamda canlandırdığım kişinin kılığına bürünebiliyordum...

(Evet, bu bir *ipucu*. Ne var ki olup bitenleri anlamanız için serinin önceki iki kitabını okumuş olmanız gerekiyor. Okumadıysanız sizin adınıza üzgünüm!)

"Bir dakika," dedi Bastille elimdeki Gerçekbulan Merceği işaret ederek. "Bu, İskenderiye Kütüphanesi'nde bulduğun Mercek mi?"

"Evet. Büyükbabam bunun Gerçekbulan Mercek olduğunu söyledi."

Bastille doğruldu. "*Cidden mi?* Bunun ne kadar nadir bulunan bir Mercek olduğunu biliyor musun?"

"Doğrusu... ben bir şeyleri havaya uçurmasını umuyordum."

Bastille gözlerini devirdi. "Gözünün önündeki Merceğin ne kadar faydalı olduğunu anlayamıyorsun Smedry."

Haklıydı. "Sen Mercekler konusunda benden çok daha bilgilisin Bastille," dedim. "Ama bence bütün bunlarda bir gariplik var. Smedry Yetenekleri, Optik Mercekler, ışıltılı kum... hepsi birbiriyle bağlantılı."

Bastille beni süzdü. "Ne demek istiyorsun?"

"Dur sana göstereyim." Mercekleri kaldırıp ayağa kalktım ve uygun bir aday bulmak için odayı taradım. Duvarda camdan malzemeler içeren küçük bir raf vardı. "Majesteleri, bu nedir acaba?"

Prens Rikers döndü. "O benim yeni silimatik müzik kutum! Ama daha kurmadım."

"Mükemmel," dedim gidip camdan kutuyu elime alarak; yaklaşık evrak çantası büyüklüğündeydi.

"Çalışmaz Alcatraz," dedi prens. "Çalışması için silimatik bir güç kaynağı ya da ışıltılı kum..."

Cama güç aktardım. Yeteneğimin kırma gücünü değil, Mercekleri harekete geçirmek için kullandığım gücü. Eskiden Mercekler dokunduğum anda çalışıyordu ama artık onları kazara çalıştırmamak için kendimi kontrol etmeyi öğrenmiştim.

Kutudan müzik gelmeye başladı... güçlü bir senfoni. Neyse ki Folsom yanımızda değildi, yoksa "dans etmeye" başlardı.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu Prens Rikers. "İnanılmaz!"

Bastille şaşkın gözlerle bana baktı. Müzik kutusunu yere bıraktım; sağladığım güçle bir süre daha çalmaya devam etti.

"Optik Merceklerle sıradan teknolojik camların aynı şey olabileceğini düşünmeye başladım."

"Olamaz," dedi Bastille. "Öyle olsaydı, Optik Mercekler ışıltılı kumla çalıştırılabilirdi."

"Çalıştırılamıyor mu?"

Bastille başını olumsuz anlamda salladı.

"Belki yeterince yoğun değildir," dedim. "Smedry kanından yapılan Mercekler, Smedry kanıyla çalıştırılabiliyor sonuçta."

"Iyk," dedi Bastille. "Doğru diyorsun. Ama yine de ıyk."

"İşte geldik!" dedi Rikers ansızın, domuzun yavaşlamasıyla ayağa kalkarak.

Bastille'e baktım. Omuzlarını silkti; bunu daha sonra konuşacaktık. Ayağa kalkıp pencereden (ya da *duvardan*) kraliyet bahçesine bakan Rikers'ın yanına gittik. Yeniden aciliyet hissine kapıldım. Bir an önce Himalaya'yı alıp, kütüphane olmayan Kraliyet Arşiv Binası'na dönmemiz gerekiyordu.

Rikers bir kolu çekti ve domuzun arka tarafı açılarak basamaklar oluşturdu. Bastille ile birlikte koşarak basamaklardan indik ve Şarkı da hızlı adımlarla peşimizden geldi. Kraliyet Bahçesi, içinde yer yer çiçek tarhları bulunan geniş ve çimenlik bir alandı. Yeşilliklerin arasında kuzenimi bulmaya çalıştım. Elbette onu ilk gören Bastille oldu.

"İşte," dedi işaret ederek. Gözlerimi kısarak bakınca, Folsom ile Himalaya'nın bir örtünün üzerinde oturmuş piknik yapmakta olduklarını gördüm.

"Burada bekleyin!" dedim Rikers ile Şarkı'ya. Bastille ile birlikte, çimlerde akşam güneşinin tadını çıkaran ailelerin ve oynayan çocukların yanından geçtik.

"Bu ikisi ne yapıyor burada?" diye sordum Folsom ile Himalaya'ya bakarak.

"Sanırım piknik yapıyorlar Smedry," dedi Bastille.

"Farkındayım ama Folsom düşman casusunu neden pikniğe getirsin ki? Belki de ağzından laf almak için onu rahatlatmaya çalışıyordur."

Bastille örtünün üzerinde keyifle yemeklerini yiyen ikiliyi süzdü. "Bir dakika şimdi," dedi. "Devamlı birlikteler mi?"

"Evet," dedim. "Folsom onu şahin gibi izliyor. Gözü hep üzerinde."

"Onunla çok zaman geçirdiği söylenebilir mi?"

"*Hem de nasıl.*"

"Restoranlarda mı takılıyorlar?"

"Dondurmacılarda," dedim. "Güya Folsom, Nalhalla'ya alışması için ona etrafı gezdiriyormuş."

"Bunu Himalaya'nın casus olduğundan şüphelendiği için mi yaptığını düşünüyorsun?" diye sordu Bastille eğlenircesine.

"Başka ne için..."

Olduğum yerde kaldım. Himalaya elini Folsom'un omzuna koydu ve söylediği bir şeye kahkahalarla güldü. Folsom ona büyülenmiş gibi bakıyordu. Çok güzel vakit geçiriyormuş gibiydi, sanki...

"Hım," dedim.

"Erkekler bazen çok şapşal oluyor," dedi Bastille yürümeye başlayarak.

"Âşık olduklarını nereden bilecektim?" dedim koşup Bastille'e yetişerek.

"Şapşal," diye tekrarladı.

"Himalaya *yine de* casus olabilir. Belki de sırlarını öğrenmek için Folsom'u baştan çıkarmaya çalışıyordur!"

"Baştan çıkarma girişimleri bu kadar sevimli görünmez," dedi Bastille örtüye doğru ilerlerken. "Her neyse, bunu öğrenmenin çok kolay bir yolu var. Gerçekbulan Merceği çıkar."

Çok iyi bir fikir, diye düşündüm. Merceği çıkartıp Kütüphaneciye doğru tuttum.

Bastille örtüye doğru yürüdü. "Sen Himalaya mısın?" diye sordu.

"Evet," dedi Kütüphaneci. Mercekten bakarken, nefesi beyaz bir bulut gibi parlıyordu. Bunun, doğruyu söylediği anlamına geldiğini düşündüm.

"Sen Kütüphanecilerin casusu musun?" diye sordu Bastille. (O böyle biridir; dobralıkta sınır tanımaz.)

"Ne?" dedi Himalaya. "Hayır, tabii ki değilim!"

Nefesi beyazdı.

Bastille'e döndüm. "Büyükbaba Smedry beni Kütüphanecilerin gerçekleri çarpıtmakta başarılı olduğu konusunda uyarmıştı; bu onların Gerçekbulan Merceği atlatmasını sağlayabilir."

"Gerçekleri çarpıtıyor musun?" diye sordu Bastille. "Merceği atlatmaya, bizi kandırmaya, bu adamı baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır, hayır, hayır," dedi Himalaya kızararak.

Bastille bana baktı.

"Nefesi beyaz," dedim. "Eğer yalan söylüyorsa, çok iyi bir iş çıkarıyor."

"Benim için yeterli," dedi Bastille. "Siz ikiniz, domuza binin. Zamanımız kısıtlı."

Soru bile sormadan ayağa fırladılar. Bastille o ses tonuyla konuşmaya başladığında, insanlar her dediğini yaparlardı. Bastille'in emir verme yeteneğinin nereden geldiğini ilk kez o anda fark ettim. O bir prensesti ve muhtemelen bütün çocukluğu emir vermekle geçmişti.

İlk kumlar aşkına, diye düşündüm. *O bir prenses.*

"Tamam," dedi Bastille. "Kütüphanecini bulduk Smedry. Umalım da bize gerçekten yardımcı olsun."

Domuza döndük ve batmakta olan güneşe baktım. Fazla zamanımız kalmamıştı. Sıradaki kısmın hızlı gitmesi gerekiyordu. (Derin bir nefes almanızı öneririm.)

15

İnsanlar tuhaf yaratıklar. Gördüğüm kadarıyla, birinin fikirlerine ne kadar katılıyorsak, onu dinlemekten o kadar çok zevk alıyoruz. Ben bir teori geliştirdim. Adını da peynirli makarna felsefesi koydum.

Peynirli makarnaya bayılırım. Harika bir yemektir. Eğer cennette yemek veriyorlarsa, peynirli makarnanın her masayı süslediğinden eminim. Peynirli makarnadan bahsetmek isteyen biriyle saatlerce konuşabilirim. Oysa balık kroket konusunu konuşmak isteyen birini topun ağzına koyup Norveç'e yollarım.

Bu yanlış bir tepki. Peynirli makarnanın tadını *biliyorum* zaten. Başka bir yemeği seven biriyle konuşmam daha faydalı olmaz mı? Belki karşımdakinin balık kroketi sevme nedenini anlamam, onun düşünce biçimini de anlamamı sağlar.

Dünyanın büyük bir kısmında bu bakış açısı geçerli değil. Hatta insanlar genellikle, peynirli makarnayı balık krokete tercih ediyorlarsa, yapılacak en iyi şeyin balık kroketi *yasaklamak* olduğunu düşünüyorlar.

Bu bir trajedi olur. Eğer insanların böyle şeyler yapmalarına göz yumarsak, sonunda elimizde yiyecek sadece tek bir şey kalır. Üstelik bu muhtemelen ne peynirli makarna olur ne de balık kroket. *Hiçbirimizin* sevmediği bir şey olur.

Daha iyi bir insan mı olmak istiyorsunuz? Gidin fikrine ka-

tılmadığınız birini dinleyin. Onunla tartışmayın, sadece *dinleyin*. Pislik gibi davranmamaya zahmet ettiğinizde, insanların ne kadar ilginç şeyler söyleyebileceğine şaşarsınız.

Tıpkı bir asker birliği gibi cam domuzdan atlayıp Kraliyet Arşiv Binası'nın basamaklarına koştuk. (Hadi, hep birlikte söyleyelim. İstediğinizi biliyorum.)

Kütüphane *değil*.

Savaş Mercekleri olan Bastille içimizdeki en hızlı kişiydi ama Folsom ile Himalaya da ona ayak uyduruyordu. Şarkı arkadan geliyordu, yanındaysa...

"*Prens Rikers?*" dedim olduğum yerde durarak. Prensin aracında kalacağını sanmıştım.

"Evet, ne var?" diye sordu prens durup arkasına bakarak.

"Siz neden buradasınız?" diye sordum.

"Nihayet meşhur Alcatraz'ı iş başında görme fırsatı yakaladım! Bu fırsatı kaçırmam."

"Majesteleri," dedim. "Bu çok tehlikeli olabilir."

"Gerçekten mi?" diye sordu heyecanla.

"Neler oluyor?" diye sordu Bastille merdivenlerden hızla inerek. "Acelemiz olduğunu sanıyordum."

"O da gelmek istiyor," dedim başımla prensi işaret ederek.

Bastille omuzlarını silkti. "Onu durduramayız; o bir veliaht prens. İstediğini yapabilir sonuçta."

"Ama ya öldürülürse?" dedim.

"O zaman yeni bir veliaht prens seçerler," diye çıkıştı Bastille. "Gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?"

Kızıl saçlı prense bakarak içimi çektim. Mutlulukla sırıtıyordu.

"Harika," diye mırıldandım ve merdivenlerden çıkmaya başladım. Prens koşarak yanıma geldi. "Bu arada," dedim, "neden *domuz*?"

"Neden olacak," dedi prens şaşkınlıkla. "Suskun Diyarlar'da sağlam tiplerin domuza bindiğini duydum."

Homurdandım. "Prens Rikers, bazı yerlerde motosiklete 'domuz' derler."

"Motosikletler domuza mı benziyor?" diye sordu. "Hiç bilmiyordum!"

"Neyse boş verin," dedim. Askerlerin bulunduğu odaya girdik; şövalyeler destek birlikler çağırmışlardı. Merdivenlerde de çok sayıda asker vardı. Kütüphanecilerin Kraliyet Arşiv Binası'na girmeyi başarma ihtimaline karşı askerlerin orada olduğunu bilmek güzeldi.

"Kütüphane değil," dedi Şarkı.

"Ne?" diye sordum.

"Aklından geçiyor olabilir diye düşündüm de hatırlatmak istedim," dedi Şarkı.

Merdivenlerden indik. İki şövalye odanın içinde nöbet tutuyordu ve biz içeri girerken prensi selamladılar.

"Etrafta hiç Kütüphaneci gördünüz mü?" diye sordum.

"Hayır," dedi sarışın şövalye. "Ama hâlâ kazma sesleri duyuyoruz. İki birlik burada hazır bekliyor, iki birlik de civardaki binaları araştırıyor. Şimdiye kadar herhangi bir şey bulamadık ama merdiven boşluğundan girerlerse, hazır bekliyor olacağız!"

"Mükemmel," dedim. "Dışarıda bekleyin; her ihtimale karşı." Olacakları görmelerini istemiyordum. Utanç vericiydi.

Şövalyeler odadan çıkıp kapıyı kapattılar. Himalaya'ya döndüm. "Tamam," dedim. "Başlayabiliriz."

Himalaya şaşkın görünüyordu. "Neye başlayabiliriz?"

Doğru ya, diye düşündüm. *Ona hiçbir şey anlatmadık*. "Bu odada Kütüphanecilerin ele geçirmek istediği kitaplar var," dedim. "Eski dostların buraya bir tünel kazıyorlar. Senden istediğim..."

Bastille, Folsom ve Şarkı'nın ezilip büzüldüğünü gördüm.

"... senden istediğim, buradaki kitapları *düzenlemen*."

Himalaya'nın yüzü soldu. "Ne?"

"Beni duydun."

Himalaya Folsom'a baktı. Folsom gözlerini kaçırdı.

"Beni sınıyorsun," dedi Himalaya yumruklarını sıkarak. "Merak etme, direnebilirim. Bunu yapmana gerek yok."

"Hayır, gerçekten," dedim yorgunlukla. "Seni sınamıyorum. Bu kitapların bir düzene girmesi gerekiyor."

Himalaya kitap yığınlarından birinin üzerine oturdu. "Ama... ama ben iyileşme sürecindeyim! Aylardır hiçbir şey düzenlemedim! Eski hâlime dönmemi isteyemezsiniz, *olmaz*."

"Himalaya," dedim yanına diz çökerek. "Bunu gerçekten ama gerçekten yapman gerekiyor."

Himalaya titremeye başlayınca tereddüde kapıldım.

"Ben..."

Himalaya ayağa kalktı ve gözlerinde yaşlarla odadan koşarak çıktı. Folsom onun peşinden gitti ve ben orada öylece kalakaldım. Kendimi çok kötü hissediyordum. Sanki küçük bir kız çocuğuna kedisinin öldüğünü söylemişim gibi. Kediyi araçla ezdiğimi. Sonra da yediğimi.

Tadının da çok kötü olduğunu.

"Buraya kadarmış," dedi Bastille. Kitap yığınlarından birinin üzerine oturdu. Yine yorgun görünmeye başlamıştı. Onu bir süre oyalamayı başarmıştık ama içinde bulunduğu durum canını sıkmaya devam ediyordu.

Kazma sesleri daha da yakından gelmeye başlamıştı. "Tamam o zaman," dedim derin bir nefes alarak. "Bunları yok edeceğiz mecburen."

"Ne?" dedi Şarkı. "Kitapları mı?"

Başımı sallayarak onayladım. "Annemin amacına ulaşmasını göze alamayız. İstediği şey her neyse, Mokia ile ilgili olduğundan eminim. Aklıma başka bir çözüm gelmiyor; kitapları zamanında taşımayı başarabileceğimizi sanmıyorum." Yığınlara baktım. "Kitapları yakacağız mecburen."

"Öyle bir yetkimiz yok," dedi Bastille yorgunlukla.

"Evet," dedim Prens Rikers'a dönerek. "Ama onun vardır eminim."

Prens başını kaldırıp baktı; kitap yığınlarını karıştırıyor, muhtemelen fantezi romanlarını arıyordu. "Ne yapıyoruz?" diye sordu. "Bu maceranın pek heyecanlı olmadığını söylemek zorundayım. Patlamalar, saldırgan kangurular, uzay istasyonları nerede?"

"Gerçek maceralar böyledir Prens Rikers," dedim. "Kütüphanecilerin ulaşamaması için bu kitapları yakmak zorundayız. Bize bu yetkiyi verebilir misiniz?"

"Evet, sanırım," dedi. "Şenlik ateşi heyecanlı olabilir."

Duvarlardaki lambalardan birini aldım. Ben kitapları ateşe vermeye hazırlanırken, Bastille ile Şarkı yanıma gelip kitaplara baktılar.

"Bu bana doğru bir şey gibi gelmiyor," dedi Şarkı.

"Bana da," dedim. "Ama bu kitapları önemseyen var mı? Hepsini buraya atmışlar. Gelip bakan olduğunu bile sanmıyorum."

"Ben gelmiştim," dedi Şarkı. "Yıllar önce. Tek gelen ben olamam. Ayrıca, bunlar *kitap*. Yani bilgi. Neleri kaybedebileceğimizi düşünsene. İskenderiye Kütüphanesi haricinde sadece burada bulunan kitaplar olabilir."

Elimde ateşle orada durdum. Herhangi bir benzetme yapmaya çalışmıyorum; sadece olanları aktarıyorum. Yapmak üzere olduğum şey bana doğru geliyordu. Ancak aynı zamanda *yanlış* da geliyordu. Kitapları yakıp hiç kimsenin bu bilgilere ulaşmamasını sağlamak mı daha iyiydi yoksa Kütüphanecilerin bu bilgilere ulaşmasını göze almak mı?

Çömelip, alevi titreşen lambayı bir kitap yığınına yaklaştırdım.

"Dur," dedi Bastille yanıma çömelerek. "Yakmak için çevirmen gerekiyor."

"Ama yanıyor zaten," dedim kafa karışıklığıyla.

"Yine mi bunu tartışacağız?" dedi Bastille içini çekerek. (Gidin

birinci kitabı okuyun.) "İşte." Lambanın camına dokundu ve alev canlandı. "Artık hazır."

Derin bir nefes aldım ve ellerim titreyerek ilk kitabı ateşe verdim.

"Durun!" diye seslendi biri. "Yapmayın!"

Dönüp bakınca, Himalaya'nın Folsom ile birlikte kapı eşiğinde durduğunu gördüm. Çaresizce kitaplara baktım; alevler yayılmaya başlamıştı bile.

Neyse ki Şarkı tam o anda tökezledi. Mokialılara özgü iri gövdesiyle kitap yığınının üzerine kapaklandı ve göbeğiyle alevleri tamamen söndürdü. Altından ince bir duman yükseldi.

"Tüh!" dedi.

"Hayır," dedi Himalaya içeri gelerek. "Sen doğru olanı yaptın Şarkı. Ben dediğinizi yapacağım. Kitapları düzenleyeceğim. Yeter ki... yeter ki onlara zarar vermeyin. Lütfen."

Folsom Şarkı'nın ayağa kalkmasına yardımcı olurken, ben geri çekildim. Himalaya alevlerin az kalsın yutacağı kitap yığınının yanına çömeldi. Kitaplardan birini sevgiyle eline aldı.

"Nasıl bir düzenleme istersiniz?" diye sordu. "Kitapların yayımlandığı dakikaya göre düzenlendiği ters zaman bölüşümü düzenlemesi mi? Yoksa ilk elli sayfada 've' kelimesinin kaç kere kullanıldığına göre düzenlendiği elit nişancı düzenlemesi mi?"

"Konuya göre basit bir düzenleme yeterli olur sanırım," dedim. "Optikçiler veya Smedryler gibi şüpheli şeyler bulmalıyız."

Himalaya kitabın kapağını okşayıp sırtını okudu. Kitabı dikkatle yanına koyduktan sonra eline yeni bir kitap aldı. Bu kitabı başka bir öbeğe yerleştirdi.

Sonsuza kadar sürecek, diye düşündüm ümitsizlikle.

Himalaya eline başka bir kitap aldı. Bu sefer sırtına hızlıca göz atıp kitabı hemen kenara koydu. Başka bir kitap daha aldı ve bu böyle sürüp gitti; Himalaya eline aldığı her kitapta daha da hızlanıyordu.

Durup derin bir nefes aldı. Derken âdeta bir hareket patlaması yaşadı. Elleri takip edemeyeceğim kadar hızlı hareket ediyordu. Sanki kitapları sadece dokunarak tanıyabiliyordu ve koyacağı yeri biliyordu. Etrafında kitaplardan küçük bir kule oluşması sadece birkaç saniye sürüyordu.

"Biraz yardım lütfen!" diye seslendi. "Öbekleri taşımaya başlayın ama düzenlerinin bozulmamasına dikkat edin!"

Şarkı, Folsom ve Bastille ile birlikte yardıma koştum. Prens bile işe koyuldu. Koşarak kitapları Himalaya'nın söylediği yere taşıyor ve Kütüphaneciye ayak uydurmaya çalışıyorduk.

Himalaya'nın düzenleme yeteneği neredeyse insanüstüydü ve sanki bir tanımlama ve düzenleme makinesi gibi hareket ediyordu. Pis ve dağınık yığınlar onun bir dokunuşuyla yok oluyor ve muntazam öbeklere dönüşüyordu. Elinin bir hareketiyle kitapların tozunu ve kirini alıyordu.

Kısa bir süre sonra Folsom askerlerin bir kısmını da yardıma çağırdı. Himalaya çok sayıda kolu olan bir Hint tanrıçası gibi odanın merkezinde oturuyordu. Getirdiğimiz kitapları göz açıp kapayana kadar konusuna göre düzenlemiş oluyordu. Yüzünde dingin bir tebessüm vardı. Büyükbabam heyecanlı bir sızma operasyonundan bahsederken böyle görünürdü. Şarkı ise antik silahlar koleksiyonunu anlatırken. Bu, işinden büyük bir zevk alan insanların yüzünde gördüğüm bir ifadeydi.

Bir başka kitap yığınıyla Himalaya'nın yanına koştum. Bana bakmadan kitapları aldı ve kart dağıtan bir krupiye gibi onları öbeklere dağıttı.

Etkileyici! diye düşündüm.

"Tamam, söylemeden edemeyeceğim," dedi Himalaya çalışmaya devam ederken. Askerler tıngırdayan zırhlarıyla koşarak kitap yığınlarını Himalaya'ya getiriyorlar ve onun düzenleyip arkasına bıraktığı kitapları alıp götürüyorlardı.

"Özgür Krallıklar halkı neden böyle?" diye sordu Himalaya.

Biriyle konuşmaktan ziyade, kendi kendine söyleniyormuş gibiydi. "Yani ben Kütüphanecilerin halktan bilgi saklamasını doğru bulmadığım için Suskun Diyarlar'ı terk ettim.

"Ama düzenlemenin neresi kötü? Kitaplara neden böyle davranıyorsunuz? Biraz düzenin ne zararı var? Her şeyin özgür ve başıboş olmasını sevdiğinizi iddia ediyorsunuz ama hiç kural olmazsa, kaos olur. Düzen *önemlidir*."

Elimdeki kitap yığınını yere bıraktıktan sonra geri koştum.

"Burada kim bilir ne hazineler kaybedecektiniz!" diye çıkıştı Himalaya. "Küf kitapları mahveder. Fareler onları kemirir. Kitaplar bakım ister, *özen* ister. Birinin elinizdeki kitapları kayıt altına alması lazım ki kendi koleksiyonunuzun değerini anlayın!"

Folsom alnından ter damlayarak yanıma geldi. Sevgi dolu gözlerle ve büyük bir tebessümle Himalaya'ya baktı.

"Kişiliğimden neden vazgeçmek zorunda olayım ki?" diye söylendi Kütüphaneci. "Neden hem kendim olup hem de sizin tarafınızda yer alamıyorum? Bilgileri saklamak değil düzenlemek istiyorum! Dünyayı yönetmek değil dünyaya bir düzen getirmek istiyorum! Her şeyin aynı olmasını değil her şeyi *anlamayı* istiyorum!"

Bir an durdu. "Ben *iyi* bir Kütüphaneciyim!" dedi zafer dolu bir sesle. Büyük bir kitap yığını alıp tuzluk gibi salladı ve kitaplar nasıl olduysa konusuna, boyutuna ve yazarına göre sıraya dizildi.

"*Vay canına*," dedi Folsom.

"Onu *gerçekten* seviyorsun," dedim.

Folsom kızararak bana baktı. "Çok mu belli oluyor?"

Aslında ben farkına varmamıştım ama yine de gülümsedim.

"Son altı ay harikaydı," dedi Folsom âşık insanlara özgü o romantik ve iğrenç ses tonuyla. "Başlangıçta sadece casus olup olmadığını belirlemeye çalışıyordum ama güvenilir olduğuna karar verince... onunla zaman geçirmeye devam etmek istedim. O yüzden ona Nalhalla geleneklerini öğretmeyi teklif ettim."

"Ona söyledin mi?" diye sordum. Askerler etrafımda kitap yığınlarıyla koşturuyorlardı.

"Söyleyemem," dedi Folsom. "Yani, ona bir baksana. O inanılmaz biri! Bense sıradan bir tipim."

"Sıradan bir tip mi?" diye sordum. "Folsom, sen Smedry ailesindensin. Soylusun!"

"Evet," dedi gözlerini yere indirerek. "Ama o sadece bir unvan. Ben sıkıcı bir insanım aslında. Bir eleştirmeni kim ilginç bulur ki?"

Kütüphanecilerin de çok heyecan verici insanlar olarak tanınmadıklarını söylemek üzereyken kendimi tuttum.

"Bak," dedim. "Ben bu işlerden pek anlamam ama onu seviyorsan söylemelisin bence. Ben..."

O sırada Prens Rikers yanımıza geldi. "Baksanıza!" dedi bir kitap göstererek. "Romanlarımdan birini de buraya koymuşlar! Gelecek nesiller için. Müziği bile çalışıyor. İşte!"

Kitabın kapağını açtı.

Bunun üzerine Folsom yüzüme bir yumruk attı.

16

Genellikle sorunları çözmenin en iyi yolunun şiddet olmadığını açıkça belirtmek isterim.

Mesela kızgın ninjalar tarafından saldırıya uğradığınızda, çözümlerden biri ninjaların liderini tekmeleyip katanasını çalmak ve romanlara özgü muhteşem bir hiddetle grubun geri kalanını kılıçtan geçirmektir. Bu tatmin edici –ve biraz da eğlenceli– olabilir, ama aynı zamanda büyük bir karmaşaya da yol açar ve bütün bir ninja klanının öfkesini üzerinize çekersiniz. Ömrünüzün sonuna kadar peşinizden katiller gönderirler. (Bir randevunun ortasında bir ninjayla dövüşmek zorunda kalmak oldukça utanç verici olabilir.)

Dolayısıyla dövüşmek yerine, ninjaları soya sosuyla kandırıp kardeşlerinize saldırmaya gönderebilirsiniz. Böylece elinizdeki fazla soya sosundan kurtulmuş olursunuz. Şiddetten kaçınmak ne kadar kolay gördünüz mü?

Ancak şiddetin kaçınılmaz olduğu durumlar da *vardır*. Bunlar genellikle, birini eşek sudan gelene kadar dövmek istediğiniz durumlardır. Ne yazık ki o anda söz konusu "biri" bendim. Folsom'un yumruğunu hiç beklemiyordum ve bütün gücüyle yüzüme isabet etti.

O anda çok ilginç bir şey fark ettim: Hayatımda ilk kez yumruk yiyordum. Benim için özel bir andı. Tekmelenmeye benziyordu ama daha çok eklem ve limon kokusu içeriyordu.

Belki de limon kokusu, odanın arka tarafındaki cam zemine doğru uçarken beynimin kısa devre yapmasından kaynaklanıyordu. Darbe sersemlememe yol açtı ve nihayet kendime geldiğimde karşımda tam bir kaos vardı.

Askerler Folsom'u zapt etmeye çalışıyorlardı. Onu yaralamak istemiyorlardı, çünkü o bir soyluydu; onu yakalayıp dizginlemeye çalışmaktan başka çareleri yoktu. İşler pek iyi gitmiyordu. Folsom tuhaf bir şekilde hem dehşete kapılmış bir kontrolsüzlükle hem de şaşmaz bir isabetle dövüşüyordu. İplerini bir kung fu ustasının tuttuğu bir kukla gibiydi. Ya da tam tersi. Arkada bayat bir melodi çalıyordu; belli ki bu benim kitabımın tema müziğiydi.

Folsom garip (ama isabetli) tekmelerle ve yumruklarla askerlerin arasında ilerliyordu. On tane askeri yere sermişti bile ve diğer onunun durumu da iyi değildi.

"Çok heyecanlı!" dedi prens. "Umarım birileri not alıyordur! Kâtiplerimden birini neden yanıma almadım sanki? Birkaçını çağırayım bari!" Rikers kavganın merkezine yakın bir yerde duruyordu.

Lütfen şunu yumruklayın, diye düşündüm titreyen bacaklarla ayağa kalkarken. Birazcık.

Ne var ki öyle bir şey olmadı çünkü Folsom askerlere odaklanmıştı. Himalaya askerlere Folsom'un kulaklarını tıkamaya çalışmalarını söylüyordu. Bastille neredeydi? Kavga seslerini duyunca koşup gelmesi gerekirdi.

"Alcatraz Smedry Tema Müziği" çalmaya devam ediyordu ve ses prensin yakınlarında bir yerden geliyordu. "Prens Rikers!" diye bağırdım. "Kitap! Nerede? Kitabı kapatmamız lazım!"

"Ne?" Prens bana döndü. "Kavga başlayınca düşürdüm galiba."

Prens düzenlenmemiş bir kitap yığınının yanında duruyordu. Söverek yığına doğru ilerledim. Müziği durdurabilirsek, Folsom dans etmeyi bırakırdı.

O anda kavga benim bulunduğum yöne doğru döndü. Folsom

–korkudan fal taşı gibi açılmış vahşi gözlerle– askerlerin dördünü havaya savurdu.

Onunla karşı karşıya kaldım. Bana ciddi bir zarar verebileceğini *sanmıyordum*. Smedry Yeteneklerinin sağı solu belli olmazdı ama insanlara nadiren büyük zararlar verirlerdi.

Gerçi... ben de kendi Yeteneğimle birkaç kol kırmamış ve canavar öldürmemiş miydim?

Hay aksi, diye düşündüm. Folsom yüzüme bir yumruk atmak üzere elini kaldırdı.

Yeteneğim devreye girdi.

Smedry Yeteneklerinin, özellikle de benimkinin tuhaf yanlarından biri de bazen kendiliğinden devreye girmeleriydi. Benimki, biri beni öldürmeye çalışırsa, o kişinin silahını kırıyordu.

İçimden karanlık ve vahşi bir güç çıktığını hissettim. Ben onu göremiyordum ama Folsom'un üzerine atıldığını hissedebiliyordum. Gözleri fal taşı gibi açılan Folsom tökezledi. Dövüş sanatları gücü bir anlığına onu terk etmiş gibiydi. Sanki ansızın Yeteneğini *kaybetmişti*.

Folsom önümde yere kapaklandı. O anda yanımdaki yığında duran bir kitabın patlamasıyla etrafa cam ve kâğıt parçaları saçıldı. Müzik durdu.

Folsom inledi. Tökezleyişi onu önümde diz çöker bir pozisyonda bırakmıştı ve üzerimize konfeti gibi kâğıt parçaları yağıyordu. İçimdeki canavarın susup geri çekildiğini hissettim ve ortalık duruldu.

Küçüklüğümde Yeteneğimi bir lanet gibi görürdüm. Sonradansa onu vahşi bir süper güç gibi görmeye başlamıştım. Ancak o anda ilk kez Yeteneğim bana içimdeki yabancı bir şeymiş gibi geldi.

Canlı bir şeymiş gibi.

"Bu inanılmazdı!" dedi askerlerden biri. Başımı kaldırınca, askerlerin huşu içinde bana baktığını gördüm. Himalaya afallamış gibiydi. Prens kollarını bağlamış duruyor, nihayet bir dövüşe tanıklık etmenin mutluluğuyla sırıtıyordu.

"İçinizden bir güç dalgası çıktığını gördüm Lord Smedry," dedi askerlerden biri. "Başka bir Yeteneği bile durdurmayı başardı."

Takdir edilmek *güzeldi*. Kendimi lider gibi hissetmemi sağladı. Kahraman gibi. "Arkadaşlarınızla ilgilenin," dedim yerdeki askerleri işaret ederek. "Bana yaralılar konusunda rapor verin." Folsom'un ayağa kalkmasına yardımcı oldum.

Himalaya onu teselli etmeye gelirken, Folsom gözlerini utançla ayakkabılarına dikti. "Aptallık konusunda kendime on üzerinden dokuz veriyorum," dedi Folsom. "Böyle bir şeyin yaşanmasına engel olamadığıma inanamıyorum. Yeteneğimi *kontrol* edebilmem gerekirdi!"

"Ne kadar zor olduğunu biliyorum," dedim. "İnan bana. Senin suçun değildi."

Prens Rikers yanımıza geldi. "Bu mükemmeldi," dedi. "Kitaba yazık oldu gerçi."

"Çok üzüldüm," dedim düz bir sesle. Bastille'i bulmak için etrafıma baktım. O *nerelerdeydi*?

"Hiç sorun değil," dedi Rikers cebine uzanarak. "Devam kitabı da buradaymış!" Bir kitap çıkarttı ve kapağını açmaya yeltendi.

"*Sakın ha!*" diye çıkıştım kolunu tutarak.

"Evet, kötü bir fikir sanırım," dedi Prens Rikers. Kolunda duran elime göz attı. "Biliyor musun, bana kız kardeşimi hatırlatıyorsun. Onun kadar gergin olmanı beklemiyordum."

"Ben gergin değilim," diye çıkıştım. "Sinirliyim. Arada fark var. Himalaya, düzenleme işi nasıl gidiyor?"

"Yarıladık sanırım," dedi. Gerçekten de kitaplar yan yana dizilmiş kuleler oluşturmaya başlamıştı. Diğerlerinden çok daha küçük bir kule dikkatimi çekti. Unutulmuş Dil'de yazılmış kitaplardan meydana geliyordu.

Sadece dört kitap vardı ama bu kadar kitabın arasında onları bulmuş olmak bana inanılmaz geliyordu. Onlara doğru yürüyüp, Çevirmen Merceklerini çıkartmak için ceketimin cebine uzandım.

Optik Mercekleri çıkartıp onları taktım. Optik Merceklerin varlığını bile unutmuştum. Demek ki onları artık kanıksamıştım. Çevirmen Merceklerini takınca, kitapların isimlerini okuyabilmeye başladım.

İçlerinden biri, adalet ve kanunlar üzerine kaleme alınmış felsefi bir eserdi. İlginçti ama annemin ele geçirmek için bu kadar büyük risklere gireceği bir kitap gibi görünmüyordu.

Diğer üç kitabın ise etkileyici bir tarafı yoktu. Savaş arabası yapımını anlatan bir kılavuz, bir tüccarın Atina'da alıp sattığı tavukların sayısını gösteren bir muhasebe defteri ve bir yemek kitabı. (Antik yüce uygarlıkların bile kurabiye yapımı konusunda yardıma ihtiyacı oluyormuş demek ki.)

Askerleri kontrol etmeye gittim ve hiçbirinin ağır yaralı olmadığını öğrenince rahatladım. Folsom altısını bayıltmış, birkaçının da kemiklerini kırmıştı. Yaralılar revire gitmek üzere oradan ayrıldılar ve diğerleri Himalaya'ya yardım etmeye döndüler. İçlerinden hiçbiri Bastille'i görmemişti.

Kitap kulelerinin oluşturmaya başladığı labirentin arasında ilerledim. Belki de Bastille kazı yapanlara dair bir iz bulmaya gitmişti. Kazı sesleri başlangıçta odanın güneydoğu köşesinden geliyordu ama oraya yaklaştığımda artık sesleri duyamadığımı fark ettim. Annem onu yakaladığımızı fark etmiş miydi? Kazı seslerinin kaybolmasıyla, başka bir ses duymaya başladım.

Fısıltılar.

Merak içinde ve biraz da ürkerek sesin geldiği yere doğru yürüdüm. Bir kitap kulesinin köşesinden döndüm ve labirentin içinde küçük bir çıkmaz buldum.

Bastille soğuk cam zemine kıvrılıp yatmış, kendi kendine bir şeyler fısıldıyor ve titriyordu. Yanına koşup çömeldim. "Bastille?"

Daha da kıvrıldı. Savaş Mercekleri elindeydi. Gözlerinde yaralı bir ifade vardı. Bir kayıp duygusu. Keder. Derin ve narin bir şey ondan sökülüp alınmıştı ve bir daha da geri gelmeyecekti sanki.

Kendimi çaresiz hissettim. Yaralı mıydı? Bastille titreyip kıpırdandıktan sonra başını kaldırıp bana baktı. Orada olduğumu ilk o anda fark etmiş gibiydi.

Benden hemen uzaklaştı ve doğrulup oturdu. İçini çekerek kollarını dizlerine doladı ve başını dizlerinin arasına koydu. "Beni neden hep böyle görüyorsun?" diye sordu sessizce. "Ben güçlü bir insanım. Gerçekten."

"Biliyorum," dedim kendimi beceriksiz hissederek ve utanarak.

Bir süre öyle kaldık. Bastille tepkisizdi, bense ne hata yaptığımı bilmememe rağmen kendimi tam bir aptal gibi hissediyordum. (Bunu okuyan bütün delikanlılara bir not: Buna alışın.)

"Şey..." dedim. "Akıltaşı'yla bağının koparılmasından dolayı hâlâ sıkıntı mı yaşıyorsun?"

Bastille başını kaldırıp baktı; gözleri kıpkırmızı olmuştu. "Sanki..." dedi alçak bir sesle. "Sanki eskiden anılarım vardı. Güzel anılar. Sevdiğim yerlerin, tanıdığım insanların anıları. Oysa şimdi hepsi gitti. Eskiden oldukları yerdeki boşluğu *hissedebiliyorum*."

"Akıltaşı o kadar mı önemli?" diye sordum. Bu aptalca bir soruydu ama *bir şeyler* söylemem gerektiğini hissetmiştim.

"Bütün Kristalya Şövalyeleri'ni birbirine bağlıyor," diye fısıldadı Bastille. "Bizi güçlendiriyor, rahatlatıyor. Onun sayesinde kendimizin bir parçasını paylaşıyoruz."

"Bunu sana yapan ahmakların kılıçlarını paramparça etmeliydim," diye gürledim.

Bastille titreyip kollarını kavuşturdu. "Eninde sonunda Akıltaşı'na tekrar bağlanacağım, dolayısıyla sana bu kadar öfkelenmemeni söylemem gerekir muhtemelen. Onlar iyi insanlar ve nefretini hak etmiyorlar. Ama şu anda onlara anlayış göstermekte zorlanıyorum açıkçası." Yorgun bir tavırla gülümsedi.

Ben de gülümsemeye çalıştım ama bu hiç de kolay değildi. "Birileri bunları yaşamanı istedi Bastille. Sana tuzak kurdular."

"Belki," dedi Bastille içini çekerek. Krizi atlatmış gibi görünüyordu ama daha da güçsüz düşmüştü.

"Belki mi?" diye sordum.

"Bilmiyorum Smedry," dedi. "Belki de hiç kimse bana tuzak kurmadı. Belki gerçekten çok hızlı terfi ettim ve kendi kendime başarısızlığa uğradım. Belki... belki bana karşı kurulmuş büyük bir komplo yoktur."

"Haklı olabilirsin," dedim.

Siz buna inanmıyorsunuz elbette. Yani, büyük bir komplo olmadığı ne zaman görülmüştür? Bütün bu kitap serisi *dünyayı gizliden gizliye yöneten kötü Kütüphaneciler tarikatını* anlatıyor kumlar aşkına!

"Alcatraz?" diye seslendi biri. Biraz sonra köşeden Şarkı göründü. "Himalaya Unutulmuş Dil'de yazılmış bir kitap daha buldu. Bakmak istersin diye düşündük."

Bastille'e baktım; eliyle gitmemi işaret etti. "Ne yani, bebek bakıcısına mı ihtiyacım var sence?" diye çıkıştı. "Git. Ben de birazdan gelirim."

Tereddüt ettim ama Şarkı'yı takip ederek kitap kulelerinin arasından odanın merkezine döndüm. Prens kitaplardan yapılmış bir tahtta oturuyor ve sıkılmış görünüyordu. (Tahtı kime yaptırdığını hâlâ bilmiyorum.) Folsom kitapların taşınmasını idare ediyor, Himalaya ise hiçbir yavaşlama belirtisi göstermeden kitapları düzenlemeye devam ediyordu.

Şarkı kitabı bana uzattı. Unutulmuş Dil'de yazılmış bütün kitaplar gibi, bu kitabın yazıları da anlaşılmaz karalamalardan ibaretti. Birinci Alcatraz –benim ilk atam– ölmeden önce Yeteneğini, hiç kimse okuyamasın diye halkının dilini kırmak için kullanmıştı.

Çevirmen Merceklerine sahip olmayan hiç kimse. Çevirmen Merceklerini taktım ve yine yemek kitabı çıkmamasını umarak ilk sayfayı açtım.

Smedry Halkının Yetenekleri Üzerine Gözlemler ve Çöküşle-

rine Yol Açan Olaylara Dair Bir Açıklama yazıyordu. Yazar Fenilious K. Wandersnag, Majesteleri Alcatraz Smedry'nin Kâtibi.

Gözlerimi kırpıştırıp kelimeleri tekrar okudum.

"Çocuklar?" dedim dönerek. "Çocuklar!"

Askerler durdu ve Himalaya bana baktı. Kitabı havaya kaldırdım.

"Aradığımız şeyi bulduk sanırım."

17

İşler sarpa sarmak üzere.

Fark etmemiş miydiniz yoksa? Ben gün gibi ortada olduğunu düşünmüştüm. Kitabın neredeyse sonuna geldik ve kısa bir süre önce büyük bir zafer elde ettik. Her şey yolunda görünüyor. Dolayısıyla her şey sarpa saracak elbette. Olay örgüsü kalıplarına daha çok dikkat etmelisiniz.

Her şeyin yoluna gireceğini söylemek isterdim ama sanırım anlamanız gereken bir durum var. Bu, serinin ortalarında yer alan bir kitap. Herkesin bildiği gibi, serinin ortalarındaki kitaplarda kahramanlar *hep* kaybeder. Böylece seri daha heyecanlı olur.

Üzgünüm. Neyse ki kitaplarımın sonları muhteşem oluyor en azından, değil mi?

Görev yerlerine dönmelerini söyleyerek askerleri gönderdim. Şarkı ve Folsom, okuyamayacak olsalar da yanıma gelip kitaba baktılar. Annemin yanında kitabı okuyabilecek bir Optikçi olmalıydı; Mercekler tek başına onun işine yaramazdı.

"Aradığımız şeyin bu olduğundan emin misin?" diye sordu Şarkı kitabı evirip çevirerek.

"Bu, Incarna'nın çöküşünü anlatan bir tarih kitabı," dedim. "Birinci Alcatraz'ın kâtibi tarafından kaleme alınmış."

Şarkı bir ıslık koyuverdi. "Vay canına. Şansa bak!"

"Şans değil," dedi Bastille köşeden çıkıp yanımıza gelerek.

Hâlâ bitkin görünüyordu ama ayaktaydı en azından. Cesaret verici olduğunu umduğum bir tavırla ona gülümsedim.

"Güzel sırıtış," dedi. "Her neyse, burası Kraliyet Arşiv..."

"*Kütüp*..." diye başladı Folsom.

"... sözümü kesme," diye çıkıştı Bastille. Tam formundaydı... Ruhunun bir kısmının sökülüp alınması, insanı böyle yapıyordu herhâlde.

"Burası Kraliyet Arşiv Binası," diye devam etti Bastille. "Bu kitapların çoğu yüzyıllar boyunca Nalhalla soyluları tarafından nesilden nesle aktarıldı. Smedryler, Kristalya Şövalyeleri ve bize katılan diğer soylular da bu koleksiyona kendi katkılarını yaptı."

"Evet doğru," dedi Prens Rikers kitabı Şarkı'dan alıp inceleyerek. "İnsanlar Unutulmuş Dil'de yazılmış kitapları atmazlar. Bu kitapların çoğu yıllardır burada. Kopyaların kopyaları."

"Bu karalamaları kopyalayabiliyor musunuz?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Kâtipler çok titiz olabiliyorlar," dedi Şarkı. "Neredeyse Kütüphaneciler kadar kötüler."

"Pardon?" dedi Himalaya yanımıza gelerek. Son askerlere de emirlerini vermişti ve askerler onun düzenlediği kitapları taşıyorlardı. Arkası darmadağınık kitap yığınlarıyla, ön tarafı ise özenle sıralanmış kitaplarla dolu olan oda tuhaf görünüyordu.

"Şey..." dedi Şarkı. "*Seni* kastetmemiştim Himalaya. İyileşme sürecinde olmayan Kütüphanecileri kastetmiştim."

"Ben de iyileşme sürecinde değilim," dedi Himalaya kollarını bağlayarak. Suskun Diyarlar'a özgü bluzuyla ve eteğiyle kararlı bir tavra büründü. "Söylediklerimde ciddiydim. Kötü olmadan da Kütüphaneci olunabileceğini kanıtlayacağım. Bir yolu *olmalı*."

"Öyle diyorsan..." dedi Şarkı.

Şarkı'ya katılıyordum. Kütüphaneciler... Kütüphaneciydi işte. Çocukluğumdan beri beni baskı altında tutmuşlardı. Mokia'yı fethetmeye çalışıyorlardı.

"Bence harika bir iş çıkardın," dedi Folsom Himalaya'ya. "Verimli çalışmak konusunda sana on üzerinden on veriyorum."

Prens Rikers bunun üzerine burun kıvırdı. "Affedersiniz," dedi ve Unutulmuş Dil'de yazılmış olan kitabı bana verip uzaklaştı.

"Bu da neydi şimdi?" diye sordu Himalaya.

"Sanırım Folsom prense kitap eleştirmeni olduğunu hatırlattı," dedi Bastille.

Folsom içini çekti. "İnsanları kızdırmak istemiyorum. Sadece... insanlara dürüst fikirlerini söylemezsen, kendilerini nasıl geliştirebilirler ki?"

"Sanırım herkes dürüst fikirlerini duymak istemiyor Folsom," dedi Himalaya elini onun koluna koyarak.

"Belki onunla konuşabilirim," dedi Folsom. "Düşüncelerimi açıklarım."

Prensin dinleyeceğini sanmıyordum ama Rikers'ın peşinden giden Folsom'a hiçbir şey söylemedim. Himalaya sevgiyle kararlı eleştirmene bakıyordu.

"Onu seviyorsun, değil mi?" diye sordum.

Himalaya kızararak bana döndü. Bastille koluma bir yumruk attı.

"Ah!" dedim. (Yumruğu atan Bastille olduğunda, Yeteneğim hiç devreye girmiyordu. Belki de cezalandırılmayı hak ettiğimi düşünüyordu.) "Bunu neden yaptın?"

Bastille gözlerini devirdi. "Bu kadar patavatsız olmana gerek yok Smedry."

"Sen hep patavatsızsın!" diye yakındım. "Neden ben yapınca yanlış oluyor?"

"Çünkü sen *beceremiyorsun* da ondan. Şimdi bu genç kadını utandırdığın için özür dile."

"Önemli değil," dedi Himalaya. Yüzü hâlâ kıpkırmızıydı. "Ama lütfen böyle şeyler söyleme. Folsom Özgür Krallıklar'da yabancılık çektiğimi bildiği için bana kibar davranmaya çalışıyor sadece. Saçmalıklarımla ona yük olmak istemiyorum."

"Ama Folsom dedi ki... Aman!"

"'Aman' mı dedi?" diye sordu Himalaya şaşkınlıkla. Belli ki Bastille'in cümlemin ortasında ayağıma bastığını görmemişti.

"Bir saniye," dedi Bastille Himalaya'ya gülümseyip beni çekiştirerek. Yeterince uzaklaştığımızda parmağını yüzüme doğrulttu ve "Sen bu işe karışma," dedi.

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü onlar bunu kendi aralarında çözebilirler ve senin işleri karıştırmana gerek yok."

"Ama Folsom'la konuştum ve o da Himalaya'dan hoşlanıyor! Bunu söylemeliyim ki kara sevdalı timsahlar gibi davranmayı bıraksınlar."

"Timsah mı?"

"Ne var?" diye sordum savunmaya geçerek. "Timsahlar da âşık olur. Yavru timsahlar da *bir yerden* geliyor sonuçta. Her neyse, bunun konumuzla ilgisi yok. O ikisiyle konuşup bu karışıklığı gidermeliyiz ki işlerine güçlerine bakabilsinler."

Bastille gözlerini devirdi. "Nasıl oluyor da bazen son derece akıllı, bazen de bu kadar *aptal* olabiliyorsun Smedry?"

"Haksızlık ediyorsun ve..." Durdum. "Bir dakika, akıllı olduğumu mu düşünüyorsun?"

"*Bazen* akıllı oluyorsun dedim," diye çıkıştı Bastille. "Ama *hep* sinir bozucusun ne yazık ki. Eğer işleri berbat edersen, ben... bilmiyorum. Parmaklarını kesip düğün hediyesi olarak timsahlara yollarım."

Kaşlarımı çattım. "Bir dakika. Ne?"

Bastille arkasını dönüp gitti. Gülümseyerek uzaklaşmasını izledim.

Akıllı olduğumu düşünüyordu.

Bir süre mutlulukla orada sersem sersem dikildim. Sonra ağır adımlarla Şarkı'nın ve Himalaya'nın yanına yürüdüm.

"... düşünsenize," diyordu Himalaya. "Sorun, olayın *Kütüpha-*

neci kısmı değil, *kötü* kısmı. Bir kişisel gelişim programı başlatabilirim. Adsız Kütüphaneciler Derneği gibi bir şeyler."

"Bilmiyorum," dedi Şarkı çenesini ovuşturarak. "Önünde zorlu bir mücadele varmış gibi görünüyor."

"Kütüphaneciler kadar Özgür Krallıklar halkının da bu konuda eğitilmesi gerekiyor!" Ben yaklaşınca, Himalaya bana dönüp gülümsedi. "Her neyse, bu kitapların geri kalanını da düzenlemeliyiz bence. Tutarlılık adına yani."

Elimdeki kitaba baktım. "İstediğini yap," dedim. "Ben bu kitabı güvenli bir yere götüreceğim. Yeterince zaman kaybettik zaten."

"Ama ya burada başka önemli kitaplar da varsa?" diye sordu Himalaya. "Belki annenin istediği kitap bu değildir."

"Bu," dedim. Bir şekilde *biliyordum*.

"Peki bu kitabın burada olduğunu nereden biliyordu?" diye sordu Himalaya. "Biz bilmiyorduk."

"Annem beceriklidir," dedim. "Eminim..."

O anda Şarkı tökezledi.

"Hay aksi!" dedi Himalaya. "İyi misin... Aman!"

Son kısmı, onu kolundan tutarak bir kitap yığınının arkasına çektiğim için söylemişti. Bastille'in de Prens Rikers ve Folsom ile birlikte aynı şeyi yaptığını görebiliyordum. Şarkı yuvarlanarak saklandığımız yere geldi ve gergin bir tavırla çömeldi.

"Ne *yapıyorsunuz?*" diye sordu Himalaya.

Parmağımı dudağıma koyup endişeyle bekledim. Tıpkı bütün Yetenekler gibi, Şarkı'nın Yeteneğine de bütünüyle güvenmek mümkün değildi ama tehlikeli olaylar yaşanmadan önce tökezlemek konusunda istikrarlı bir çizgisi vardı. Önsezisi –ya da sakarlığı– Suskun Diyarlar'da hayatımı kurtarmıştı.

Bu seferkinin yanlış alarm olduğuna hükmetmek üzereydim. Derken, sesler duydum.

Odanın kapısı açıldı ve annem içeri girdi.

* * *

Bir dakika. Siz hâlâ burada mısınız? Son cümlenin bölüm sonu olacağını düşünmüştüm. Bence güzel ve etkileyici bir son olurdu.

Bölüm yeterince uzun değil mi? Gerçekten mi? Hım. Devam edelim öyleyse. Öhö.

* * *

Şaşkınlıkla bakakaldım. Karşımda gerçekten annem Shasta Smedry duruyordu. Partide taktığı peruktan kurtulmuştu ve sarı saçlarını topuz yapmıştı. Gözlerinde kemik çerçeveli gözlüğü vardı. Yüzü çok sertti. Duygusuz. Diğer Kütüphanecilerden bile daha duygusuz.

Kalbim duracak gibi oldu. Günün erken saatlerinde annemi hayal meyal gördüğüm birkaç sefer sayılmazsa, anayurdumdaki kütüphaneden sonra onu ilk görüşümdü bu. Annem olduğunu öğrendikten sonraki ilk görüşüm.

Shasta'nın yanında büyük bir Kütüphaneci grubu vardı; iriyarı, kaslı, papyonlu ve gözlüklü tipler. (İnek öğrenci DNA'sıyla futbolcu DNA'sının karışımı sonucunda genetik mutasyona uğramış gibi görünen tipler. Eminim boş zamanlarında birbirlerine eşek şakaları yapıyorlardı.)

Annemin yanında ayrıca yirmi yaşlarında genç ve çilli bir delikanlı da vardı. Süveter ve kumaş pantolon (Kütüphanecilere özgü kıyafetler) giymişti ve gözlerinde bir gözlük vardı. Camları renkli bir gözlük.

Kara Optikçi, diye düşündüm. *Haklıymışım demek ki.* Bu delikanlı annem için Çevirmen Merceklerini kullanacaktı ama hiç de Karayanık kadar tehlikeli görünmüyordu. Elbette yanında annemin olması durumu telafi ediyordu.

Peki ama merdivenlerdeki askerleri nasıl atlatmışlardı? Görünüşe göre Şarkı haklıydı ve merdiven boşluğuna tünel kazmışlardı. Dövüş sesleri duymamız gerekmez miydi? Ya nöbet tutan iki şövalye? Dışarı koşup neler olduğunu görmek istiyordum.

Kütüphanecilerden oluşan grup odanın ön tarafında durdu. Ben kitapların arkasında saklanmaya devam ettim. Bastille, Prens Rikers ile Folsom'u başka bir kitap yığınının arkasına çekmeyi başarmıştı ve köşeden gizlice odayı gözetliyordu. Göz göze geldik ve yüzünde şaşkın bir ifade olduğunu gördüm.

Çok garip bir şeyler dönüyordu. Merdiven boşluğundan neden hiç dövüş sesi gelmemişti?

"Burada çok garip bir şeyler dönüyor," dedi annem. Sesi odada yankılandı. "Bu kitaplar neden böyle düzenlenmiş?"

Çilli Optikçi gözlüğünü düzeltti. Neyse ki bu gözlükte beni fark etmesini sağlayacak kırmızı renkli Optik Mercekler değil, turuncu-mavi çizgili Mercekler vardı. Ben bu türü bilmiyordum.

"Konuştuğum bilginler buranın darmadağınık olduğunu söylediler Shasta," dedi Optikçi genizden gelen bir sesle. "Ama onların neyi düzenli neyi dağınık bulduğunu kim bilir? Bu yığınlar bir soytarı tarafından düzenlenmiş gibi görünüyor!"

Himalaya hışımla ileri atıldı ve Şarkı Kütüphanecinin kataloglama yeteneğini savunmak üzere öne çıkmasını önlemek için onu kolundan yakalayıp tutmak zorunda kaldı.

"Tamam," dedi Shasta. "Birilerinin yaptığımız şeyin farkına varmasının ne kadar süreceğini bilmiyorum. Bir an önce o kitabı bulup buradan gitmek istiyorum."

Kaşlarımı çattım. Demek ki odaya gizlice girmişlerdi. Bu iyi bir plandı; Kraliyet-Arşiv-Binası-Kütüphane-Değil'den bir kitap çalınsa, bunun fark edilmesi yüzyıllar sürerdi. Fark edilirse tabii.

Ne var ki bu, annemin ve yaklaşık otuz Kütüphaneciden oluşan bir grubun binadaki bütün savunmaları atlatmayı başardığı anlamına geliyordu. Bu bana imkânsız görünüyordu.

Her koşulda, başımız dertteydi. Yanımda saldırı gücüne sahip Mercekler yoktu ve Akıltaşı ile bağının koparılması Bastille'i çökmenin eşiğine getirmişti. Geriye bir tek Folsom kalıyordu. Onun

ortalığı kasıp kavurabildiğini görmüştüm ama o kadar güvenilmez bir Smedry Yeteneğine bel bağlama fikri hiç hoşuma gitmiyordu.

Çıkıp ordumuzu aldıktan sonra geri dönüp dövüşmek çok daha iyi bir fikirdi. Bu fikri daha cazip kılan şeylerden biri de saraya haber gönderip büyükbabamı çağırabilecek olmamızdı. (Hatta birkaç tane de Özgür Krallıklar tankı belki.)

Gelgelelim, dışarı nasıl çıkacaktık? Kütüphaneciler kitapların arasında dolaşmaya başlamışlardı. Biz odanın ortalarında bir yerdeydik ve lamba olmadığı için bulunduğumuz yer karanlıktı ama uzun süre saklanamayacağımız belliydi.

"Tamam," diye fısıldadım Şarkı ile Himalaya'ya. "Buradan çıkmalıyız! Aklınıza gelen bir fikir var mı?"

"Belki sessizce dışarı sıvışabiliriz," dedi Himalaya labirent gibi koridorları işaret ederek.

Kütüphanecilerden biriyle karşılaşma riski hoşuma gitmedi. Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Arkada saklanabiliriz," dedi Şarkı fısıldayarak. "Belki yılıp giderler..."

"Karşımızda bir Kütüphaneci *grubu* var Şarkı," dedim. "Himalaya'nın yaptığını hepsi yapabilir. Aradıklarını dakikalar içinde bulabilirler!"

Himalaya sessizce hıhladı. "Hiç sanmam," dedi. "Ben Sancak Muhafızları'ndandım; dünyanın en iyi tasnifçilerinden. Karşımızdakilerin çoğu acemi çaylak. Kitapları Rutubetli Kiriş metodolojisine göre sıralamayı bırak, alfabetik olarak sırlamakta bile zorlanırlar."

"Yine de *bunu* almadan gideceklerini sanmıyorum," diye fısıldadım. Elimdeki kitaba göz attıktan sonra ana koridorun karşı tarafındaki Bastille'e baktım. Gergin ve temkinli görünüyordu. Dövüşmeye hazırlanıyordu; ne de olsa en sık başvurduğu çözüm yolu buydu.

Harika, diye düşündüm. *Bu işin sonu iyi bitmeyecek.*

"Keşke kardeşim burada olsaydı," dedi Şarkı. "Kendini Kütüphanecilerden birine benzetip buradan sıvışabilirdi."

Donakaldım. Şarkı'nın kardeşi Avustralya, Mokia heyetiyle birlikte Krallar Konseyi'ni doğru kararı vermeye ikna etmeye çalışıyordu. Avustralya'nın Yeteneği uyuduktan sonra çok çirkin uyanmaktı. Yani kısa bir süreliğine başka biri gibi görünebiliyordu. O yanımızda değildi ama Kılık Değiştirme Mercekleri yanımızdaydı. Çabucak Mercekleri çıkarttım. Ben bu sayede dışarı çıkabilirdim. Peki ama diğerleri ne yapacaktı?

Koridorun karşı tarafına baktım. Bastille gözlerime baktıktan sonra elimdeki Mercekleri gördü. Mercekleri tanıdığı belliydi. Başını sallayarak onayladı.

Bakışları *Git* diyordu. *Kitabı kurtar. Bizi merak etme.*

Eğer bu serinin diğer kitaplarını da okuduysanız, o yaştayken kendimi arkadaşlarımı terk edemeyecek kadar asil gördüğümü biliyorsunuzdur. Ne var ki değişmeye başlamıştım. Şöhreti tatmak –ki içten içe yeniden tatmaya can atıyordum– beni değiştirmeye başlamıştı.

Mercekleri takıp odaklandım ve kafamda bir Kütüphaneci canlandırdım. Ben değişirken Himalaya nefesini tuttu ve Şarkı kaşını kaldırdı. Onlara baktım.

"Kaçmaya hazır olun," dedim. Bastille'e baktım ve beklemesi gerektiğini göstermek için parmağımı kaldırdım. Ardından kapıyı işaret ettim. Ne demek istediğimi anlamış gibiydi.

Derin bir nefes alıp kitap yığınının arkasından çıktım. Oda loştu, çünkü oluşturduğumuz kitap kuleleri lambaların çoğunu kapatıyordu. Lambalar duvarların gerilerindeki yerlerinde asılı duruyordu; kitapları yakmak için kullanmaya çalıştığım lamba bile.

Nefesimi tutarak ileri çıktım. Kütüphanecilerin beni görünce alarm vermelerini bekliyordum ama onlar araştırmalarına dalmışlardı. Dönüp bana bakmadılar bile. Annemin yanına yürüdüm.

Bana baktı. Bayan Fletcher olarak tanıdığım kadın; çocukluğum boyunca beni azarlayıp durmuş olan kadın.

"Evet, ne var?" diye sordu. Aval aval ona bakmakta olduğumu fark ettim.

Aradığı kitabı kaldırıp gösterdim. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Kitabı ona verdim.

* * *

Burası bölüm sonu için uygun mu? Artık durabilir miyim? Oh, nihayet. Zamanı gelmişti.

18

Özür dilemek istiyorum. İlk kitabın sonlarına doğru, okurların bazen kitapları ellerinden bırakamadıkları için uyku saatlerini kaçırmalarıyla dalga geçmiştim. Bunun nasıl bir duygu olduğunu biliyorum. Bazen insan kendini hikâyeye kaptırır ve durmak istemez. Derken yazar bölümün sonunda annesiyle yüzleşmek gibi insafsızca bir şey yapar ve insanı sayfayı çevirip sonrasında olanları okumaya mecbur bırakır.

Bu çok insafsızca bir şeydir ve benim böyle şeylerden uzak durmam gerekir. Ne de olsa, bütün iyi kitaplarda olması gereken bir şey var: Tuvalet molası.

Tamam, biz kitabın kahramanları olarak bölüm aralarında tuvalete gidebiliyoruz ama ya siz? Siz kitabın yavaş ve sıkıcı bir kısmını bekliyorsunuz mecburen. Benim kitaplarımda öyle bir kısım *olmadığına* göre, sizi hikâyenin sonuna kadar bekletiyorum demek ki. Bu hiç de adil değil. Dolayısıyla işte size fırsat. Kitabın yavaş ve sıkıcı kısmı geliyor.

Kürklü panda, satranç oyunundaki müthiş yeteneğiyle ünlü, soylu bir hayvandır. Pandalar genellikle perhizlerinin önemli bir kısmını oluşturan deri şortlara karşılık satranç oynarlar. Ayrıca klan üyelerini küçültüp doldurarak küçük çocuklara pelüş oyuncak olarak sattıkları lisans anlaşmalarından da servet kazanırlar. Bu pelüş pandaların bir gün ayaklanıp dünyayı ele geçireceğine

dair bir teori de bulunmaktadır. Aslında bu çok eğlenceli olur, çünkü pandalar süperdir.

Tamam, işinizi hallettiniz mi? Harika. O zaman hikâyemize dönebiliriz artık. (Sizi beklemek zorunda olmak çok sinir bozucu. Gösterdiğim sabır için bana teşekkür etmelisiniz.)

Annem kitabı benden aldı ve çilli Kara Optikçi'ye doğru salladı. "Fitzroy, buraya gel."

"Tamam geliyorum Shasta," dedi Optikçi büyük bir hevesle. Anneme hayranlıkla bakıyordu. "Ne oldu?"

"Bunu oku," dedi annem, kitabı ve Çevirmen Merceklerini ona vererek.

Optikçi kitabı ve Mercekleri aldı; annemi memnun etmek için o kadar çırpınıyor olması midemi bulandırdı. Biraz uzaklaştım ve elimi yakındaki duvara doğru kaldırdım.

"Hım, evet..." dedi Fitzroy. "Shasta, işte bu! İstediğimiz kitap bu!"

"Çok güzel," dedi annem kitaba uzanarak.

O anda cam duvara dokundum ve kırma gücümü kullandım. Camı kıramayacağımı biliyor ve buna güveniyordum zaten. Geçmişte duvar, masa ve hatta duman gibi şeyleri iletim hattı gibi kullandığım olmuştu. Elektrik taşıyan bir kablo gibi, nesneler de kırma gücümü taşıyabiliyor ve diğer uçtaki nesne parçalanıyordu.

Bu bir riskti ama dostlarımı Kütüphanecilerle dolu bir odada yalnız bırakmayacaktım. Özellikle de bu dostlardan biri Alcatraz Smedry romanlarının yazarıyken. Gelecek nesillere bırakacağım mirası düşünmem gerekiyordu.

Neyse ki, işe yaradı. Kırma gücü bir gölün dalgaları gibi duvara yayıldı. Duvarlardaki lambalar kırıldı.

Her yer karanlığa büründü.

İleri atılıp Shasta ile Fitzroy arasında el değiştiren kitabı kaptım. Şaşkınlıkla dolu sesler yükseldi ve annemin sövdüğünü duydum. Kapıya koşup aydınlık koridora çıktım ve Kılık Değiştirme Merceklerini çıkarttım.

Odanın içinden bir çarpma sesi geldi. Derken, karanlığın içinden bir yüz belirdi. Kütüphanecilerden biri. Dövüşmeye hazırlandım ama adam ansızın acıyla yüzünü buruşturdu ve yere yığıldı. Adam inleyerek bacağını tutarken, Bastille onun üzerinden atladı. Prens de Bastille'in hemen arkasından geliyordu.

Bastille'in el işaretlerimi anlamış olmasından dolayı rahatlayarak Rikers'ın kapıdan çıkmasına yardımcı oldum. (Evrensel "Burada biraz bekledikten sonra kapıya koş," işaretini kullanmış olsam da bu işaret aynı zamanda "Muzlu süt içmek istiyorum; sanırım şu yönde muzlu süt bulurum," anlamına da geliyordu.)

"Folsom nerede?" diye soruyordum ki eleştirmen göründü. Elinde Rikers'ın kitabını tutuyordu; kapağını açıp dans etmeye başlamaya hazırdı. O nefes nefese kapıdan geçerken, Bastille ışığa koşmayı akıl eden bir başka Kütüphaneciyi daha yere serdi. Sadece birkaç saniye geçmiş olmasına rağmen endişelenmeye başladım. Şarkı ile Himalaya neredeydi?

"Bu kaçışa yedi üzerinden üç buçuk veriyorum Alcatraz," dedi Folsom kaygılı bir sesle. "Fikir olarak akıllıca ama uygulamada sinir bozucu."

"Peki," dedim gergin bir tavırla etrafımı kolaçan ederek. Askerlerimiz neredeydi? Bu merdiven boşluğunda olmaları gerekiyordu ama burada değillerdi. Aslına bakılırsa, merdiven boşluğunda bir tuhaflık vardı.

"Çocuklar?" dedi Rikers. "Sanırım..."

"İşte!" dedi Bastille, odanın karanlığından çıkan Şarkı ile Himalaya'yı işaret ederek. İkisi birlikte koşarak kapıdan geçtikten sonra kapıyı kapattım ve kilidi sıkıştırmak için kırma gücümü kullandım.

"O çarpma sesi neydi?" diye sordum.

"Kitap sıralarına ayağım takıldı ve dikkatlerini dağıtmak için kitapları Kütüphanecilerin üzerine devirdim," dedi Şarkı.

"Akıllıca," dedim. "Hadi gidelim."

Merdivenlerden koşarak çıkmaya başladık ve ayağımızın altındaki ahşap basamaklar gıcırdadı. "Bu riskli bir plandı Smedry," dedi Bastille.

"Benden daha azını bekler miydin?"

"Beklemezdim tabii ki," dedi Bastille. "Ama kitabı neden Kütüphaneciye verdin?"

"Geri aldım sonuçta," dedim kitabı kaldırıp göstererek. "Hem artık istedikleri kitabın *bu* olduğundan eminiz."

Bastille başını eğdi. "Hım. Bazen akıllıca davranıyorsun gerçekten de."

Gülümsedim. Ne yazık ki o anda *hiçbirimiz* akıllıca davranmıyorduk. Rikers hariç hiçbirimiz... ama onu da duymazdan gelmiştik. Normalde, bu herhangi bir sorun yaratmayan bir hamle olurdu.

Yanlış merdivenlerden çıkmıyorsan tabii. Sonunda durumun farkına vardım ve olduğum yerde donup kalarak diğerlerinin de tökezleyerek durmasına yol açtım.

"Ne oldu Alcatraz?" diye sordu Şarkı.

"Basamaklar," dedim. "Ahşap."

"Yani?"

"Önceden taştı."

"Ben de onu söylemeye çalışıyordum!" dedi Prens Rikers heyecanla. "Basamakların malzemesini nasıl değiştirmişler acaba?"

Ansızın dehşete kapıldım. Kapı hemen yukarıdaydı. Gergin bir tavırla yürüyüp kapıyı açtım.

Kapı, askerlerimizin bulunduğu odadan tamamen farklı, Orta Çağ görünümlü bir kale odasına açıldı. Kırmızı halıyla kaplı olan ve kitaplıklar içeren bu odada Kütüphanecilerin en az *iki yüz* askeri vardı.

"Cam kırıkları!" dedi Bastille kapıyı hızla kapatarak. "Neler oluyor?"

Sorusunu duymazdan gelip koşarak merdivenlerden indim. Arşiv odasında kilitli kalan Kütüphaneciler kapıyı yüklenerek kırma-

ya çalışıyorlardı. Durup düşününce, kapının önündeki merdiven boşluğunun eskisinden oldukça farklı göründüğünü fark ettim. Çok daha genişti ve sol tarafında bir kapı vardı.

Diğerleri de peşimden merdivenlerden inerken, solumdaki kapıyı açtım. Kablolarla, cam levhalarla ve beyaz laboratuvar önlükleri giymiş olan bilim insanlarıyla dolu büyük bir odaya girdim. Odanın kenarlarında kocaman konteynırlar vardı. Bunların ışıltılı kumla dolu olduğundan emindim.

"Neler oluyor *kumlar* aşkına?" diye sordu Folsom arkamdan gizlice odaya göz atarak.

Şaşkınlıktan yerimden kıpırdayamadım. "Artık aynı binada değiliz Folsom."

"Ne?"

"Yerimizi değiştirdiler! Ulaşım Camı kullanarak kitaplarla dolu arşiv odasını *–cam odanın tamamını–* başka bir odayla yer değiştirdiler! İçeri girmek için tünel kazmıyorlardı, köşeleri kazıyorlardı ki oralara cam takıp odayı ışınlayabilsinler!"

Bu dahiyane bir plandı. Cam kırılmazdı, merdiven boşluğundaysa nöbetçiler vardı. Peki bütün odayı alıp başka bir odayla yer değiştirtirsen ne olurdu? İstediğin kitabı arayıp bulduktan sonra odaların yerini geri değiştirirdin ve hiç kimsenin ruhu bile duymazdı.

Arkamızdaki kapı kırılarak açıldı ve dönüp bakınca, bir grup kaslı Kütüphanecinin merdiven boşluğuna çıktığını gördüm. Bastille gerilerek dövüşmeye hazırlandı. Folsom ise elindeki müzikli romanı açmak üzereydi.

"Hayır," dedim. "Yenildik. Dövüşerek enerjinizi boşa harcamayın."

Bir yanım beni dinlemelerini garip buldu. Bastille bile emrime uymuştu. Prensin benden önce davranarak sorumluluğu üstlenmesini beklerdim ama o durup seyretmekten memnun görünüyordu. Hatta heyecanlı bir havası vardı.

"Mükemmel!" diye fısıldadı. "Tutsak alındık!"

Harika, diye düşündüm annem kırık kapıdan çıkarken. Annem beni görünce gülümsedi; ki nadiren gülümserdi. Oynayacak bir fare bulan bir kedinin gülümsemesiydi bu.

"Alcatraz," dedi.

"Anne," dedim soğuk bir sesle.

Kaşını kaldırdı. "Hepsini bağlayın," dedi haydutlarına. "Kitabı bana getirin."

Haydutlar kılıçlarını çekerek bizi bilim insanlarının bulunduğu odaya sürdüler.

"Beni neden durdurdun?" diye sordu Bastille fısıltıyla.

"Çünkü yapabileceğin hiçbir şey yoktu," diye fısıldadım. "Nerede olduğumuzu bilmiyoruz; Suskun Diyarlar'da bile olabiliriz. Kraliyet Arşiv Binası'na dönmeliyiz."

Birinin "kütüphane değil" demesini bekledim ama hiç kimse bir şey söylemedi. Hiç kimsenin bizi duymadığını fark ettim; ki fısıldamanın amacı da buydu zaten. (Bir de duruma daha gizemli bir hava katmak.)

"Nasıl döneceğiz peki?" diye sordu Bastille.

Etrafımızdaki araç gereçlere baktım. Silimatik makineleri çalıştırmalı ve odaların yerini tekrar değiştirmeliydik. Ama nasıl?

Bastille'e fikrini soramadan, haydutlar bizi ayırıp bağladılar. Bunun bir önemi yoktu. Yeteneğim ipleri göz açıp kapayana kadar kopartabilirdi. Üstelik haydutlar bağlı olduğumuzu zannederlerse dikkatsiz davranabilirlerdi ve kaçma şansımız yükselirdi.

Kütüphaneciler ceplerimizi karıştırmaya ve üzerimizdekileri –Merceklerim de dâhil– alçak bir masanın üzerine koymaya başladılar. Ardından bizi zorla yere oturttular. Yer beyaz ve temizdi. Kütüphanecilerin ve bilim insanlarının devamlı monitörleri, kabloları ve cam levhaları kontrol ettiği oda ise hareketliydi.

Annem Smedry tarihini anlatan kitaba göz gezdirdi ama elbette kitabı okuması mümkün değildi. Uşağı Fitzroy ise daha çok

Merceklerimle ilgileniyordu. "Diğer Çevirmen Mercekleri," dedi onları eline alarak. "Bunlara sahip olmak güzel olacak."

Mercekleri cebine koyduktan sonra diğerlerini incelemeye başladı. "Optik Mercekler," dedi. "Sıkıcı." Optik Mercekleri bir kenara koydu. "Renksiz tek bir Mercek," dedi Gerçekbulan Merceğe bakarak. "Muhtemelen değersizdir." Merceği bir bilim insanına verdi ve o da Merceği bir gözlük çerçevesine oturttu.

"Ah!" dedi Fitzroy. "Bunlar Kılık Değiştirme Mercekleri mi? Bak *bunlar* değerlidir işte!"

Bilim insanı Gerçekbulan Merceği içeren gözlüğü geri verdi ama Fitzroy gözlüğü bir kenara bırakarak eflatun renkli Kılık Değiştirme Merceklerini taktı. Anında şekil değiştirerek kendisinin çok daha kaslı ve yakışıklı bir versiyonuna dönüştü. "Hım, çok güzel," dedi kollarına bakarak.

Ben bunu neden akıl edemedim? diye düşündüm.

"Neredeyse unutuyordum," dedi Shasta çantasından bir şeyler çıkartarak. Çıkarttığı cam bileklikleri haydutlarına attı. "Şuna, şuna ve şuna takın," dedi. Beni, Folsom'u ve Şarkı'yı işaret etti.

Üç Smedry'yi. Bu beni kaygılandırdı. Belki de kaçmaya çalışmanın vakti gelmişti. Ne var ki... etrafımız sarılıydı ve bizi geri götürecek makineleri kullanmayı hâlâ bilmiyorduk. Ben daha kararımı veremeden haydutlardan biri bilekliği koluma geçirip kilitledi.

Hiçbir fark hissetmedim.

"Hissetmiyor olabilirsin ama Yeteneğini kaybettin," dedi annem umursamaz bir tavırla. "Bileğindeki Engelleyici Cam."

"Engelleyici Cam bir efsaneden ibarettir!" dedi Şarkı dehşet içinde.

"Incarna halkına göre öyle değil," dedi annem gülümseyerek. "Unutulmuş Dil'de yazılan kitaplardan öğrendiklerimize şaşarsınız." Elindeki kitabı kapattı. Masanın altındaki çekmeceyi açıp kitabı içine bırakırken ukala bir tavırla gülümsediğini görebiliyor-

dum. Çekmeceyi kapattı ve –tuhaftır ki– Engelleyici Cam'dan yapılmış olan bileklikerden birini alıp kendi koluna taktı.

"Bu bileklikler çok kullanışlı," dedi. "Ne zaman harekete geçireceğini kendin belirlediğin zaman Smedry Yetenekleri çok daha faydalı oluyor." Annemde de babamın Yeteneğinin aynısı vardı: Bir şeyleri kaybetmek. Bu Yeteneği evlenince almıştı. Büyükbabam annemin bu Yeteneği kontrol etmeyi hiçbir zaman öğrenemediğini tahmin ettiğini söylemişti, dolayısıyla annemin bilekliği takmak istemesinin sebebini anlayabiliyordum.

"Siz Kütüphaneciler," dedi Şarkı bilekliği koluna geçiren haydutlarla boğuşarak. "Tek istediğiniz kontrol. Her şeyin normal ve sıkıcı olmasını istiyorsunuz. Hiç özgürlük ya da belirsizlik olmasın."

"Tam üstüne bastın," dedi annem ellerini sırtında kavuşturarak.

Durum kötüye gidiyordu. İçimden sövdüm. Bastille'in dövüşmesine izin vermem ve çıkan karmaşa esnasında makineleri harekete geçirmenin bir yolunu bulmaya çalışmam gerekirdi. Yeteneklerimiz olmadan başımız büyük dertteydi. Yine de Yeteneğimi harekete geçirmeye çalıştım ama hiçbir şey olmadı. Çok garip bir duyguydu. Arabanı çalıştırmaya uğraşırken acınası bir ses duymaya benziyordu.

Engelleyici Cam'dan yapılmış bilekliği çıkarıp çıkaramayacağımı görmek için kolumu salladım ama bileklik çok sıkıydı. Dişlerimi gıcırdattım. Belki bir şekilde masadaki Mercekleri kullanabilirdim.

Ne yazık ki masada sadece Optik Mercekler ve Gerçekbulan Mercek vardı. *Harika*, diye düşündüm. Bir kez daha Büyükbaba Smedry'nin bana dövüşte kullanabileceğim Mercekler vermiş olmasını diledim.

Yine de elimdekilerle idare etmem gerekiyordu. Boynumu uzatıp yana kaydım ve sonunda yanağımla Gerçekbulan gözlüğün

kenarına dokunmayı başardım. Çerçeveye dokunduğum sürece Merceği çalıştırabilirdim.

"Sen bir canavarsın," dedi Şarkı annemle konuşmaya devam ederek.

"Canavar mı?" diye sordu Shasta. "Düzen seviyorum diye mi? Bence Özgür Krallıklar için yapabildiklerimizi görünce bize hak vereceksin. Sen antropolog Şarkı Smedry değil misin? Senin Suskun Diyarlar'dan çok etkilendiğini duymuştum. Topraklarımız seni o kadar etkilediyse, Kütüphaneciler hakkında neden böyle sert sözler sarf ediyorsun?"

Şarkı sessiz kaldı.

"Evet," dedi Shasta. "Kütüphaneciler yönetimi ele geçirince, her şey daha güzel olacak."

Donakaldım. Başımı masaya dayamıştım ve Merceğin kenarından annemi zar zor görebiliyordum. Ne var ki sarf ettiği kelimeler bütünüyle doğru değildi. Kelimeleri söylerken ağzından çıkan hava bulanık ve griydi. Sanki annem doğruyu söyleyip söylemediğinden emin değilmiş gibi.

"Leydi Fletcher," dedi haydutlardan biri yanımıza gelerek. "Üstlerimi tutsaklarımızdan haberdar ettim."

Shasta kaşlarını çattı. "Anlıyorum..."

"Tutsakları bize bırakacaksınız tabii," dedi Kütüphaneci. "Sanırım o Prens Rikers Dartmoor; çok değerli bir tutsak olabilir."

"Bunlar *benim* tutsaklarım Albay," dedi Shasta. "Onlara ne yapacağıma ben karar veririm."

"Öyle mi? Bu makineler ve bilim insanları Kâtibin Kemikleri'ne ait. Size sadece kitap vadedilmişti. İstediğimiz diğer her şeyi alabileceğimizi söylemiştiniz. Bu insanları istiyoruz."

Kâtibin Kemikleri, diye düşündüm. *Kabloların sebebi anlaşıldı.* Kâtibin Kemikleri, Özgür Krallıklar teknolojisiyle Suskun Diyarlar teknolojisini karıştırmayı seven bir tarikattı. Işıltılı kum içeren konteynırlardan kablolar sarkıyor olmasının sebebi de buy-

du muhtemelen. Kütüphaneciler konteynırları açıp camı ışığa maruz bırakmak yerine kablolar ve şalterler kullanıyorlardı.

Bu bilgi çok faydalı olabilirdi. Makineleri çalıştırıp yer değişimini gerçekleştirmenin bir yolu olabileceği anlamına geliyordu.

"Kararımız kesin," dedi Kütüphanecilerin lideri. "Kitabı ve Mercekleri alabilirsiniz. Tutsaklar bizde kalacak."

"Pekâlâ," dedi annem. "Onları alabilirsiniz. Ama tazminat olarak ödememin yarısını geri isterim."

Kalbime bir bıçak saplanmış gibi oldu. Demek annem beni *gerçekten* satacaktı. Sanki hiçbir değerim yokmuş gibi.

"Shasta," dedi genç Optikçi, annemin yanına gelerek. "Hepsinden mi vazgeçeceksin? Çocuktan bile mi?"

"O bana hiçbir anlam ifade etmiyor."

Donakaldım.

Bu bir yalandı.

Merceğin kenarından açık seçik görmüştüm. Annem konuşurken, ağzından kara tortular çıkmıştı.

"Shasta Smedry," dedi asker gülümseyerek. "Yetenek elde etmek için evlenen ve en yüksek fiyatı verene satmak için çocuk doğuran kadın!"

"Bir Nalhallalının oğluna karşı neden bir şeyler hissedeyim ki? Çocuğu alın. Umurumda değil."

Bir yalan daha.

"İşimize bakalım artık," dedi annem son olarak. Çok kontrollü ve sakindi. Yalan söylediğini asla tahmin edemezdiniz.

Peki ama... bunun *anlamı* neydi? Beni önemsiyor olamazdı. O çok kötü ve korkunç bir insandı. Onun gibi canavarların duyguları olmazdı.

Beni önemsiyor *olamazdı*. Önemsemesini kesinlikle istemiyordum. Kalpsiz bir canavar olduğunu varsaymak çok daha kolaydı.

"Peki ya babam?" diye sordum fısıldayarak. "Ondan da mı nefret ediyorsun?"

Annem bana dönüp gözlerime baktı. Konuşmak üzere ağzını açtığında, ağzından kara bir duman çıkmaya başladığını gördüm.

Ne var ki duman durdu. "Ne yapıyor bu?" diye çıkıştı annem beni işaret ederek. "Fitzroy, sana Mercekleri güvenli bir yere koymanı söylememiş miydim?"

Optikçi şaşkınlıkla sıçradı ve koşarak gelip Gerçekbulan Merceği cebine koydu. "Özür dilerim," dedi. Diğer Mercekleri de alıp ceketinin başka bir cebine yerleştirdi.

Çaresizlikle arkama yaslandım. Şimdi ne olacaktı?

Ben zeki ve cesur Alcatraz'dım. Hakkımda kitaplar yazılmıştı. Rikers sanki büyük bir macera yaşıyormuşuz gibi gülümsüyordu. Sebebini tahmin edebiliyordum. Kendini tehdit altında hissetmiyordu. Nasıl olsa ben onu kurtarırdım.

Büyükbaba Smedry'nin bana anlatmaya çalıştığı şeyi işte o zaman anladım. Şöhret kendi başına kötü bir şey değildi. Övülmek kötü bir şey değildi. Asıl tehlike, herkesin hayal ettiği gibi biri *olduğunu* sanmaktı.

Yeteneğimin bizi kurtaracağını varsayarak bu işe bulaşmıştım. Ne var ki kurtaramıyordu işte. Kendime *aşırı* güvendiğim için hepimizi tehlikeye atmıştım.

Bunda kısmen sizin suçunuz da var. Hayranlığınız böyle şeylere yol açıyor. İsimlerimizi kullanarak kendinize kahramanlar yaratıyorsunuz ama hayalinizdeki kahramanlar öyle üstün ve yüce oluyor ki gerçeklerin hayallerinizle boy ölçüşmesi mümkün değil. Bizi mahvediyorsunuz. Bizi tüketiyorsunuz.

İşiniz bittiğinde geriye kalan da ben oluyorum işte.

19

Geçen bölümün o şekilde bitmesini beklemiyor muydunuz? Biraz canınız mı sıkıldı? Kendinizi kötü mü hissettiniz?

Güzel.

Kitabın sonuna yaklaşıyoruz ve size gösteri yapmaktan sıkıldım artık. Kibirli ve bencil olduğumu kanıtlamaya çalıştım ama inandığınızı sanmıyorum. Belki kitabı bunaltıcı duygularla doldurursam beni rahat bırakırsınız.

"Alcatraz?" diye fısıldadı Bastille.

Hem siz neden hep masum olduğunuzu düşünüyorsunuz ki? Biz burada acı çekerken, koltuğunuzda rahat rahat oturuyorsunuz. Güvende *olduğunuz* için, bizim acılarımızı ve dertlerimizi *keyifle okuyabiliyorsunuz*.

Bunlar benim için gerçek. Gerçek. Beni etkiliyor. Beni mahvediyor.

"Alcatraz?" diye tekrarladı Bastille.

Ben tanrı değilim. Kahraman değilim. İstediğiniz gibi biri olamam. İnsanları kurtaramam ve koruyamam, çünkü daha kendimi bile kurtaramıyorum!

Ben bir katilim. Anlıyor musunuz? ONU ÖLDÜRDÜM.

"Alcatraz!" diye tısladı Bastille.

Bağlarımdan başımı kaldırıp baktım. Aradan en az yarım saat geçmişti. Hâlâ tutsaktık ve defalarca Yeteneğimi kullanmaya ça-

lışmıştım. Karşılık vermiyordu. Uyuyan bir canavar gibiydi. Güçsüzdüm.

Annem kitapları incelemesi ve arşivlerde değerli başka bir kaynak olup olmadığını belirlemesi için ekipler gönderen diğer Kütüphanecilerle çene çalıyordu. Dikkatimi verdiğim anlarda duyduklarıma bakılırsa, kısa bir süre sonra odaların yerini tekrar değiştireceklerdi.

Şarkı bir ara sürünerek kaçmaya çalışmıştı ve yüzüne tekmeyi yemişti. Gözü morarmaya başlamıştı bile. Himalaya Folsom'un omzuna yaslanmış sessizce burnunu çekiyordu. Prens Rikers sanki büyük ve heyecanlı bir lunapark trenindeymişiz gibi mutlu mutlu sırıtmaya devam ediyordu.

"Kaçmalıyız," dedi Bastille. "Buradan çıkmalıyız. Anlaşmanın onaylanmasına sadece dakikalar kaldı!"

"Başaramadım Bastille," diye fısıldadım. "Bizi buradan kurtaramam."

"Alcatraz..." dedi. Sesi çok bitkindi. Ona göz atınca, yorgunluğunun devam ettiğini gördüm ama artık daha da kötü görünüyordu.

"Uyanık kalmakta bile zorlanıyorum," diye fısıldadı Bastille. "İçimdeki bu boşluk... beynimi kemiriyor, bütün düşüncelerimi ve duygularımı söküp alıyor sanki. Bunu sensiz başaramam. Bize liderlik etmelisin. Ağabeyimi seviyorum ama hiçbir işe yaramıyor."

"Sorun da bu ya," dedim arkama yaslanarak. "Ben de hiçbir işe yaramıyorum."

Kütüphaneciler bize doğru geliyordu. Doğruldum ama istedikleri kişi ben değildim. Benim yerime Himalaya'yı aldılar.

Himalaya bağırmaya ve çırpınmaya başladı.

"Bırakın onu!" diye bağırdı Folsom. "Ne yapıyorsunuz?"

Arkalarından atlamaya çalıştı ama elleri ve bacakları bağlıydı, dolayısıyla yüzüstü yere kapaklanmaktan başka hiçbir şey yapamadı. Kütüphaneciler sırıtarak onu kenara itince, Folsom yanı-

mızdaki masanın devrilmesine yol açtı. Eşyalarımız yere döküldü; birkaç anahtar, iki para kesesi ve bir kitap.

Kitap, Folsom'un yanında taşıdığı *Alcatraz Smedry ve Tamircinin Anahtarı* isimli kitaptı ve yere düşmesiyle birlikte kapağı açıldı. Tema müziği çalmaya başlayınca, Folsom'un saldırıya geçmesini umarak heyecanlandım.

Ne var ki Folsom saldırıya geçmedi elbette. Kolunda Engelleyici Cam vardı. Müzik çalmaya devam etti; cesareti ve zaferi simgeleyen bir müzik olması gerekirdi ama o anda daha çok zalimce bir şaka gibiydi.

Ben başarısızlığa uğrarken, arkada tema müziğim çalıyordu.

"Ona ne yapıyorsunuz?" diye sordu Folsom yeniden. Kütüphanecilerden biri botunu Folsom'un sırtına dayamıştı ve Folsom çaresizce çırpınıyordu.

Genç Optikçi Fitzroy yanımıza geldi; yakışıklı ve güçlü görünmesine yol açan Kılık Değiştirme Merceklerini çıkartmamıştı. "Adı Anılamayan bir ricada bulundu," dedi.

"*Onunla* iletişim hâlinde misiniz?" diye sordu Şarkı.

"Elbette," dedi Fitzroy. "Kütüphaneci tarikatları sandığınızdan çok daha iyi geçinir. Bayan Snorgan... Sorgavag... Adı Anılamayan, Shasta'nın ekibinin oylamanın yapılacağı gün Kraliyet Arşiv Binası'ndan –ki *kesinlikle* kütüphanedir– kitap çalmayı planladığını öğrenince mutlu *olmadı*. Ne var ki yakaladığımız özel tutsağı duyunca, biraz daha hoşgörülü davrandı."

"Bunu yanına bırakmayacağım pis canavar!" diye bağırdı Prens Rikers ansızın. "Beni incitebilirsin ama asla yaralayamazsın!"

Hepimiz boş boş ona baktık.

"Nasıldı?" diye sordu bana. "Bence iyi bir cümle oldu. Belki de baştan almalıyım. Daha bariton bir sesle. Kötü adam benden bahsettiğinde cevap vermeliyim, değil mi?"

"Senden bahsetmiyordum," dedi Fitzroy, Himalaya'yı sarsarak. "Adı Anılamayan'ın eski asistanından bahsediyordum. Kü-

tüphanecilere ihanet edenlere ne olduğunu görmenizin vakti geldi sanırım."

Ansızın Karayanık tarafından işkence gördüğüm anları hatırladım. Kara Optikçiler insanlara acı çektirmekten zevk alırlardı.

Fitzroy işkenceyle vakit kaybedecekmiş gibi görünmüyordu. Haydutlar Himalaya'yı tuttu ve Fitzroy bir bıçak çıkarttı. Bıçağı Himalaya'nın boynuna dayadı. Şarkı feryat etmeye başladı ve onu zapt etmek için birkaç asker gerekti. Folsom öfkeyle haykırıyor, bilim insanlarıysa arka planda araç gereçlerini denetlemeye devam ediyordu.

Düştüğümüz durum buydu. Ben yardım edemeyecek kadar güçsüzdüm. Yeteneğim ve Merceklerim olmadan bir hiçtim.

"Alcatraz," diye fısıldadı Bastille. Bir şekilde, bütün seslere rağmen onun sesini duymayı başarabiliyordum. "Ben sana inanıyorum."

Nalhalla'ya geldiğimden beri herkesin söylediği buydu aslında. Ne var ki onlar yalan söylüyorlardı. Beni tanımıyorlardı.

Oysa Bastille beni tanıyordu. Bana inanıyordu.

Bunu ondan duymak *anlamlıydı*.

Çaresizlikle dönüp, ağlamakta olan Himalaya'ya baktım. Fitzroy bıçağı onun boynuna dayayarak bize yaşattığı acıdan zevk alıyormuş gibi görünüyordu. O anda Himalaya'yı gerçekten öldüreceğini anladım. Himalaya'yı, onu seven adamın önünde öldürecekti.

Onu *seven* adamın.

Merceklerim yoktu. Yeteneğim yoktu. Elimde sadece tek bir şey kalmıştı.

Smedry olmak.

"Folsom!" diye bağırdım. "Onu seviyor musun?"

"Ne?" diye sordu.

"Himalaya'yı seviyor musun?"

"Tabii ki seviyorum! Lütfen bu adamın onu öldürmesine engel ol!"

"Himalaya, sen de Folsom'u seviyor musun?" diye sordum.

Bıçak boynunu kesmeye başlarken, Himalaya başını sallayarak onayladı. Bu benim için yeterliydi.

"O zaman ben de sizi karı koca ilan ediyorum," dedim.

Herkes bir an donakaldı. Biraz ileride duran annem ansızın telaşlanarak dönüp bize baktı. Bıçağına bir parça kan bulaşmış olan Fitzroy kaşını kaldırdı. Yerdeki küçük kitaptan tema müziğim duyulmaya devam ediyordu.

"Çok dokunaklı," dedi Fitzroy. "Evli bir kadın olarak öleceksin! Ben..."

O anda Himalaya'nın yumruğu Fitzroy'un suratına isabet etti.

Himalaya havaya sıçrayıp yanındaki iki hayduda tekme atarken, bedenini saran ipler kopup yere düştü. Adamlar yere yığılıp kendilerinden geçtiler ve Himalaya bir dansçı gibi döne döne arkadaki gruba doğru ilerledi. Ne yaptığına dair hiçbir fikri yokmuş gibi görünmesine rağmen, isabetli bir tekmeyle hepsini yere serdi.

Yüzünde kararlı bir ifade vardı ve gözleri öfkeyle kocaman açılmıştı; boynundan bir damla kan sızıyordu. Etkileyici ve plansız bir öfkeyle döne döne dövüşürken, bütünüyle yeni edindiği Yeteneğinin hâkimiyetindeydi.

O artık Himalaya Smedry olmuştu. Herkesin bildiği gibi (ki size de söylemiştim yanılmıyorsam), Smedry ailesinden biriyle evlenen kişi evlendiği kişinin Yeteneğini alırdı.

Fitzroy'un düştüğü yere yuvarlandım. Daha da önemlisi, bıçağının düştüğü yere. Bıçağı yerden Bastille'e doğru ittim ve o da –Bastille olduğu için– elleri arkadan bağlı olmasına rağmen bıçağı yakalamayı başardı. İpleri kesip kurtulması bir saniye bile sürmedi. Bir saniye sonra da Şarkı'yla ikimiz serbest kaldık.

Sersemlemiş olan Fitzroy doğrulup oturdu ve yanağını tuttu. Kılık Değiştirme Merceklerini yüzünden çekip almamla birlikte küçülüp çilli ve çelimsiz hâline döndü. "Şarkı, bunu da yanına al ve arşiv odasına koş!"

Yapılı Mokialı lafımı ikiletmedi. O, kıvranan Fitzroy'u hiç zorlanmadan kolunun altına alırken, Bastille de Folsom'u zapteden haydutlara saldırdı ve ikisinin de hakkından gelmeyi başardı. Ancak sonrasında başı dönüyormuş gibi sendeledi.

"Herkes odaya!" diye bağırdım. Himalaya haydutları bizden uzak tutuyordu. Bastille başını sallayarak onayladı ve titreyerek prensin ayağa kalkmasına yardımcı oldu. Shasta kenardan olup bitenleri seyrediyor ve haydutlarına saldırı emri veriyordu ama bir Smedry Yeteneği ile karşı karşıya kalan haydutlar temkinliydiler.

Kolumdaki cam bilekliği çıkarmak için biraz uğraştıktan sonra –yerinden kıpırdamıyordu– masanın çekmecesini açtım ve annemin oraya atmış olduğu kitabı kaptım.

Geriye tek bir sorun kalıyordu. Başta teslim olmamızı söylediğim yere dönmüştük. Etrafımız Kütüphanecilerle sarılı olduğu sürece, arşiv odasına çekilmenin hiçbir faydası yoktu. Yer değişimini başlatmak zorundaydık. Ne yazık ki terminallere ulaşmamın hiçbir *yolu* yoktu. Tek şansım olduğunu fark ettim.

Folsom yanımdan koşarak geçti ve Himalaya'nın süper-kung-fu-Kütüphaneci transından çıkmasını sağlamak için, yerde çalmaya devam eden müzikli kitabı alıp kapattı. Himalaya tekmesinin ortasında donakaldı; sersemlemiş görünüyordu. Etrafındaki bütün haydutları yere sermişti. Folsom onu omzundan tutup döndürdü ve öptü. Ardından onu da yanında sürükleyerek diğerlerinin yanına koştu.

Geriye bir tek ben kalmıştım. Odanın karşı tarafında duran annemle göz göze geldik. Yaşananlar düşünülürse kendinden oldukça emin görünüyordu. Kaçamayacağımı anladığını anladım. Gel de anla.

Yerdeki elektrik kablolarını aldım ve bütün gücümle yüklenerek ışıltılı kum konteynırlarındaki prizlerinden çekip çıkarttım. Ardından arkadaşlarımın peşinden koştum.

Bastille arşiv odasının kapısında bekliyordu. "Bunlar da ne?" diye sordu kabloları işaret ederek.

"Tek şansımız," dedim odaya girerek. Bastille de peşimden geldi ve kapıdan geriye kalanları kapattı. İçerisi zifiri karanlıktı. Lambaları kırmıştım. Küçük grubumuzun endişeli soluklarını duyabiliyordum.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Şarkı fısıltıyla.

Kablolar elimdeydi. Parmaklarımla uçlarına dokunup gözlerimi yumdum. Büyük bir kumar oynuyordum. Tamam, müzik kutusunu çalıştırmayı başarmıştım ama bu tamamen farklı bir şeydi.

Kendimden şüphe edecek vaktim yoktu. Kütüphaneciler birkaç dakika içinde bize ulaşırlardı. Nefesimi tutup kabloları sanki Optik Mercekleri çalıştırırmış gibi çalıştırdım.

Anında gücümün çekildiğini hissettim. Gücüm bütünüyle tükendi ve bir anda bitkin düştüm; sanki bedenim benim haberim olmadan maraton koşmuş gibiydi. Kabloları bırakıp sendeledim ve dengemi sağlamak için Şarkı'ya tutundum.

"Hepiniz öldünüz," dedi Fitzroy karanlığın içinde. Muhtemelen hâlâ Şarkı'nın kolunun altındaydı. "Birazdan buraya doluşacaklar ve hepiniz öleceksiniz. Ne sanıyordunuz ki? Kapana kısıldınız! Kumsuz salaklar!"

Derin bir nefes alarak doğruldum. Ardından kapıyı açtım.

Sarışın Kristalya Şövalyesi kapıda hâlâ nöbet tutuyordu. "İyi misiniz?" diye sordu başını uzatarak. "Ne oldu?" Arkasında Kraliyet Arşiv Binası'nın askerlerle dolu taş basamaklarını görebiliyordum.

"Döndük!" dedi Şarkı. "Nasıl...?"

"Cama güç aktardın," dedi Bastille bana bakarak. "Rikers'ın silimatik müzik kutusuna yaptığın gibi. Yer değişimini başlattın!"

Başımı sallayarak onayladım. Ayaklarımın dibinde Kütüphanecilerin makinelerinin kabloları duruyordu ve uçları kopmuştu. Yer değişimi onları kapının bulunduğu yerden kopartmıştı.

"Cam Kırıkları Smedry!" dedi Bastille. "Bunu nasıl yaptın ilk Kumlar aşkına?"

"Bilmiyorum," dedim kapıdan hızla çıkarak. "Bunu sonra düşünürüz. Önce Mokia'yı kurtarmalıyız."

20

Sorular.

Kitabın sonuna geldik ve kafanızda birkaç soru olduğunu tahmin ediyorum. Eğer dikkatinizi verdiyseniz, kafanızda "birkaç" sorudan daha fazlası vardır muhtemelen.

Aslında daha da fazlası olmalı.

Ben elimden geldiğince dürüst olmaya çalıştım. Önemli hiçbir konuda yalan söylemedim.

Ne var ki hikâyedeki bazı kahramanlar... ne diyebilirim ki... yalan söyledikleri kesin.

Ne kadar çok şey bildiğinizi sanırsanız sanın, öğrenecek hep daha fazla şey vardır. Hepsi Kütüphanecilerle, şövalyelerle ve elbette balık kroketle ilintili. Sıradaki bölümün tadını çıkarın. Sonsözde görüşürüz.

"Aha!" dedim, Fitzroy'un ceketindeki *iki* çift Çevirmen Merceğini çekip çıkartarak. Prensin camdan yapılmış büyük domuzunda yol alırken, Kara Optikçi yerde bağlı yatıyordu. Askerlerime arşiv odasının köşesini kazıp oradaki camı çıkartmalarını söylemiştim. Böylece Kütüphaneciler odaların yerini yeniden değiştirip başka kitaplar çalamayacaklardı.

"Olanları hâlâ anlamıyorum," dedi Şarkı. Aracımız ağır ağır saraya doğru yol alırken, gergin bir tavırla oturuyordu.

"Optikçiler cama güç aktarabiliyorlar," dedim. "Merceklere aktardıkları gibi."

"Mercekler büyülüdür," dedi Şarkı. "O Ulaşım Camı ise teknoloji ürünüydü."

"İkisi birbirine sandığından daha çok benziyor Şarkı. Hatta ben bütün bu güçlerin bağlantılı olduğuna inanıyorum. Birkaç dakika önce odada saklanırken, bana ne dediğini hatırlıyor musun? Kız kardeşinle ilgili?"

"Elbette," dedi Şarkı. "Kardeşimin orada olmasını dilemiştim, çünkü Kütüphaneci kılığına bürünebilirdi."

"Ben de bunlarla aynısını yapabiliyorum," dedim Fitzroy'dan geri aldığımız Kılık Değiştirme Merceklerini göstererek. "Bu Mercekler tıpkı Avustralya'nın Yeteneği gibi çalışıyor Şarkı. Avustralya birini düşünerek uyuduğunda ona benzeyerek uyanıyor. Bu Mercekleri takıp konsantre olduğumda, ben de aynı şeyi yapabiliyorum."

"Ne demek istiyorsun Alcatraz?" diye sordu Folsom.

"Emin değilim," dedim. "Bütün bunlar bana garip geliyor. Yani, kendi Yeteneğini bir düşünsene. Yeteneğin, müzik duyduğunda daha iyi dövüşmeni sağlıyor, değil mi?"

Folsom başını sallayarak onayladı.

"Bastille'in Savaş Mercekleri ne işe yarıyor peki?" diye sordum. "Onun daha iyi dövüşmesini sağlıyor. Kaz amcamın Yeteneği, insanları çok uzaklara götürebilmesini sağlıyor ve bu da Ulaşım Camı'nın yaptığı şeye çok benziyor."

"Evet," dedi Şarkı. "Ama ya büyükbabanın Yeteneği? Bu Yetenek onun bir şeylere geç kalmasını sağlıyor ama *bunu* yapabilen Mercek yok."

"Bilmediğimiz birçok cam türü var," dedim. Fitzroy'un cebindeki anahtarlar sayesinde kurtulmayı başardığımız Engelleyici Cam'dan yapılmış bilekliklerden birini elime aldım. "Bunların bir efsane olduğunu sanıyordun."

Şarkı sessizliğe büründü. Döndüm ve şeffaf duvarlardan, yaklaşmakta olduğumuz saraya baktım. "Bence bunların hepsi birbiriyle bağlantılı," dedim daha yumuşak bir sesle. "Smedry Yetenekleri, silimatik teknoloji, Optikçiler... ve annemin başarmaya çalıştığı şey. Hepsi bağlantılı."

Annem Kütüphanecilerin dünyayı yönetmeleriyle ilgili söylediklerine inanmıyordu. Emin değildi.

Diğer Kütüphanecilerden daha farklı amaçları var. Ama ne?

İçimi çekip başımı salladım ve arşiv odasından getirdiğimiz kitabı elime aldım. En azından, hem kitap hem de bütün Çevirmen Mercekleri elimizdeydi. Mercekleri takıp ilk sayfaya göz attım.

Çorba Tarifleri, yazıyordu. En İyi Yunan ve Incarna Yemekleri.

Donakaldım. Telaşla kitabın sayfalarını çevirdikten sonra Mercekleri çıkartıp diğer çifti denedim. Yazılar değişmedi.

Bu, doğru kitap değildi.

"Ne?" diye sordu Şarkı. "Alcatraz, ne oldu?"

"Annem kitapları değiştirmiş!" dedim öfkeyle. "Bu, Incarna tarihini anlatan kitap değil, bir yemek kitabı!" Annemin el çabukluğuna daha önce de şahit olmuştum; Suskun Diyarlar'daki odamda Rashid'in Kumları'nı gözümün önünden yürütmüştü. Ayrıca babamın bir şeyleri kaybetme Yeteneğine de sahipti. Bu Yetenek bir şeyleri saklamak istediğinde faydalı olabilirdi.

Kitabı sertçe masaya bıraktım. İç kısmı kırmızı ve zengin mobilyalarla döşenmiş cam domuz sarsıla sarsıla yoluna devam ediyordu.

"Şu anda bunun bir önemi yok," dedi Bastille yorgun bir sesle. Folsom ile Himalaya'nın yanında oturuyor ve Kütüphanecileri arkamızda bıraktığımızdan beri daha da kötüye gitmiş gibi görünüyordu. Uyuşturulmuş gibiydi; gözlerini açık tutmakta zorlanıyor ve devamlı şakaklarını ovuyordu.

"Önce anlaşmanın imzalanmasına engel olmalıyız," dedi. "Çe-

virmen Mercekleri senin elinde olduğu sürece, annen kitapla hiçbir şey yapamaz."

Haklıydı. Önceliğimiz Mokia olmalıydı. Aracımız saraya ulaşınca, derin bir nefes aldım. "Tamam," dedim. "Herkes ne yapacağını biliyor mu?"

Şarkı, Folsom, Himalaya ve Prens Rikers başını sallayarak onayladı. Planımızı bölüm arasında belirlemiştik. (Nanik nanik.)

"Kütüphaneciler kolay kolay vazgeçmezler," dedim. "Ama sarayı koruyan o kadar asker ve şövalye varken, yapabilecekleri fazla bir şey olduğunu sanmıyorum. Yine de Kütüphaneci olduklarını unutmayın ve her şeye hazır olun."

Bir kere daha başlarını sallayarak onayladılar. Gitmeye hazırlandık ve domuzun poposundaki kapı açıldı. (Bence bu, dramatik çıkışımıza gölge düşürdü.) Bastille bizimle birlikte gelmek için ayağa kalktı ve dengesini kaybederek sendeledi.

"Bastille," dedim. "Bence sen burada beklemelisin."

Bastille bana sert bir bakış attı; yüzüme yumruk yemişim gibi hissetmeme neden olan bakışlardan. Cevabını verdiğini düşündüm.

"Tamam," dedim içimi çekerek. "Gidelim öyleyse."

Domuzdan çıktık ve merdivenlere yöneldik. Prens Rikers hemen muhafızları çağırdı. Bence yanımızda bir bölük asker olmasının yarattığı etkiden hoşlanıyordu. Duvarlarında cam levhalar bulunan hole girişimiz gerçekten de etkileyici oldu.

Holde hazırolda bekleyen Kristalya Şövalyeleri bizi selamladılar ve onların orada olduğunu bilmek içimi rahatlattı.

"Sence annen diğerlerini uyarmış mıdır?" diye sordu Şarkı.

"Sanmam," dedim. "Annemin müttefikleri önemli tutsaklar ele geçirdiklerini haber verip böbürlenmek için Adı Anılamayan ile irtibata geçtiler. Söz konusu tutsakları ellerinden kaçırmaları böbürlenebilecekleri bir şey değil. Bence onları hazırlıksız yakalayacağız."

"Umarım," dedi Şarkı, konsey salonunun kapılarına yaklaştığımız sırada. Kapıda nöbet tutan şövalyelere başımızla işaret verdik ve ardından ben kenara çekildim.

"Etkileyici bir giriş yapmanızın vakti geldi Majesteleri," dedim Prens Rikers'a bakarak.

"Gerçekten mi?" dedi. "Bu şeref bana mı ait olacak?"

"Buyurun," dedim.

Prens üzerindeki tozları silkeledi. Yüzünde büyük bir tebessümle salona girdi ve yüksek bir sesle, "Adalet adına, bu görüşmenin derhâl sonlandırılmasını talep ediyorum!" dedi.

Krallar aşağıdaki masada oturuyorlardı ve önlerinde kocaman bir belge vardı. Kral Dartmoor elindeki tüy kalemle belgeyi imzalamaya hazırlanıyordu. Ucu ucuna yetişmiştik.

Kralların masası salonun ortasındaki açık alanda, önde gelen kişilerin oturduğu yüksek koltuklardan oluşan iki sıranın arasında yer alıyordu. Kristalya Şövalyeleri halk ile yöneticiler arasında bir çember oluşturmuşlardı. Özellikle Kütüphanecilerin oturduğu yerin yakınlarında kalabalık olduklarını gördüm.

Adı Anılamayan, Kütüphanecilerin grubunun ön tarafında oturuyor ve mutlu mesut bir şekilde battaniyesini örmeye devam ediyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu Kral Dartmoor, ekibimin geri kalanı da salona girerken.

"Kütüphaneciler sana yalan söylüyorlar baba!" dedi Rikers. "Beni kaçırmaya çalıştılar!"

"Hiç bu kadar can sıkıcı bir şey duymamıştım," dedi Adı Anılamayan. (Bakın ne diyeceğim... Bu ismi yazmak gerçekten çok zor. Bundan sonra ona kısaca AA diyeceğim.)

Arkadaşlarım bana baktılar. Tek gözümde Gerçekbulan Mercek vardı. Ne yazık ki AA'nın ağzından hiçbir yalan çıkmamıştı ve yalan söylemekten kasten kaçındığından emindim.

"Olanları kanıtlayabiliriz baba!" dedi Prens Rikers. İşaretini

verdi ve bizimle birlikte gelmiş olan iki şövalye, elleri ve ağzı bağlı olan Fitzroy'u içeri getirdi. "Bu Kütüphaneci, Kara Optikçiler Cemiyeti'ne mensup! Kraliyet Arşiv Binası'ndan..."

"Mumf mu mumfmumf," dedi Fitzroy.

"... kitap çalmayı içeren bir planın içinde yer aldı ve bu plan beni, yani krallığın varisini kaçırmaya çalışmalarıyla sonuçlandı!"

Prens Rikers rolünü gerçekten çok iyi oynuyordu. Saray ortamında hiç de şaklaban gibi görünmüyordu.

"Sayın Kütüphaneci," dedi Kral Dartmoor, AA'ya dönerek.

"Ben... neler olup bittiğini bilmiyorum," dedi AA. Yalan sayılamayacak yarım yamalak bir gerçek daha.

"Biliyor Majesteleri," dedim öne çıkarak. "Artık Smedry ailesinin bir üyesi olan Himalaya'nın öldürülmesini emretti."

Bu açıklama sansasyon yarattı.

"Sayın Kütüphaneci," dedi kızıl sakallı kral sert bir yüz ifadesiyle. "Alcatraz'ın söyledikleri doğru mu yanlış mı?"

"Bunu sorman gereken kişinin ben olduğumu sanmıyorum canım. Bu çok..."

"Soruya cevap ver!" diye gürledi kral. "Biz burada anlaşma müzakereleri yürütürken, Kütüphaneciler adam kaçırmak ve kitap çalmak için planlar mı yapıyorlardı?"

Nine görünümlü Kütüphaneci bana baktı ve köşeye sıkıştığını anladığını fark ettim. "Bence durumu değerlendirmek için kısa bir ara vermeliyiz," dedi.

"Ara vermeyeceğiz!" dedi kral. "Ya soruya cevap verirsin ya da anlaşmayı hemen şu anda yırtıp atarım."

Yaşlı Kütüphaneci dudağını büktü ve örgüsünü nihayet bıraktı. "Kütüphanecilerin *diğer* kollarının şehirde birtakım başka amaçlar peşinde olduğunu kabul ediyorum," dedi. "Ne var ki anlaşmayı imzalamamızın ana sebeplerinden biri de bu zaten... Bu anlaşma sayesinde *benim* tarikatım, diğer tarikatların bu gereksiz savaşı sürdürmesini engellemek için gereken otoriteye sahip olacak."

"Peki ya sevdiğim kadını ölüme mahkûm etmen?" diye sordu Folsom.

"Benim gözümde o bir hainden ve dönekten ibaret delikanlı," dedi AA. "Sizin yasalarınız vatan hainlerine nasıl bir muamele öngörüyor?"

Salon sessizliğe büründü. Büyükbabam neredeydi? Masadaki koltuğunun boş olması dikkat çekiciydi.

"Bu bilgileri göz önünde bulundurarak," dedi Kral Dartmoor, "*şimdi* kaçınız anlaşmanın imzalanması aleyhinde oy kullanıyorsunuz?"

On iki kralın beşi elini kaldırdı.

"Öfkeyle çekip gitmemiş olsaydı, Smedry de aleyhte oy kullanmaya devam ederdi kuşkusuz," dedi Dartmoor. "Yani, oylar altıya altı. Sonucu benim oyum belirleyecek."

"Baba," dedi prens. "Bir kahraman bu durumda ne yapardı?"

Kral tereddüt etti. Başını kaldırıp bana baktı. Göz göze geldik. Ardından kral anlaşmayı yırtıp attı.

"Bu müzakerelerin önemine rağmen kendi adamlarınızı kontrol edemeyişinizi çarpıcı buluyorum!" dedi. "Dost olmak istediğinizi *iddia ettiğiniz* bir krallığa katıldığı için aranızdan birini ölüme mahkûm etmenizi rahatsız edici buluyorum. En önemlisi de, yapmanın ucundan döndüğüm şeyi tiksindirici buluyorum. Gece yarısı olmadan Kütüphanecilerin krallığımdan gitmiş olmasını istiyorum. Müzakereler sona ermiştir."

Salonda bir anda sesler yükseldi. Birçok insan sevinçle alkışlıyordu ve bu alkışların çoğu, Mokialıların oturduğu yerden gelmekteydi. Avustralya da aralarındaydı. Yuhalayanlar da vardı ama çoğunlukla heyecanlı bir uğultu duyuluyordu. Draulin şövalyelerin arasından çıkıp elini kralın omzuna koydu ve –nadiren gösterdiği duygusal bir tavırla– başını sallayarak onayladı. Demek ki anlaşmayı yırtıp atmanın iyi bir fikir olduğunu düşünüyordu.

Belki Bastille'in bu karmaşanın atlatılmasına yardımcı olduğu-

nu öğrenince, kızının şövalyeliğinin iade edilmesi gerektiğine de ikna olurdu. Bastille'i bulmaya çalıştım ama görünürlerde yoktu. Şarkı koluma dokundu ve arkamızı işaret etti. Bastille'in holdeki bir sandalyede oturduğunu gördüm. Kollarını bedenine dolamıştı ve tir tir titriyordu. Tutsak alındığımızda Savaş Merceklerini kaybetmişti ve gözlerinin kızarıp şişmiş olduğunu görebiliyordum.

İçimden geçen ilk şey onun yanına gitmekti ama tereddüde kapıldım. AA bu gelişmelerden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Örgüsünü örmeye dönmüştü. Bu benim canımı sıktı.

"Sokrates," diye fısıldadım.

"O ne Alcatraz?" diye sordu Şarkı.

"Bize okulda öğrettikleri bir adam," dedim. "Devamlı soru soran o sinir bozucu tiplerden."

"Tamam..." dedi Şarkı.

Bir terslik vardı. Çok daha önceden endişeye kapılmama yol açması gereken sorular sormaya başladım.

Suskun Diyarlar'ın en güçlü Kütüphanecisi neden kralların zaten imzalamaya karar verdiği bir anlaşmayı görüşmek üzere buraya gelmişti?

Etrafının düşmanlarla sarılı olması ve her an tutuklanıp hapsedilebilecek olması onu neden endişelendirmiyordu?

Kendimi neden kazanan taraf biz değişmişiz gibi huzursuz hissediyordum?

O anda Draulin bir çığlık attı. Başını tutarak yere yığıldı. Salondaki diğer Kristalya Şövalyeleri de acıyla haykırarak yere yığıldılar.

"Selam millet!" diye bağırdı biri ansızın. Dönüp bakınca, büyükbabamın arkamızda durduğunu gördüm. "Ben döndüm! Önemli bir şey kaçırdım mı?"

21

O sırada ortalık birbirine karıştı.

Kalabalığın içindeki halktan insanlar korkuyla ve şaşkınlıkla bağırmaya başladılar. Kütüphaneciler insanları itip kakarak aşağı indiler ve örgüsünü örmeye devam eden AA'nın etrafında toplandılar.

Kral Dartmoor kılıcını çekti ve Kütüphanecilerle dövüşmeye hazırlandı. Büyükbabamla birlikte merdivenlerden inip krallara ulaşmaya çalıştık ama kaçmaya çalışan insanlar bize engel oluyorlardı.

"Hıçkıran Hırsızlar!" diye bağırdı Büyükbaba Smedry.

"Beni takip edin Lord Smedry!" dedi Şarkı yanımıza gelip merdivenlerin tepesinde durarak. Derken, tökezledi.

Yüz altmış kilo ağırlığında bir Mokialı tökezleyip merdivenlerden üzerinize doğru yuvarlanmaya başlasa *siz* ne tepki verirdiniz bilmiyorum ama ben şunlardan birini yapardım:

1. Kız gibi bağırıp yoldan çekilirdim.
2. Gerbil gibi bağırıp yoldan çekilirdim.
3. Smedry gibi bağırıp yoldan çekilirdim.

Merdivenlerdeki insanlar, merdivenlerdeki insanlar gibi bağırmayı tercih ettiler ama sonuçta *yoldan çekildiler*.

Büyükbaba Smedry, Folsom ve Himalaya ile birlikte koşarak Mokiali'nın peşinden merdivenlerden indim. Şaşkın görünen Prens Rikers arkada kaldı. "Bu kısım gerçekten tehlikeli görünüyor," diye seslendi. "Burada kalsam iyi olur sanırım. Çıkışı falan korurum hem."

Neyse ne, diye düşündüm. En azından babası cesur bir adam olduğunu kanıtlamıştı. Kral Dartmoor yere yığılmış olan karısının başında duruyor ve elinde kılıcıyla Kütüphanecilere meydan okuyordu. Diğer krallar kaçışmaya başlamışlardı.

Duruma bakılırsa, Kütüphaneciler kralı biz ulaşamadan rahatlıkla öldürebilirlerdi.

"Hey!" diye bağırdı biri ansızın. Patty Hala'nın kalabalığın arasında durduğunu ve birini işaret ettiğini gördüm. Sesi her zamanki gibi herkesi bastırıyordu. "Kabalık etmek istemem," diye bağırdı, "ama bacağına *tuvalet kâğıdı* mı yapışmış senin?"

Önde duran Kütüphaneci aşağı baktı ve bacağında gerçekten tuvalet kâğıdı olduğunu görünce kızardı. Tuvalet kâğıdını çıkarmak için eğilince, arkasındakiler bir araya toplandılar.

Dikkatlerinin dağılması bize krala ulaşma fırsatı sağladı. Büyükbaba Smedry bir çift Mercek çıkarttı. Camlar yeşil olduğuna göre, bunlar Fırtınakoparan Merceklerdi. Merceklerden çıkan hava akımı, kralın üzerine atılmaya çalışan Kütüphanecileri yere serdi.

"Şövalyelere ne oldu?" diye sordu kral çaresizce.

"Kütüphaneciler Akıltaşı'nı bozmuş olmalılar Brig," dedi Büyükbaba Smedry.

En iyi askerlerinin zihinlerini birbirine bağlayan büyülü bir taşa sahip olmanın kötü yanı da buydu işte. Taşı devreden çıkarmayı başarırsan, askerleri de devreden çıkarmış oluyordun. Tıpkı cep telefonu kulesini devreden çıkararak okuldaki bütün kızların mesajlaşma yeteneğini ortadan kaldırmak gibi.

Büyükbaba Smedry Merceklerıyle Kütüphanecileri yere sermeye odaklanmıştı ama Kütüphanecilerin akıllıca hareket etme-

leri uzun sürmedi. Farklı gruplara ayrılıp dağılarak krala ulaşmaya çalışmaya başladılar. Büyükbaba Smedry farklı grupların hepsine odaklanamazdı; çok fazla grup vardı.

Salon tam bir karmaşa içindeydi. İnsanlar bağırıyor, Kütüphaneciler kılıçlarını çekiyor ve rüzgâr esiyordu. Krallar kaçmaya çalışıyordu ama merdivenler yine tıkanmıştı. Şarkı merdivenlerden yuvarlandığı için sersemlemiş durumdaydı. Yakın bir zamanda bize yardım etmesi mümkün değildi.

"Alcatraz, kralları buradan çıkar!" dedi Büyükbaba Smedry duvarı işaret ederek. "Folsom, sen de bana yardımcı olabilirsen..."

Büyükbaba Smedry bir şarkı söylemeye başladı.

Şaşkınlıkla ona bakakaldım ama sonra Folsom'un dans etmek için müziğe ihtiyacı olduğunu hatırladım. Folsom ile Himalaya döne döne Kütüphanecilere doğru ilerlediler ve krala ulaşmaya çalışan Kütüphanecileri yere serdiler.

Dönüp yüksek koltukların bulunduğu alana koştum. "Krallar buraya!" dedim. Koltuklar boştu, çünkü sahipleri diğer kapıdan çıkmaya çalışıyordu.

Ben duvara ulaşırken, kralların bir kısmı bana döndü. Ellerimi duvara koydum ve kırma gücümü kullandım. Duvar bir dev tarafından itilmiş gibi kırılıverdi.

Krallar merdivenlere koştu. Kıyafetleri ve taçları farklı tarzlardaydı: Afrika tarzı kırmızı kıyafetlere bürünmüş bir zenci. Adalılara özgü giyinmiş bir Mokialı. Avrupalıların standart kıyafetlerine bürünmüş bir kral ve kraliçe. Hepsini teker teker saydım ama Bastille'in babasını göremedim.

Çünkü o hâlâ aşağıdaydı. Draulin'i güvenli bir yere çekmeye çalıştığını görebiliyordum. Ne yazık ki Draulin üzerindeki zırhla ve sırtındaki o tuhaf kılıçla aşırı ağırdı. Kral da aynı sonuca varmış olmalıydı, çünkü kılıcı çıkarıp bir kenara koyduktan sonra zırhı çıkarmaya başlamıştı.

Gidip ona yardım etmek için harekete geçtim ama insanlar

oluşturduğum yeni çıkışı görmüşlerdi ve etrafımda toplanıyorlardı. İlerlemek için onlarla mücadele etmem gerekiyordu ve bu da beni gerçekten yavaşlatıyordu.

"Büyükbaba!" diye bağırdım kralı işaret ederek.

Büyükbabam krala doğru döndü ve sövdü. Folsom ile Himalaya Kütüphanecileri uzak tutmayı gayet iyi başarıyorlardı, dolayısıyla Büyükbaba Smedry krala yardım etmeye koştu. Ben de oraya ulaşmaya çalışıyordum ama kalabalıktan dolayı zorlanıyordum. Neyse ki bana gerek kalmayacakmış gibi görünüyordu.

İnsanlar duvarda açılan delikten kaçıyordu. Folsom ile Himalaya Kütüphanecilerin icabına bakıyordu. Büyükbabam kralın Draulin'i kaldırmasına yardımcı oluyordu. Her şey yolunda görünüyordu.

AA sessizce örgü örmeye devam ediyordu.

Sorular. Hâlâ kafamı kurcalıyordu.

Kütüphaneciler Akıltaşı'na nasıl ulaştılar? diye düşündüm. *Orası çok iyi korunan bir yer olmalı.*

AA hâlinden neden bu kadar hoşnuttu? *Şahin Nefesi*'ni kim patlatmıştı? Bu kişi Draulin'in çantasına Patlayıcı Cam yerleştirebilecek biri olmalıydı. Patlayan kabin Draulin'in kabiniydi.

Büyükbabam opera söylerken, kocasıyla birlikte dövüşen ve düşmanları birer birer yere seren Himalaya'ya baktım. Belki de atladığımız bir şey vardı. İşte o anda en önemli soruyu sordum.

İyi Kütüphaneci diye bir şey olabiliyorsa, kötü Kristalya Şövalyesi diye bir şey de olabilir miydi? Akıltaşı'na ulaşabilecek ve onu bozabilecek bir şövalye? Draulin'in çantasına bomba yerleştirebilecek bir şövalye? Bastille'i başarısız olmaya gönderen bir şövalye?

Odalar yer değiştirmeden birkaç saat önce Kraliyet Arşiv Binası'nda dolaştığını bizzat gördüğüm bir şövalye?

"Olamaz..." diye fısıldadım.

O anda Büyükbaba Smedry'nin yakınlarındaki "baygın" şövalyelerden biri hareket etmeye başladı. Başını kaldırınca, yüzünde

ölümcül bir tebessüm olduğunu gördüm. Archedis; namıdiğer Koca Çene... sözde Kristalya Şövalyeleri'nin en başarılısı.

Sokrates'e daha çok kulak vermeliydim.

"Büyükbaba!" diye bağırdım. Kalabalığı yarıp koşmaya çalışıyordum ama o kadar korkmuşlardı ki birkaç adımda bir beni geri itiyorlardı.

Büyükbaba Smedry şarkı söylemeye devam ederek dönüp bana baktı ve gülümsedi. Archedis bir anda ayağa fırlayıp kristal kılıcını çekti. Kılıcın kabzasını Büyükbaba Smedry'nin kafasına geçirdi.

Gözleri kayan büyükbabam –Yeteneği onu kristal kılıcın gücünden koruyamamıştı– yere düştü. O şarkı söylemeyi bırakınca, Himalaya ile Folsom dövüşmeyi kestiler ve oldukları yerde kaldılar.

Kütüphaneciler onları yakaladılar.

Aşağı inmek için büyük bir gayret göstererek insanlarla bir kere daha mücadeleye girişti̇m. Salonun kuzey tarafındaki koltuklarda AA dışında hiç kimse kalmamıştı. Nine gibi görünen Kütüphaneci bana bakıp gülümsedi. Ördüğü battaniyeyi kaldırıp gösterdi.

Battaniyede kanlı bir kafatası vardı. Archedis, Kral Dartmoor'a doğru döndü.

"Hayır!" diye bağırdım.

Doğru yoldan sapmış olan şövalye kılıcını kaldırdı. Ufak tefek ve sessiz bir siluet onunla kralın arasına girince donakaldı.

Bastille. Akıltaşı'nın bozulmasından etkilenmemişti... çünkü şövalyeler onun taşla olan bağını kesmişlerdi.

Bastille annesinin kılıcını çekti. Kılıcı nereden bulduğunu, hatta salona nasıl girdiğini bile bilmiyordum. Bastille Savaş Mercekleri de bulmuştu ama hâlâ bitkin bir havası vardı. Gümüş zırhına bürünmüş olan ve kahramanca gülümseyen iriyarı şövalyenin karşısında ufacık görünüyordu.

"Yok canım," dedi Archedis. "Sen mi bana karşı duracaksın?"

Bastille cevap vermedi.

"Şövalyeliğini almanı sağlayan bendim," dedi Archedis. "Sen bunu hiçbir zaman hak etmedin aslında. Bu sadece yaşlı Smedry'yi öldürmek için yaptığımız planın bir parçasıydı."

Yaşlı Smedry'yi öldürmek için... Elbette. Biz hep birinin Bastille'i ya da annesini küçük düşürmek için Bastille'e tuzak kurduğunu düşünmüştük. Bastille'in o sırada Büyükbaba Smedry'nin muhafızlığını yaptığını gözden tamamen kaçırmıştık.

Bu, Bastille'e karşı yapılmış bir plan değildi. Büyükbabama karşı yapılmış bir plandı. (Merak ediyorsanız söyleyeyim: Hayır, aşağıda konuşulanları duyamıyordum. Ama sonra biri bana aktardı. O yüzden yakamdan düşün, tamam mı?) Kalabalıkla mücadele etmeye devam ederek Bastille'e ulaşmaya çalıştım. Olaylar çok hızlı gelişiyordu ve kitapta sayfalar geçmiş olsa da, Archedis ayağa kalkalı daha sadece birkaç dakika olmuştu.

Bastille annesinin kılıcını çekerken izlemekten başka hiçbir şey yapamadım. Çok yorgun görünüyordu; omuzları sarkıyordu ve duruşu tereddütlüydü.

"Ben gelmiş geçmiş en iyi şövalyeyim," dedi Archedis. "Benimle dövüşebileceğini mi sanıyorsun?"

Bastille başını kaldırdı ve gözlerinde yorgunluğun, acının ve kederin ötesinde bir şey gördüm. Güç.

Bastille saldırıya geçti. Kristalin kristalle buluşması, çeliğin çelikle buluşmasından daha melodik bir ses çıkarttı. Daha kuvvetli olan Archedis gülerek Bastille'i geri püskürttü.

Bastille tekrar saldırdı.

Kılıçları defalarca çarpıştı. Archedis bir kere daha Bastille'in saldırısını geri püskürttü.

Bastille yeniden saldırdı.

Yeniden.

Yeniden.

Kılıcını her seferinde daha hızlı savuruyordu. Çarpışan kılıçlardan her seferinde daha yüksek bir ses çıkıyordu. Bastille her

seferinde duruşunu daha da sağlamlaştırıyordu. Var gücüyle dövüşüyor ve yenilmeyi reddediyordu.

Archedis gülmeyi kesti. Yüzünde önce ciddi, sonra da öfkeli bir ifade belirdi. Bastille durmadan onun üzerine atılıyor, kristal kılıcı pencerelerden gelen ışıkla rengârenk parlıyordu.

Derken Bastille Archedis'i gerçekten geri püskürtmeye başladı.

Kristalya'nın dışındaki çok az insan iki şövalyenin gerçek anlamda dövüşmesine şahit olmuştu. Kaçmakta olan insanlar yavaşlamaya ve geri dönmeye başladılar. Kütüphaneciler Himalaya ile Folsom'a vurmayı bıraktılar. Ben bile durdum. Hepimiz huşu içinde sessizliğe büründük. Biraz önce karmaşanın hüküm sürdüğü salonda artık çıt çıkmıyordu.

Bir konser salonunda düet izleyen seyirciler gibiydik. Kemancıların kemanlarını birbirlerinin gırtlaklarına saplamaya çalıştıkları bir düet.

İriyarı şövalye ile ince kız daireler çiziyor, kılıçları âdeta önceden belirlenmiş bir ritimle birbirine çarpıyordu. Kılıçların ışığı yansıtışı gerçekten görülmeye değerdi. Gökkuşaklarıyla birbirini öldürmeye çalışan iki insan.

Bastille'in kaybetmesi gerekirdi. Daha küçük, zayıf ve bitkindi. Ne var ki Archedis onu her yere devirdiğinde tekrar ayağa kalkıyor, daha da büyük bir öfke ve kararlılıkla saldırıya geçiyordu. Babası büyük bir hayranlıkla onu izliyordu. Annesinin bile kıpırdandığını görüp şaşırdım. Draulin hasta ve sersemlemiş görünüyordu ama gözlerini açabilecek kadar kendine gelmişti.

Archedis bir hata yaptı. Ayağı hafifçe yerdeki bir Kütüphaneciye takıldı. Bu, yaptığını gördüğüm ilk hataydı ama bunun bir önemi yoktu. Bastille göz açıp kapayana kadar kılıcıyla onun üzerine atıldı ve onu o tehlikeli pozisyonda geri adım atmak zorunda bıraktı.

Şaşkın görünen Archedis geriye doğru sendeledi ve poposunun

üzerine düştü. Bastille kılıcını onun gırtlağına dayadı; kafasını bir hamlede bedeninden ayırabilirdi.

"Ben... teslim oluyorum," dedi Archedis büyük bir şok içinde.

Seyrettikleri dövüşten büyülenmiş olan kalabalığın arasından yolumu açmayı nihayet başardım. Büyükbabamın yanına koştum. Bilinci kapalı olsa da nefes alıyordu. Uykusunda sayıklıyor gibiydi.

"Alcatraz," dedi Bastille.

Ona baktım. Kılıcı hâlâ Archedis'in gırtlağındaydı.

"Yapmanı istediğim bir şey var," dedi Bastille Archedis'i işaret ederek.

Gülümseyerek yerdeki şövalyenin yanına yürüdüm.

"Bakın şimdi," dedi Archedis gülümseyerek. "Ben aslında iki taraflı çalışan bir ajanım. Sadece aralarına sızmaya çalışıyordum. Şey... Gerçekbulan Merceğin olduğu doğru mu?"

Başımı sallayarak onayladım.

"Hım," dedi Archedis yalan söylediğini gördüğümü anlayarak.

"Hadi," dedi Bastille başıyla yeri işaret ederek.

"Memnuniyetle," dedim ve Archedis'in kılıcına uzandım. Yeteneğim kılıcı müthiş bir çıtırtıyla paramparça etti.

AA örgüsünü nihayet bıraktı. "Siz çok *kötü* çocuklarsınız," dedi. "Size kurabiye yok."

Bunu söyledikten sonra gözden kayboldu ve oturduğu yerde tıpatıp kendi boyutlarında bir heykel belirdi.

Kraliyet Sonsözü (Bölüm Değildir)

Her kitapta önemli bir sorunun sorulması gereken bir zaman gelir: "Öğle yemeğim nerede?"

O zaman henüz gelmedi. Ancak, bir o kadar önemli başka bir sorunun sorulmasının zamanı geldi: "Ana fikir ne?"

Bu harika bir soru. Bu soruyu okuduğumuz her şey hakkında sormalıyız. Sorun şu ki, ben bu soruyu nasıl cevaplayacağımı bilmiyorum.

Bu kitabın ana fikri size kalmış. Benim kitabı yazmaktaki amacım hayatımı irdelemek, açığa çıkarmak ve aydınlatmaktı. Sokrates'in de dediği gibi: "Sorgulanmayan hayat yaşamaya değmez."

Sokrates bunu insanlara öğretmek için öldü. Bana kalırsa, ben yıllar önce ölmeliydim. Bunun yerine, tam bir korkak olduğumu kanıtladım. Ne demek istediğimi eninde sonunda anlayacaksınız.

Bu kitaptan çıkaracağınız anlam size bağlı. Bazıları kitabın ana fikrinin şöhretin tehlikeleri olduğunu düşünecek. Bazılarıysa kusurları yeteneğe dönüştürmek olduğunu. Birçok kişi için bu kitap sadece eğlenceden ibaret olacak ki bunun da hiçbir sakıncası yok. Ancak bazıları da ana fikrin her şeyi sorgulamak olduğunu düşünecek; inandıkları şeyleri bile.

Çünkü en önemli gerçekler sorgulanmaya daima dayanabilir.

Archedis ve Kütüphanecileri alt ettikten bir hafta sonra, Krallar Konseyi salonunda oturuyordum. Solumda Büyükbaba Smedry vardı ve en şık smokinini giymişti. Sağımda ise Kristalya Şövalyesi zırhına bürünmüş Bastille oturuyordu. (Evet, şövalyeliğini elbette geri almıştı. Şövalyeler, kendileri yerde salyaları akarak yatarken Bastille'in Archedis'i mağlup etmesini izledikten sonra buna karşı çıkabilirler miydi sanki?)

Archedis'in ne yaptığını hâlâ tam olarak anlamamıştım. Bildiğim kadarıyla, Akıltaşı Dünya Kulesi'nden kesilip çıkarılmıştı. Akıltaşı da tıpkı Dünya Kulesi gibi kendisine bağlı olan herkese enerji ve bilgi yayma gücüne sahipti. Archedis muhtemelen önceden Akıltaşı'yla bağını kopardığı için o anda yaşanan kopmanın etkilerine dayanabilmişti.

Hem Bastille'in hem de Archedis'in o anda Akıltaşı'yla bağı bulunmadığı –ve ikisi de Savaş Mercekleri taktığı– için, hızları ve güçleri eşitlenmişti. Bastille onu işte bu koşullarda yenmişti. Bastille becerileri ve azmi sayesinde galip gelmişti ki bence bunlar şövalyeliğin daha önemli göstergeleriydi. Gümüş zırhını, iade edildiğinden beri üstünden çıkarmıyordu. Sırtında yeni kristal kılıcı vardı.

"Bu işi bir an önce halledemez miyiz?" diye çıkıştı. "Cam Kırıkları Smedry. Baban tam bir gösteriş meraklısı."

Gülümsedim. Bu da Bastille'in iyileştiğinin bir başka belirtisiydi. Her zamanki sevimli kişiliğine geri kavuşmuştu.

"Senin neyin var?" diye sordu beni süzerek. "Bana dik dik bakmayı bıraksana."

"Sana dik dik bakmıyorum," dedim. "Okurları son bölümün ardından yaşananlar konusunda bilgilendirmek için bir iç monolog gerçekleştiriyorum. Buna düğümün çözülmesi denir."

Bastille gözlerini devirdi. "Öyleyse bu konuşmayı yapıyor olamayız; bu senin yıllar sonra kitabı yazarken metne eklediğin bir şey. Edebi bir teknik, böyle bir konuşma olmadı."

"Doğru ya," dedim.

"Delisin sen."

Deli olayım veya olmayayım, mutluydum. Evet, annem kitapla birlikte kaçmıştı. Evet, AA da kaçmıştı. Gelgelelim, Archedis'i yakalamış, Mokia'yı kurtarmış ve babamın Çevirmen Mercekleri geri almıştık.

Mercekleri babama göstermiştim. Babam şaşırıp Mercekleri geri almış ve ardından da bunca zamandır yaptığı önemli "çalışmaya" geri dönmüştü. Bu çalışmayı o gün öğrenecektik; babam bulgularını krallara sunacaktı. Anladığım kadarıyla keşiflerini hep böyle duyuruyordu.

Dolayısıyla ortalık tam bir sirk alanıydı. Hayır, gerçek anlamda. Büyükler babamın konuşmasını dinlerken çocukları eğlendirmek için sarayın ön tarafına bir sirk kurulmuştu. Saray neredeyse oylamanın yapıldığı günkü kadar kalabalıktı.

Bu sefer Kütüphanecilerin oyunlarıyla karşılaşmamayı umuyordum. (Üşütük Kütüphaneciler ve oyunları.)

Salonun dış kısmında toplanmış olan muhabirler heyecanla babamın duyurusunu bekliyorlardı. Artık benim de öğrenmiş olduğum üzere, Smedry ailesini içeren her şey Özgür Krallıklar halkı için haber değeri taşıyordu. Ancak bu haber her zamankilerden daha önemliydi.

Babam en son böyle bir toplantı çağrısı yaptığında, Rashid'in Kumları'nı toplamanın bir yolunu bulduğunu duyurmuştu. Bir önceki seferdeyse, Ulaşım Camı'nın sırrını çözdüğünü açıklamıştı. İnsanların bu konuşmadan büyük beklentileri vardı.

Bütün bunların babamın egosu için biraz... kötü olduğunu hissettim. Yani, *sirk* kurmak da neydi? Nasıl bir insan için sirk kurulurdu?

Bastille'e baktım. "Sen çocukluğun boyunca böyle şeylerle uğraştın, değil mi?"

"Böyle şeylerle mi?" diye sordu.

"Ün. Şöhret. İnsanların her hareketini takip etmesi."

Bastille başını sallayarak onayladı.

"Peki bununla nasıl başa çıktın?" diye sordum. "Bunların seni kötü etkilemesine nasıl engel oldun?"

"*Kötü etkilemediğini* nereden biliyorsun?" diye sordu Bastille. "Prenseslerin iyi ve nazik olması gerekmez mi? Pembe elbiseler giyip taç takması?"

"Yani..."

"Pembe elbiseler," dedi Bastille gözlerini kısarak. "Bir keresinde biri bana pembe bir elbise vermişti. Ben o elbiseyi *yaktım*."

Doğru ya, diye düşündüm. *Aklımdan çıkmış*. Bastille tam bir psikopat hâline gelerek şöhretin kötü etkilerinden kurtulmuştu.

"Öğrenirsin evlat," dedi yanımda oturan büyükbabam. "Biraz zaman alabilir ama öğrenirsin."

"Babam hiç öğrenememiş," dedim.

Büyükbaba Smedry tereddüt etti. "Ben bundan pek de emin değilim. Bence öğrenmişti. Evlendiği sıralarda. Sonra unuttu sanırım."

Evlendiği sıralarda. Bu sözler Folsom ile Himalaya'yı düşünmeme sebep oldu. Onlara da yer ayırmıştık ama geç kalmışlardı. Etrafıma bakarken, kalabalığın arasından yollarını açmakta olduklarını gördüm. Bizi görmüş olmalarına rağmen, Büyükbaba Smedry onlara coşkuyla el salladı.

Büyükbabam da böyle bir insandı işte.

"Kusura bakmayın," dedi Folsom karısıyla birlikte yerini alırken. "Bavul topluyorduk da."

"Bu işi sonuna kadar götürmeye kararlı mısınız?" diye sordu Büyükbaba Smedry.

Himalaya başını sallayarak onayladı. "Suskun Diyarlar'a taşınacağız. Sanırım... burada Kütüphaneciler için yapabileceğim pek bir şey yok."

"İyi Kütüphaneciler için bir yeraltı direnişi başlatacağız," dedi Folsom.

"Bir broşür üzerinde çalışmaya başladım bile!" dedi Himalaya.

Bir kâğıt çıkarttı. *Kötülükten arınmak için on adım*, yazıyordu kâğıtta. *"Kötüphaneci" olmaktan kurtulmak isteyenler için faydalı bir kılavuz.*

"Bu... harika," dedim. Başka ne diyebileceğimi bilmiyordum. Neyse ki babam tam o sırada salona girdi ve çok da iyi oldu, çünkü bu sahne biraz uzamaya başlamıştı.

Uzun bir masada oturan krallar yüksek bir kürsüye bakıyorlardı. Babam bilim insanı olduğunu belli eden siyah cübbesiyle kürsüye yaklaştığında hepimiz sustuk. Ortalık duruldu.

"Duymuş olabileceğiniz üzere, kısa bir süre önce İskenderiye Kütüphanesi'nden döndüm," dedi babam. Sesi bütün salonda yankılanıyordu. "Bir süreliğine Küratör oldum ama akıllı bir planlama sayesinde ruhumu kaybetmeden ellerinden kurtuldum."

"Evet," diye mırıldandı Bastille. "Akıllı bir planlama ve hak etmediği yardımlar sayesinde." Önümüzde oturan Şarkı ona onaylamayan bir tavırla baktı.

"Bütün bunların amacı, İskenderiye Küratörleri'nin topladığı ve sakladığı efsanevi metinlere ulaşmaktı," diye devam etti babam. "Rashid'in Kumları'ndan Çevirmen Mercekleri yapmayı başarmış olduğum için..."

Bu, kalabalıkta uğultulara yol açtı.

"... Unutulmuş Dil'de yazılmış metinleri okuyabiliyordum," diye devam etti babam. "Küratörler beni kendilerinden biri hâline getirmişlerdi ama yine de Mercekleri gizlice alıp metinleri okuyacak kadar özgür iradeye sahiptim. Bu da bana kütüphanenin en değerli kaynaklarını araştırma olanağı sağladı."

Babam durup öne doğru eğildi ve cazip bir tavırla gülümsedi. İnsanları etkilemek istediğinde çok çekici olabiliyordu.

O anda yüzündeki tebessüme bakarken, onu İskenderiye Kütüphanesi'ne gitmeden çok daha önce başka bir yerde görmüş olduğuma yemin edebilirdim.

"Yaptığım şey tehlikeliydi," diye devam etti babam. "Hatta düşünmeden hareket ettiğimi söyleyenler de çıkabilir. Bir Küratör olarak metinleri inceleme özgürlüğüne sahip olup olamayacağımı bilemezdim. Unutulmuş Dil'de yazılmış metinleri okumak için Merceklere güvenip güvenemeyeceğimden de emin olamazdım."

Dramatik bir hava yaratmak için duraksadı. "Ama yine de yaptım. Çünkü Smedry ailesi böyledir."

"Bu cümleyi benden çaldı," diye fısıldadı Büyükbaba Smedry.

Babam devam etti. "Son iki haftayı Küratör olduğum sırada ezberlediklerimi yazmakla geçirdim. Zaman içinde unutulup gitmiş sırları ve sadece Incarna halkının bildiği gizemleri. İki bin yıldır onların eserlerini okuyan ve anlayan tek kişi olarak bu bilgileri analiz ettim."

Kalabalığa baktı. "Bu sayede Smedry Yeteneklerinin nasıl bir yöntemle yaratıldığını ve aileme verildiğini keşfettim."

Ne? diye düşündüm büyük bir şok içinde.

"İmkânsız," dedi Bastille. Kalabalıktan heyecanlı uğultular yükseldi.

Büyükbabama baktım. Bizim ihtiyar çoğu zaman penguen izlemek için Florida'ya giden keşif heyetlerinden daha üşütük olsa da bazen gözlerinde büyük bir bilgelik yakalıyordum. Pek sık göstermediği derin bir tarafı vardı.

Büyükbabam dönüp bana baktı ve endişeli olduğunu anladım. *Çok* endişeli.

"Bu keşiften büyük beklentilerim var," dedi babam kalabalığı susturarak. "Biraz daha araştırmayla, Yetenekleri sıradan insanlara vermenin yolunu bulabileceğime inanıyorum. *Herkesin* Smedry Yeteneklerine sahip olduğu bir gelecek hayal ediyorum ve bu gelecek hiç de uzak değil."

Babam bu cümleyle konuşmasına son verdi. Kürsüden indi ve krallarla konuşmaya başladı. Salonda sesler yükseldi. Kalabalığın

arasından yolumu açarak aşağı indim. Krallara yaklaştım ve orada nöbet tutan şövalyeler geçmeme izin verdiler.

"... Kraliyet Arşiv Binası'na gitmem gerek," diyordu babam krallara.

"Kütüphane değil," diye fısıldadım.

Babam beni fark etmedi. "Çevirmen Merceklerine tekrar kavuştuğuma göre, oradaki kitaplardan faydalanabilirim. İskenderiye Kütüphanesi'nde bir kitabın eksikliği çok dikkatimi çekmişti. Küratörler o kitabın tuhaf bir kazada yanıp kül olduğunu iddia etmişlerdi. Neyse ki aynı kitabın Kraliyet Arşiv Binası'nda da olduğunu tahmin ediyorum."

"Yok," dedim. Sesim salonun gürültüsünde boğuldu.

Attica ve kralların bir kısmı bana döndü. "Ne dedin oğlum?" diye sordu babam.

"Geçen hafta olup bitenlere hiç dikkat etmedin mi?" diye sordum. "Kitap annemde. Peşinde olduğun kitap. Annem onu Kraliyet Arşiv Binası'ndan çaldı."

Babam duraksadıktan sonra başını eğerek krallarla vedalaştı. "İzninizle." Beni bir kenara çekti. "*Şimdi söyle, ne diyorsun?*"

"Annem kitabı çaldı," dedim. "Peşinde olduğun kitabı. Birinci Alcatraz'ın kâtibinin yazdığı kitabı. Kraliyet Arşiv Binası'ndan çaldı. Geçen hafta yaşanan curcunanın sebebi buydu!"

"Ben bunun sebebinin krallara suikast girişiminde bulunulması olduğunu sanıyordum," dedi babam.

"O, yaşananların sadece bir kısmıydı. Olayların ortasında sana mesaj gönderdim ve gelip arşivleri korumamıza yardım etmeni istedim ama sen bunu tamamen görmezden geldin!"

Babam umursamaz bir tavırla elini salladı. "Daha önemli işlerim vardı. Yanılıyor olmalısın; arşivlere bakacağım ve..."

"Ben baktım zaten," dedim. "Unutulmuş Dil'de yazılmış bütün kitapların isimlerine baktım. Hepsi yemek kitabı ya da muhasebe kayıtları gibi şeyler. Annemin çaldığı kitap hariç."

"O kitabı *çalmasına* seyirci mi kaldın yani?" diye sordu babam öfkeyle.

Seyirci kalmak. Derin bir nefes aldım. (Bir daha kendi ebeveynlerinizin sinir bozucu olduğunu düşündüğünüzde bu pasajı tekrar okur musunuz lütfen?)

"Genç Alcatraz söz konusu hırsızlığı engellemek için elinden gelen her şeyi yaptı yanılmıyorsam," dedi biri.

Babam dönünce, Kral Dartmoor'un tacıyla ve mavi-altın rengi cübbesiyle arkasında durduğunu gördü. Kral beni başıyla selamladı. "Prens Rikers yaşananları uzun uzun anlattı Attica. Bu konuda bir roman da yazacak sanırım."

Harika, diye düşündüm.

"Pekâlâ," dedi babam. "Sanırım... bu durumda bütün planlar değişiyor..."

"Herkese Smedry Yetenekleri vermek de nereden çıktı Attica?" diye sordu kral. "Sence bu akıllıca olur mu? Duyduklarıma göre, Smedry Yeteneklerinin sağı solu belli olmuyormuş."

"Yetenekleri kontrol edebiliriz," dedi babam bir kere daha umursamaz bir tavırla elini sallayarak. "İnsanların hep bizim güçlerimize sahip olmayı hayal ettiğini biliyorsun. Bu hayalleri gerçekleştiren kişi ben olacağım işte."

Demek mesele buydu. Babamın adını ölümsüzleştirmesi. Herkese Yetenek bahşeden bir kahraman olması.

Peki ama herkesin Smedry Yeteneklerine sahip olması... bizim için ne anlama gelirdi? Yetenek sahibi tek kişiler bizler olmazdık artık. Bu düşünce beni biraz rahatsız etti.

Evet, bencilce olduğunu biliyorum ama hissettiğim buydu. Belki bu kitabın en önemli noktası da bu. Bütün yaşadıklarımdan sonra ve Özgür Krallıklar'a yardımcı olmak için girdiğim o kadar mücadeleden sonra, Yetenekleri kendime saklamak isteyebilecek kadar bencildim hâlâ.

Çünkü bizi özel kılan Yeteneklerimizdi, öyle değil mi?

"Bu konuyu daha etraflıca düşünmeliyim," dedi babam. "Görünen o ki kitabı bulmamız gerekecek. Bu... Shasta ile yüzleşmek anlamına gelse bile."

Kralları başıyla selamladıktan sonra uzaklaştı. Basınla konuşurken gülümsemeyi ihmal etmedi ama ben canının sıkkın olduğunu görebiliyordum. Kitabın ortadan kaybolması planlarını altüst etmişti.

Etrafında olup bitenlere daha çok dikkat etmeliydi! diye düşündüm.

Saçma olduğunu bilsem de onu hayal kırıklığına uğrattığım hissinden kurtulamıyordum. Bunun benim suçum olduğu hissinden. Bu histen sıyrılmaya çalışarak büyükbabamın ve diğerlerinin yanına döndüm.

Annem ve babam da bir zamanlar Himalaya ile Folsom gibi miydi acaba? Neşeli, sevgi dolu ve heyecanlı? Eğer öyleyse, ne olmuştu? Folsom bir Smedry, Himalaya ise bir Kütüphaneciydi. Onlar da annem ve babamla aynı kadere mi mahkûm olacaklardı?

Bir de herkesin Smedry Yeteneklerine sahip olması vardı. Aklıma Birinci Alcatraz'ın mezarının duvarında okuduğum yazılar geldi.

Arzularımız bizi alaşağı etti. Ebediyetin güçlerine dokunup bu güçleri elimize geçirmek istedik. Ne var ki bu güçlerle birlikte istemediğimiz bir gücü daha getirdik...

Incarna Felaketi. Çarpıtan, yozlaştıran ve yok eden güç.

Kara Yetenek.

Babam Smedry Yetenekleri "yaratma" arayışında nereye giderse gitsin, onu takip etmeye karar verdim. Onu izleyecek ve çok gözükara bir şey yapmadığından emin olacaktım.

Gerekirse onu durdurmaya hazır olmalıydım.

Alcatraz sahneye çıkar. Kameraya bakarak seyircilere gülümser.

"Merhaba," der. "Kitap sonrası programına hoş geldiniz. Ben sunucunuz Alcatraz Smedry."

"Ben de Bastille Dartmoor," der Bastille de Alcatraz'ın yanında yerini alarak.

Alcatraz başını sallar. "Günümüz gençlerine musallat olan zararlı bir alışkanlıktan bahsetmek için buradayız. Gençleri tam anlamıyla mahveden korkunç bir alışkanlıktan."

Bastille kameraya bakar. "Alcatraz, kitabın sonuna atlayıp ilk önce son sayfayı okuma alışkanlığından bahsediyor elbette."

"Biz bunu 'Son-Sayfalama' diye adlandırıyoruz," der Alcatraz. "Bu alışkanlığın sizi ve arkadaşlarınızı etkilemediğini düşünüyor olabilirsiniz ama araştırmalar geçtiğimiz yedi dakika içinde bile Son-Sayfalamada 4.000.024 oranında bir artış olduğunu gösteriyor."

"Çok doğru Alcatraz," der Bastille. "Son-Sayfalamanın evcil meyve yarasalarında en yaygın kanser nedeni olduğunu biliyor muydun?"

"Gerçekten mi?"

"Evet. Son-Sayfalama ayrıca uykusuzluğa, tuhaf yerlerde kıl çıkmasına ve Halo oynama kapasitesinde yüzde kırk beşlik bir azalmaya da yol açabiliyor."

"Vay canına," der Alcatraz. "İnsan bunu neden yapar ki?"

"Bilmiyoruz. Tek bildiğimiz bunun olduğu ve bu korkunç hastalığın tam olarak anlaşılmadığı. Neyse ki bu hastalıkla savaşmak için birtakım önlemler aldık."

"Kitapların sonlarına insanları tiksindiren kitap sonrası programları koymak gibi mi?" diye sorar Alcatraz yardımcı bir tavırla.

"Tam üstüne bastın," der Bastille. "Son-Sayfalamadan uzak durun çocuklar! Unutmayın, ne kadar çok bilirseniz..."

"... o kadar çok unutursunuz!" der Alcatraz. "Herkese iyi geceler. Gerbil homurtusunun tehlikelerini ele alacağımız bir sonraki kitap sonrası programımızı kaçırmayın!"

Yazarın Sonsözü

Hayır, daha bitmedi. Sabırlı olun. Şimdiye kadar sadece üç sonumuz oldu; bir taneye daha katlanabiliriz. Diğer iki kitabımda sonsöz olduğu için, bunda da olacak. (Bu son sonu haklı çıkarmak için Valinor'a birini göndermemiz gerekiyorsa söyleyin. Rosie ile evlenmem ama.)

Her neyse, işte okudunuz. Nalhalla'ya ilk ziyaretim ve şöhretle ilk tecrübem. Hem bir kahramanın hem de bir budalanın hareketlerini gördünüz; kahramanın ve budalanın aynı kişi olduğunu biliyorsunuz.

Bu kitabın başarısızlığa uğradığını göreceğiniz kitap olduğunu söylediğimi biliyorum ve bir bakıma bu da yanlış sayılmaz. Annemin Incarna kitabıyla kaçmasına engel olamadım. Ne var ki bunun beklediğiniz kadar büyük bir başarısızlık olmadığının farkındayım.

Tahmin etmeniz gerekirdi. Büyük başarısızlığım yaklaştığında sizi uyarmayacağım. Sürpriz olduğunda çok daha üzücü olacak.

Göreceksiniz.

"Sanderson'ın gençler ve her zaman genç kalanlar için kaleme aldığı bu orijinal ve çılgın romanlar, Artemis Fowl ve Talihsiz Serüvenler Dizisi'ni anımsatıyor. İçinde barındırdığı mizah öğeleri gençleri gülmekten kırıp geçirecek ve yetişkinler de bu komik kitabın sayfaları arasında kendileri için bırakılmış zekice göndermeler bulacaklar... Şeytanı bir zekânın ürünü olan son sayfayı çevirdiğinizde, kendinizi bu yetenekli yazarın kaleminden çıkan başka şeyleri okumayı isterken bulacaksınız."

VOYA Dergisi

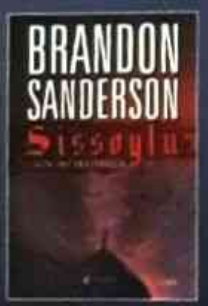
* * *

Alcatraz yine iş başında!

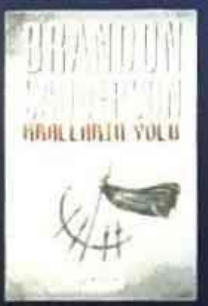
Alcatraz Simedry en sonunda Özgür Krallıklar'a ulaşmayı başardı. Ne yazık ki bunu başaran sadece Alcatraz değil ve annesi de dâhil olmak üzere diğer Kötü Kütüphaneciler de Özgür Krallıklar'a ulaşmış durumdalar.

Şimdi Alcatraz'ın Kristalya Şövalyeleri arasındaki haini ortaya çıkarması, bir yabancı hâline gelmiş babası ile arasını düzeltmesi ve Özgür Krallıklar'ın elinde kalan son kalelerden birini Kötü Kütüphanecilerin elinden kurtarması lazım.

Akılçelen Kitaplar tarafından yayımlanmış diğer Brandon Sanderson kitapları

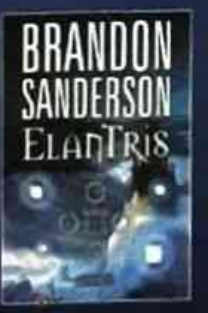
Sissoylu (5 kitap)

Fırtınaışığı Arşivi (2 Kitap)

Beyaz Kum

Elantris

Alcatraz Kötü Kütüphanecilere Karşı (5 Kitap)

Lejyon (2 Kitap)